

இந்தியர்கள்

கறு
நாவல்நாள்

எஸ். அகஸ்தியர்

இருவினாக்கள்.....

Muralai Shanmuganathan
"Gandhi Vilayam"
Lady MacCallum Drive, Nuwara Eliya

எஸ். அகஸ்தி யர்

VIJAYALUCKSHMI BOOK DEPOT
248, Galle Road,
WELLAWATTE
TIPHONE 88930.

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர்-1968

புதுமைலோவன் தயாரிப்பு

விலை ரூ. 2-00

காணிக்கை

என்னைப் பத்து மாதம் சுமந்து, நாளாளல் வரம் நொந்து பெற்றுச்சீராட்டித் தாலாட்டி வளர்த்து, ஆளாக்கிவிட்ட எனது தெய்வம் காலம்சென்ற 'அன்னம்மா' என்னும் என் 'அம்மா'வுக்கு இந்நால் காணிக்கை.

—எஸ். அகஸ்தியர்

விற்பனையாளர்கள்:

அன்பு புத்தகசாலை,
27 டி, பெரியகடை,
யாழ்ப்பாணம்.

ஸ்ரீ வங்கா புத்தகசாலை,
யாழ்ப்பாணம்.

ஆனந்தா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

முகப்புரை

எனக்கு அப்பொழுது பதினான்கோ பதினைந்தோ வயது; புத்தி பிடிபடுகிறவேளை அது. ஒருகால் இருட்டுக் குகையிலிருந்து வெளியே தலை நீட்டிப் பார்த்தேன். பார்த்த இடமெல்லாம் ஒரே கொந்தளிப்பாக இருக்கிறது; அமைதியே இல்லை. ‘இதுதான் வாழ்க்கையின் நியதியா?’ என்று கூடவே ஒரு கேள்வியும் என்னுள்ளே கினர்ந்து ஏழுந்தது. சரியான விடை கிடைக்கவில்லை.

தத்துவ அலசல் செய்து, மேலும் சற்றுத் தலையை உள்ளே வைத்துப் பார்த்தேன். அப்போது அங்கே பெரும் கோரமான இரண்டு பயங்கரப் பிணிகள் இந்த மனிதர்கள் மத்தியில் ‘தொற்றி’க் கொண்டிருப்பது பளிச்சிட்டுத் தெரிந்தது.

ஒன்று, கொடுமை நிறைந்த அகோர வறுமை; மற்றது, செல்வச் சுரண்டலின் பெருக்கால் விளைந்த திடும் பான வாழ்க்கை. இந்த இரண்டு வர்க்க பேதமுள்ள பயங்கர உலகத்தையே ஈற்றில் நான் பார்த்தேன்.

என் நெஞ்சு குழுறி எகிறி நெகிழ்ந்தது.

உடைப்பெடுத்த பெருவெள்ளம் போல் அந்த இருட்டுக்குகையைப் பிரித்துப் பிய்த்துக் கொண்டு வெளியே மக்கள் இயக்கத்துடன் சங்கமித்துச் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கியபோது எனக்கு ஒரு தெளிவான விடை ஈற்றில் கிடைத்தது. அதாவது, இந்த உலகத்தில் வறுமை என்னும் பயங்கர நோய் அடியோடு விரட்டப்பட்டு, மக்கள் வாழ்வு ‘சமத்துவம்’ அடைந்தாலன்றி உலகத்தின் எந்தவொரு மூலையிலும் மக்கள் மத்தியில் அமைதி நிலவாது என்பதே அந்த விடையாகும்.

மனிதன் போராட்டதான் தனது வாழ்க்கையைக் கழிக்கவேண்டும் என்பது ஒரு நியதி அல்ல. ஆனால், அவனுக்கு இத்தகைய பிணிகள் தனியாதிக்க வாதிகளால் விளைந்து, அவை அவனுக்குப் பெரும் பீடையாகவும், ஒரு சாபக்கேடாகவும் வந்து நின்று கொடுமைப் படுத்துவதால் மனிதன் பெரும் போராட்டகாரனுகி, அவற்றை

ஒழித் துவிட்டுத் தனது வாழ்க்கையைக் கழிக்கும் நிய திக்கே—ஒரு கட்டாயத்திற்கே—இன்று தள்ளப்பட்டிருக்கிறோன். எனவேதான் மனிதன் வாழ்வுக்காகப் போராடுகிறோன்:

தான் எந்த ஆயுதங்களால், எவ்வாறு தாக்கப்பட்டு அவன் வஞ்சிக்கப்பட்டானே, அதே ஆயுதங்களை எடுத்து அவன் தனது வாழ்க்கையின் எதிரிகளுடன் அதனிலும் வேகமாகப் போரிடத் தொடங்கி விட்டான். இன்று இவனின் இயக்கம் ஒரு உலகளாவிய பரிஞ்ஞம் வடிவம் பெற்று உலகம் வியாபித்த ஒரு வர்க்கச் சமராக மாறிவிட்டது. இந்த வர்க்கப்போர் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. இந்த வர்க்கப் போராட்டத்தை—இதன் சூத்திரதாரிகளான தொழிலாளர்க்கத்தை இனி எந்த வொரு வல்லாதி வல்லவனாலும் அடக்கிவிடவோ மாற்றிவிடவே முடியாது. இதுவும் ஒரு நியதி.

போராட்ட ‘முறை’களும் ‘ஆயுதங்’களும் அதன் ‘வடிவங்’களும் சூழ்நிலைகளுக் கொப்ப வெவ்வேறு தினுசாக மாறுபவை. அத்தகைய போராட்ட ஆயுதசாதனங்களில் கலை — இலக்கியங்களும் பெரும் போர்க்கருவிகளாகும்.

சுருதி சேர்ந்த வீணையிலிருந்து இனிய நாதம் ஒலிக்கிறது. அந்த நாத இசையிலிருந்து வய ஞானம் பிறக்கிறது. அவ்விதமே வாழ்க்கையிலிருந்து இலக்கியமும், வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து இலக்கியக் கருவுலங்களும் தோன்றுகின்றன. வெறும் பூஜ்ஜியத்திலிருந்து மனிதனின் சிந்தனைக்கு வேலைகிடைப்பதில்லை; வாழ்க்கை நிலையே அவன் சிந்தனைக்கு முழு வித்திடுகின்றது. அவ்வாறு என் வாழ்க்கையில் மக்களோடு பழகும்போது நான் கண்டும், கேட்டும், அனுபவித்தும் கொண்ட நிகழ்ச்சிகளால் என்னுள்ளே வித்திட்டு உருவாகிய இலக்கிய வடிவங்களிலே இந்த மூன்று குறுநாவல்கள் ஒரு கிளை.

அளப்பரிய கெளரவத்திற்கும் பெரும் வணக்கத்துக்கும், சிறந்த பெருமைக்கும் உலகத்திலே அணிகலனுக்கும்,

நின்று விளங்குபவள் தாய். சகல ஜீவன்களுக்கும் முதற் கண் தெய்வமாகக் காட்சி தருபவனும் தாய்தான். தாய் மை என்னும் அன்பு சுயநலமற்ற வற்றிட ஒரு ஜீவநதி. உலகனைத்து மக்களும் அந்தத் தாய்களின் அரவணைப்பிலே வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட புத்திரர்களாவர். எனவேதான், தாய்மை ஒரு ஜீவ சக்தியாகவும், தாய் என்பவள் தெய்வமாகவும் போற்றப் படுகின்றன. இத்தகைய ‘சக்தி’யாக விளங்கும் தாய்மையை மையமாக வைத்து வடித்தெடுத்த சிருஷ்டியே ‘இருளினுள்ளே’ என்னும் குறுநாவல்.

‘அன்பூற்றுச் சக்தி’யாக விளங்கும் தாய்மையைப் போன்று அடுத்து ‘ஆக்க சக்தி’யாக விளங்குவது தொழிலாள—விவசாய வர்க்கம். உலகத்தில் நிகழும் ஆக்கலுக்கெல்லாம் மூலகர்த்தாவாகவும்; பரிசுத்த வாதிகளாகவும், போராட்ட வீறுணர்வு கொண்ட வீரர்களாகவும் விளங்குவது இந்தத் தொழிலாள வர்க்கமே. தொழிலாள வர்க்கத்தின் கரங்கள் படியாத எந்தச் சிருஷ்டிகளுமே இவ்வுலகில் இல்லை. மனிதர்களுக்குள்ளே மிக உண்ணத பாத்திரத்தை வகிக்கும் இந்தத் தொழிலாள—விவசாய வர்க்கமே சகலராலும் அதி வணக்கத்துக்கும் கௌரவத்திற்கும் பாராட்டுதலுக்கும் முழுத் தகமை வாய்ந்தது. இத்தகைய தகமை வாய்ந்த தொழிலாள வர்க்கத்தின் கிளையாக எந்த ஒரு வெளிப்பாடே ‘நெஞ்சிலிட்ட நெருப்பு’ என்னும் குறுநாவல்.

தொழிலாள—விவசாய வர்க்கத்தின் மகிழ்மையைச் சுற்றேனும் உணராது தன்னகங்காரத்தின்கண் படாடோபத்தினால் திழைந்து வாழும் சில அற்ப மனிதர்கள், அசிங்கமான தங்கள் மனிதப் பண்பற்ற வாழ்க்கையை எப்படியெல்லாம் நாசுக்காக நடித்து வாழ்ந்து காட்டுகிறார்கள் என்பதைக் கொஞ்சம் படம் பிடித்துக் காட்டுவதே ‘நெஸ்ப்ரே’ என்னும் குறுநாவல். இக் கதையில் வேறொரு கோணமும் உண்டு. மனிதனின் வாழ்க்கைத் தேவைகள் அவனின் முக்கிய குறிக்கோளையே அடையமுடியாமல் திசைதிருப்பி அலைக்கழிக்கின்ற விறுத்தம் எப்படி என்பதே அக்கோணமாகும்;

ஆக்க பூர்வமான ஈழத்துக் கலை - இலக்கியத்திற்குத் தன்னாலானசேவை செய்து வரும் அன்பு வெளியீட்டாளர் எனது சிருஷ்டி இலக்கியங்களில் ஒரு பகுதியான இந்தக் குறுநாவல்களைப் புத்தக வடிவில் கொண்டுவர விழைந்து முதலில் இம் மூன்று குறுநாவல்களையும் நூலாக்கியுள்ளனர். அவர்களுக்கு என் இதயபூர்வமான அன்புகலந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்வதோடு, இதன் ஆக்கமுயற் சிக்குத்துண்டுகோலாய் விளங்கிய கண்டி 'டிஸ்றிக் கோட்' டில் குமாஸ்தா வேலைபார்க்கும் நண்பர் திரு. எஸ். கந்தசாமிக்கும் என் நன்றி.

இக் கதைகள் வெளியாய் 'தினகரன்', 'வீரகேசரி' 'சழநாடு', 'தாமரை' ஆகிய இதழாசிரியர்களுக்கும், இலங்கை வாளைவித் தமிழ் நிகழ்ச்சிப் பகுதியாருக்கும், குறிப்பாகத் 'தினகரன்' ஆசிரியர் திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் B.A. அவர்களுக்கும் என் அன்புகலந்த நன்றி.

நாட்டுக்கூத்து நாடகங்களின் சிறந்த ராஜபாத்திர நடிகரான எனது மூத்த சகோதரர் திரு. எஸ். சிலுவைராசா அவர்களால் சிறுவயதிலிருந்தே கலையார்வம் கொண்டிருந்த நான், சகோதரர் திரு. எஸ். ஹாயிஸ் அவர்களால் அது மேலும் உந்தப்பட்ட வேளை, எனது இலக்கிய—இயக்க உணர்வைத் தக்க முறையில் கணித்து, பின்பு என் இலக்கிய-இயல்-தத்துவ வாசிப்பின் அகோரப்பசியைத் தனது 'புத்தகசாலை' மூலம் தீர்த்து, என்னை ஓர் இலக்கிய-இயக்க-இயல்வாதியாக உருவாக்கிய மூலகாரணராம் என் மதிப்புக்குரிய காலங்குசென்ற நல்லூர் திரு. எஸ். இராமசாமிஜியர் அவர்களை இம்முகப்புரையில் நினைவுகூர்ந்து வணங்குவதோடு, என் எழுத்துக்கு வலுவுட்டுப்பவர்களாய் விளங்கிய - விளங்கும் மக்களான என் பிறந்த கிராமத்து ஆணைக்கோட்டை வாசிகளுக்கும், நான் புகுந்த கிராமவாசிகளான வலித்துண்டல் மக்களுக்கும் பெருமையோடு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

'அண்ணை இல்லம்'
வலித்துண்டல்,
கீர்மலை. 8-9-68

— எஸ். அகஸ்தியர்

இருளினுள்ளே . . .

“அன்னம்மா”

“ஓய்”

“உன்ற பொடியை வளக்கிறதெண்டாச் சீராய் வள.
அல்லாட்டி, இதால பேந்து எங்களோடைகொழுத்தாடு
பிடியாதை”

‘ஏன், என்ன செய்துபோட்டான்?’

‘நசுக்கிணைம் வீட்டு வந்து, சும்மா கிடக்கிற என்ற
பொடியையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய் கெடுக்கப் பாக்
கிறேன். அவளவன் கயிட்டப்பட்டுப் படிச்சான், முன்
னேறினான், பணக்காறனு வந்தான். இப்ப உன்ற மோன்
ஒருதர் இந்த ஊருக்க வெளிக்கிட்டு, இதுக்கெல்லாம்
‘வியாக்கியானம்’ செய்து, சும்மா கிடக்கிற பொடியளை
யும் தூண்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். தான் கெட்டது காணு
மல், எங்கட புள்ளையளையும் வந்து கெடுக்கிறேன்... .’

“அப்பிடியே? சின்னம்மா நீ போ, நான் எல்லாம்
பாத்துக்கொள்றன். எனக்குச் சொன்னதுபோல இதை
வந்து அவற்றை காதில் போடாதை; போட்டா எக்
கணம் பொடியைச் சாக்கொண்டுபோடுவார்; பிறகு
என்ற பெத்த மனம் தாங்காது.”

பெரும் சமையாகச் சுமந்துகொண்டு வந்த முறைப் பாட்டை, அம்மாவிடம் ஒரு பாட்டம் கொட்டித்தீர்த்த நிறைவோடு, சின்னம்மாக்கா வேலிக்கடப்படியால் போகிறது தெரிகிறது?

நான் அவ புள்ளையைக் கெடுக்கிறதானால், அவன் என்ன விரல் குப்புகிற குழந்தைப்பிள்ளையா?

கெட்டுக்கொண்டுபோன அவ மகனை, ‘கெட்டுப் போகாதே’ என்று தடுத்தேன்: அதுக்கு இந்த விபரீத இடியேறு என் தலையில் விழுகிறது; இப்படி எத்தனை இடியேறுகள்?

அவன் யாரோ ஒரு இனம் தெரியாத ஒருவளில் ஆசை கொண்டானும். ஒரு கட்டத்தில் பார்த்தால் அவள் வேறு சாதிப்பெண்ணும்;

‘டேய், அவனுக்கு வாய், முக்கு, கை, கால் ஆகிய உறுப்புக்கள் இருப்பின் அவன் நம்மைப்போல அசல் மனுச சாதியடா. பயமில்லாமல் கட்டடா தாவி, மேளம் நான் வாசிக்கிறேன்’ என்று உண்மையையேசொன்னேன்.

மனுசரை மனுசரென்று நான் சொன்னதை அவன் தாய்-சின்னம்மாக்கா ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அவவே மிருக சாதியாட்டம் வந்து அம்மாவுக்கு ஒரு முறைப்பாடு செய்தா. அதை அம்மாவும் ஏற்று, அதற்காக என்னைத் தண்டிக்கக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறுவே.

‘என்னைப்பற்றி ஒருநாளைக்கு இந்த வீட்டுக்கு எத்தனை முறைப்பாடுகள் படை எடுத்து வருகின்றன? என்று யோசித்தபடி, கட்டிலில் சரிகிறேன்,

‘பெத்த வீட்டுக்க செத்துப்போச்சதெண்டு சாக்கால மூடிவைச்ச நேரத்தில் போயிருந்தா நான் அப்பவே அடிச்சுக் குத்திட்டு ஆறியிருப்பன்; இப்ப இந்தப் பொடி ஒண்டாலநான் படுற அக்கப்பாடு.....ஊரே பொடி யை முனிஞ்சு கொட்டுது; ஆத்தே ஆத்தே.....எந்த நேர மும் நொடுக்கு நொடுக்கெண்ட மணியம்... ... வீட்டிலையும் அடங்கி நடக்கிறுனில்லை இதைச் சுமந்து பெத்த குற்

நத்துக்காக நான் எப்பவும் கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டிருக்க வேணுமென்டு எனக்குத் தலையெழுத்து.....?"

அருட்டு நித்திரை மொய்ப்பில் பூஜை மாதிரிக் கண் திறந்தேன். திண்ணையிலிருந்த அம்மா என்னைப் பார்த் துப் புலம்பி முனுமுனுக்கிறது இலையான் கிணுகிணுத்து விழுந்ததுபோல் காதில் கேட்டது:

அம்மாவுக்கு மட்டுமல்ல, எல்லாருக்குமே என்னால் எப்பவும் தொல்லைதான்: இந்தமாதிரி இன்றல்ல எத்தனை யோதரம் சொல்லிவிட்டா. நானும் யோசிக்கிறேன்: பெற்ற வீட்டுக்குள்ளே நான் கண்ணை முடியிருந்தால் எனக்கும் விடுதலைதான். கூட்டுக்குள் அடைபட்ட புரு வுக்கு எப்பவும் விடுதலை வேட்கை எழும்தானே?

அம்மா சொன்னமாதிரி வீட்டிலே எனக்கு எல்லாச் சௌகரியங்களும் இருக்கின்றன. வேளைக்குச் சோறும், சோக்குப்பண்ணைப் பணமும், படுத்துறங்க விசாலமான கல்வீடும் உண்டு. ஆனால் பிளையார் கோயில் சந்தியிலே நின்று நாலு பொடியங்களுடன் சேர்ந்து நான் விளையாடக் கூடாது என்று அப்பு கடுமசட்டம் வைத்தபோது, அம்மா அதற்குத்து ஊதியிருக்கிறு:

"என்னம்மா சங்கதி?" என்று கேட்டேன்:

அந்தப் பொடியங்களுடன் சேர்ந்து விளையாடினால் நான் வலுவாகக் கெட்டுப்போவேனும்.

"ஏன் கெடுவேன்" என்று கேட்டேன்.

அவங்களின் குணம் துப்பரவாகக் கூடாதாம்:

"ஏன் அவங்கள் குணம் கூடாமல் போயிற்று?"

"அது அவனவன் பழக்கத்தைப் பொறுத்தது"

"எப்படி அந்தப் பழக்கம் வந்தது?"

அதுவோ அவனவன் குல கோத்திரத்தின் வழியாய் வந்ததாம்:

"அந்தக் குலகோத்திரத்தின் வழி என்ன?"

இப்படியெல்லாம் நான் அம்மாவைப் பியத்துப் பிடுங் கிக் கேட்டிருக்கிறேன். சின்ன முளையானுக்கு இதெல் வாம் விளங்காது என்று அம்மாவும் அப்புவும் எப்பவுமே சொல்லிவிடுவார்கள். விடைதருவதே இல்லை, பெற்ற பாசத்தில் பித்துக்கொண்டால் பிள்ளைகள் வளர்த்தியும் தாய்களுக்குத் தெர்வதில்லை;

‘பதினெட்டு வயதான ‘சின்ன முளையான்’ எனக்கு விளங்கும்படியாக இந்தப் பெரிய காளான்களான அம்மாவும் அப்புவும் ஏன் சொல்லித்தரக்கூடாது’ என்று நான் எனக்குள் யோசித்துப்பார்த்தேன். விளக்கம் இருந்தாலும் அவரிகளுக்கு அதைச் சொல்லித்தருகிற ‘முறை’ தான் தெரியாதோ? அப்படித்தானிருக்கவேண்டும்,

ஒருநாள் அம்மா சொன்னு:

“டேய், கண்டது நிண்டதுகளோட கும்மாளம் அடிச் சுக்கொண்டு திரியாதை, எக்கணம் கொப்பர் அறிஞ்சால் உன்றை முதுகுத் தோலை உரிச்சுப்போடுவார். பேந்து நீயும் இல்லை, நானும் இல்லை”.

“கண்டது நிண்டதுகளெண்டால் ஆரம்மா?” என்று கேட்டேன் “கேட்டதும் அம்மாவுக்குச் சட்டென்றுகோபம் வந்துவிட்டது: ஏன் கோபம் வரவேண்டும்?”

ஆயினும் விளக்கம் ஒன்று தந்தா:

வேலை வில்லட்டி இல்லாமல், சும்மா தெருவழிய சுத்திக்கொண்டு திரியிற பொடியஞும், சாதிசனமென்றில் லாமல் காவாலியாய்த் திரியிறதுகளும்”

இதுவும் ‘புறு புறுப்போடு’ சொன்ன விளக்கம் எரிஞ்ச மனம் அவ முகத்தில் கடுகு வெடிச்சமா திரிவந்தது.

வேலை வில்லட்டி இல்லாட்டால் எவனும் தெருவழிய காவாலியாய்த் திரிவான்தானே? வேலை இருந்தால் ஏன் சும்மா திரியப்போகிறான்? என்று என் மனதில் ஒரு குடைவு எடுத்துக் கேள்விக் கணைகளாகக் குத்தின. சாதி சனம் என்றால் என்ன? நான் என்ன பூச்சி புழுக்களுடன் திரிகிறேன்?

இதை அம்மாவிடம் ஒருநாள் கேட்டேன். அதுக்கு அவ சொன்னு:

“நீ அண்டைக்கு அவன் கிட்டினன்ற பொடிரத்தினத் தோட சேர்ந்து அவன்ற வீட்டில தேந்தண்ணி வாங்கிக் குடிச்சியாம், கொப்பற்ற காதில அது எட்டேல, எட்டு எல், நானும் குளோஸ் நீயும் குளோஸ்”.

கிட்டினனின் பொடியன் ரத்தினத்தை ஒருவேளை காலை விட்டால் எனக்குச் சோறு தின்றுதமாதிரி, அவனும் என்னைப் போலத்தான்; என்னைக் காலைவிட்டால் அதூட்டு ஞக்கு இறங்காது. அம்மா என்னைத் தன் பிள்ளையென்று சொல்ல எனக்கு என்ன வட்சணங்கள் உண்டோ, அந்த வட்சணங்கள் எல்லாம் அவனிடமும் உண்டு. அதுமாதிரி அவன் அம்மா அவனைத் தனது பிள்ளை என்று சொல்ல அவனுக்கு என்னென்ன வட்சணங்கள் உண்டோ, அந்த வட்சணங்களைல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் என்னிடமும் உண்டு; எனக்கு அவனே ஒரு ஆசை அருமைச் சினே கிதன். எனக்கென்று நான் ஒரு சினேகிதனை அன்போடு வைத்துக்கொண்டிருக்கக் கூடாதென்று அம்மா இடும் கட்டளை சரியா?

அது சரியானால், அப்புமட்டும் ரத்தினத்தின் அப்பு வோடு கூட்டாளியாய்ச் சேர்ந்து கள்ஞக்குடிக்கிறாரே, அது சரியா? நான் கள்ளா குடித்தேன்? அவன் வீட்டில் தேனீர்தானே குடித்தேன்? தேனீர் இலிக்கும்; நல்ல கூட்டாளியும் அப்படித்தான்.

இதைச் சொல்லப்போக, “இன்டைக்குத் தேத் தண்ணி குடிச்ச வாயால் நாளைக்கு அந்த வீட்டிலை சோறும் வேண்டித் தின்பாய்” என்கிறு அம்மா.

சோறு தின்றால் என்ன? அதுபோல அவனுக்கும் எங்கள் வீட்டில் வைத்துச் சோறு கொடுப்பேன்; விருந்துக்கு விருந்து, வில்லங்கம் ஒன்றும் இல்லையே?

அதற்கு, அம்மா, “நாளைக்கு அந்த வீட்டில் சம்பந்தமும் செய்யவேண்டியதுதான்” என்கிறு;

அது நல்லதுதானே? சம்பந்தமாயிருப்பது கூடாதா? ஆனால், அம்மாவின் படபடப்பு எனக்கு ஆண்டவராலை விளங்கவில்லை. வேறேதேனும் அதற்குள் உண்டோ? கேட்டேன்.

“சம்பந்தம் செய்கிறது என்றால் என்ன?”

“பொம்புளை—மாப்பிளை எடுத்து எங்களுக்க சடங்கு செய்து கொள்ளுவதும் தம்பி” என்று கோபமுஞ்சையோடு கிண்டலாகச் சொன்னு அம்மா?

“செய்தால் நல்லதாய்ப் போச்சு” என்று நான் வாய் அசைத்துச் சொன்னதுதான் சணக்கம், “பொத்தடா வாய் கடுக்கண்ட மாட்டு முடுக்கர் மாதிரிக் கதையாதை யடா” என்று அம்மா?

பேச்சில்மட்டுமல்ல, அப்போ அம்மாவிலும் சுறுக் குத்தான் கெம்பி நின்றது:

நான் விறைத்துப் போனேன்.

கடுக் கண்டால்தான் இப்படியெல்லாம் கதைக்க முடியுமா? எனக்கோ பதினெட்டு வயசாச்சு, நான் இன்னும் ‘கடுக்காணுதவன்’ என்று அம்மா நினைப்பு;

‘சம்பந்தம் செய்கிறது’ என்று அம்மா கோபித்துச் சொன்னுவே அப்போதுதான் எனக்கு அடுத்த வீட்டுப் பூங்கிளியின் நினைவு தட்டியது.

பூங்கிளி என்னில் ஆசை கொண்டாளோ, நானே அவளை எனதாக்க விளைந்தேனே, அது குளத்துமீன் பாதம் மாதிரி புரியாத ஒன்றுயிருந்தது. ஆனால், ஏதோ ஒரு ‘மொய்ப்பு’, சூறையாக வந்து என்னை அமர்த்தியது என்னவோ உண்மைதான்: ஆயினும் அவள் நல்லவள்கீ அவள் நல்லவள் என்பதற்குச் சான்று, அவள் என்னையே ‘தம்பி’ என்று, தனது தம்பியைக் கிளிபோல் அழைத்துக் குரல் வைப்பதாகும்:

அவருக்கும் ஏதோ ஒரு மொய்ப்பு.

அவளை நினைத்து என் வாய்க்குள் ஒரு சொல் தட்டித் தவறி வந்தால் போதும், அம்மாவின் வாயோ கும்மா கிடவாது. கோழி கொக்கரித்தமாதிரி அம்மாவின் வாய்ப் பேச்சு அறம்புறமாக வரும்.

“அவளை நினைச்சியெண்டால் என்ற பினம்தான் முகட் டில் தொங்கும்.” என்று அம்மா சொன்னதும், அப்பு அதன் சுவடறிந்து ‘அட்டட்டாரே’ என்று கெம்பிக் குதித் ததும் எனக்கு நல்ல நினைவாயிருக்கிறது. அதை மனசில் வைத்துக்கொண்டென்றே நினைக்கிறேன், ஒரு நாள், பெரிய அண்ணையும் எனக்குத் துவரந்தடியால் குத்துக்கும் பித்துக்கும் அடித்துவிட்டார்.

‘எளியவன் வயிற்றில் பிறந்தாலும் இளையவனுய்ப் பிறக்கக்கூடாது’ என்று பக்கவீட்டுப் பொன்னம்மாப் பெத்தாச்சி சொன்னது சரிதான். நான்தானே வீட்டில் ஆக இளையவன்? தங்கச்சியைத் தவிர எனக்காக ஏனென்று கேட்க வேறு ஆளில்லை; ஆனால், தங்கச்சியோ கடைக்குட்டி.

“ஊருக்கு நாலுபேர் மதிக்கிற பிள்ளையாட்டம் வளந்திட்டு இப்ப புத்தி பிடிபடுகிற வயதில், கண்ட நின்ட எண்ணமெல்லாம் எண்ணத் துவங்கியிட்டானே. ஊரவை யும் முனிஞ்சு தள்ளுகினம். அதைக் கேக்க நொந்து பெத்த எனக்கோ தாங்கேலாமல் கிடக்கு. உவனுல நெடு கலும் கிஞ்சல் படுகிறதிலும்பார்க்க நான் எங்கையேன் போய் ஆத்தில குளத்தில விழுந்து சாகிறது நல்லது.

என்னை அடித்த கை ஆற துவரந்தடியை ஏறிந்து விட்டு வலு குசாலாகத் தின்னையில் குந்தியிருந்த பெரியண்ணைக்கு அம்மா முறையிடுகிற விறுத்தமே ஒரு சோகக் கோலம் தான்.

எனது முதுகால் வடியும் இரத்தத் துளிகளைச் சில் விட்ட விரல்களால் துடைத்து ஏறிந்துகொண்டேன். அப்போது அம்மா தனது கண்ணீரை வழித்துத் துடைத்த

வண்ணம் அடைமுக்கைச் சீறி எறிந்தா. அம்மாவைப் பார்க்க எனக்குத் தொண்டைக் குவளை துருத்திக்கொண்டு விம்மல் விம்மலாக வந்தது.

“உன்னேலம்மா எந்தநேரமும் கண்ணீரும் சோறும் தான்” என்று எனக்குத் தங்கச்சி அடிக்கடி சொல்வானே அது சரியாகத்தான் இருக்கிறது. அம்மா எனக்காகவே அழுகிறு.

என் மாதா கண்கள் எனக்காகக் கரைந்துருகுகின்றன.

“பேட்டி, என்றபிள்ளைக்கு என் வெண்டடா தடிச்சனி? ஒரு பொய்யடி மெய்யடி இல்லையா? பாற்ரா அதுகின்ற முதுகை!”

என்னைப் பார்த்த ஈனக் கண்களால் பெரிய அண்ணையை முறைத்துப் பார்க்கும் அம்மாவின் கோரக்கண்கள் எனக்குப் ‘பளிச்’சிட்டுத் தெரிந்தன; குத்துசி குத்துகிற மாதிரி அந்தப் பார்வை, அண்ணையை அப்படிப் பார்த்தா அம்மா.

“சம்மா இரம்மா, உனக்கொண்டும் தெரியாது. உவன் வலு சட்டியன்; உவனுக்கு உப்பிடி அடியாட்டில் எப்ப னும் அடங்கான். அடியாத மாடு படியாது” என்று அண்ணை புத்தி சொன்னதுதான் தாமதம், ‘போதனை’ சொன்ன அந்த வாய்க்கு, ‘எழும்பிப் போடாங்காலை’, என்று அம்மா அண்ணைக்குக் கொடுத்த அடி, அசல் அடி.

எனக்கு இன்னும் முதுகால் இரத்தம் ஒடுகிறது.

இந்த நேரம் அப்பு நின்றால், அண்ணைக்கு இன்னும் நல்ல ‘பூசை’தான் கிடைக்கும். அது எனக்கு நிச்சய மாய்த் தெரியும்.

ஒருநாள் அடுத்த வீட்டுப் பிள்ளையம்மாக்கா “மாங்காய் ஆய்ஞுக தாறேன் வாருங்கோ” என்று எண்ணையும் தங்கச்சியையும் கூப்பிட்டு வைத்து மாமரத்தடியில் ஊஞ்சல் ஆட்டிக் குருவி பாய்ந்தா. அந்த நேரம் நான் குழப்படி விட்டுத் தடுக்கி விழுந்து கால் சொத்தியானேன்று அப்பு தொழில் துறைக்குப் போகாமல் ஒட்டகப்புலத்தா

னின் புக்கை கட்ட என்னை ஆறு ஏழு கட்டை தூரம்தன்,
தோவில் தூக்கிச் சுமந்து நடந்தவர்.

“நான் நம்பியிருந்த பிள்ளை வலது குறைஞ்சபோ
யிடுமோ” என்று அப்பு அழுது, அம்மாவுக்குச் சொன்ன
காத்திரமான சொல்லில்த தெரியாமல்தானே ‘அவள்
சொத்தி’, என்று அண்ணை ஒருநாள் பகிடிவிட்டார், பகிடிவிட்ட
வாய்க்குச் ‘சடாரென்று’ அப்பு கொடுத்த அடியும்,
‘என்ற புள்ளைய உப்பிடி ஆரும் சொல்ல நான் மனம்
தாங்கி எப்பனும் இரண்’ என்று அவர் சொன்னதும்
எனக்குத் தெரியும். இப்போ அதே ‘சொத்திப்பிள்ளை’
யான என் முதுகால் இரத்தம் ஒடுவதைக் கண்டால் அண்ணையை அப்பு கும்மா விடுவாரா?

‘ரத்தத்துக்கு ரத்தம்’ எடுப்பார்; ஆனால் அம்மா
அப்படி எடுக்கவில்லை; தனது இரத்தத்தைக் கண்ணீராக
கிட தானஞ்செய்யத்தான் அவவுக்குத் தெரிகிறது; அதுக்கு
மேல் அவவுக்கு ஒன்றும் தெரியாது.

இனி இந்த உத்தரிப்பு அம்மாவுக்கு வேண்டாம்;
எனக்கும் வேண்டாம்.

என்னால் அம்மாவும், அம்மாவால் நானும், எங்களால்
அப்புவும் ஏன் உத்தரிப்பான்?

நான் வீட்டோடு கூடந்து என் நெஞ்சில் உறைந்திருப்
பதை அப்படியே சொன்னால் ஒரு பக்கம் அடி; மறுபக்கம்
கண்ணீர்; ஊருக்குள்ளேகூடக் குழறல். அந்தக்குழறல்
எனது இரத்தமாகவும், அம்மாவின் கண்ணீராகவும் பிர
ளயமெடுக்கிறது சரியா?

அதுதான் கூடாது,

எனக்கு என் அம்மா தெய்வம்; அதுவே என் கண்
பார்த்த தெய்வம்.

அந்தத் தெய்வம் சிருஷ்டித்த ஒரு சிறு புழுவான என்
ஞால் தன் கண்களில் கண்ணீராய்ச் சொரிவது சரியானால்
நான் ஒரு கல்நெஞ்சனுய் இருக்கவேண்டும்.

ஆனால், என் நெஞ்சு—?

ஒரு அரும்பு.

அல்ல, போது.

மலர்.

அவர்.

ஃ:

என் நெஞ்சு நிறையப் பாசம் என்னும் உப்பு; அதுவே இறுக்கமாக உப்பிலிட்டது:

அந்தப் பாசம்—?

அம்மாமீது கொண்ட பாசமன்று; அம்மாழுலம் பூமா தேவியைப் பார்த்தபோது எழுந்த பாசம் அது.

நான் ஒருநாள் வைத்திலிங்க மாஸ்டரிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டேன்.

“மாஸ்டர், இந்த உலகத்திலே வறுமையை ஒழிக்க வழி என்ன?”

அவர் ‘சட்டென்று சிரித்தார்.

சிரித்துவிட்டுக் கேட்டார்.

“இந்தச் சின்ன வயசிலே உந்தப் பெரிய கேள்வியைக் கேட்கிறியே, ஏன், உனக்குப் பித்துப் பிடித்துவிட்டதா?”

“ஓம்”.

நானும் எடுத்தாற்போல் ‘ஓம்’ என்றுவிட்டேன்.

“என்ன பித்து”

“இலட்சியப் பித்து”

நான் இதை ஒரு சினிமா வசனம் ஒப்புவிப்பதுபோல் தான் சொன்னேன் என்பதைச் சொன்னபின்பே உணர்ந்தேன்.

அவர் சிரித்துக்கொண்டுள்ள முதுகைத் தட்டினார்;

“இலட்சியம் என்பது பித்து அல்ல; பித்துப் பிடித்த வன் இலட்சியம் பேசுவதால்தான், மறைகிற வானவில் ஸியே தனது இலட்சிய வெறிக்கு உவமித்து அதுபோல மறைந்துவிடுகிறுன். அதன்பின் அவனைப் பொறுத்த வரை எல்லாமே அலட்சியமாகத் தோன்றுகின்றன: அந்தப் பித்து உனக்கு லட்சியமானால் அந்த இலட்சியத்தை இப்பவே விட்டுவிடு”

நான் வலுவாக முழுசினேன்!

“சரி, என்ன கேட்டாய்?”

“இந்த உலகத்திலே வறுமையைழுமிக்க வழி என்ன?”

“ஓரு சிலர் தமதாக்கிக்கொண்ட இந்தத் தேசத்தின் சொத்துக்களை, முழுச் சமுதாயத்தினதும் பொதுச் சொத்துக்களாக்கிவிடவேண்டும்,”

“அப்படியா? இதை யாரால் செய்ய முடியும்?”

“தொழிலாளர்களால்—விவசாயிகளால்—சாதாரண ஏழை மக்களால் முடியும்”

அம்மாடு! இவர்களுக்கு அவ்வளவு சக்தியா?

ஆனால், நான் இப்படிப்பட்டவர்களோடு சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்வதுதானே வீட்டில் எல்லாருக்கும் பெரும் கரைச்சலாயிருக்கிறது? எப்ப பார்த்தாலும் இதற்காகத்தானே என்மீது ‘வெடுக்’கென்று எரிந்து விழுகிறார்கள்?

எரிகிற வீடு இனி எனக்கு ஒத்துவராது!

ஆயினும், வைத்திலிங்க மாஸ்டர் சொன்னது எனக்குச் சந்தேகம்தான். சந்தேகம் தீர்க்க, அவர் சொன்னதை, புத்தகக்கடை இராமசாமி ஜயாவிடம் ஒருநாள் கேட்டுப்பார்த்தேன். ஜயாவும் அதே கூற்றை ஆமோதித்துச் சொன்னதோடு, சில புஸ்தகங்களை எடுத்து அதற்குக் குறிப்பாதாரமும் வாசித்துக் காட்டினார்.

எங்கள் ஊரிலும் ஒரு மாஸ்டர் இருந்தார். அவர் கனைப்போலவே இந்த மாஸ்டரும் சொன்னார்: ஆனால், இந்த ஊர் மாஸ்டர், ஒருதடவை, எங்களுக்குத் தொழிலாளர்களுக்கு விரோதமாக நடந்து, ‘தனிமனித ஆசை’ யை நிறைவேற்ற அவர்களின் தொழில் உபகரணங்களைக் கொத்தி எறிந்து, அவற்றை எறித்துச்சாம்பராக்கியபோது தான் ‘துரோகி’ என்ற வேஷத்தைக் காட்டிக்கொண்டார். அதன்பின்தான் எனக்கும் அவருக்கும் ‘இலட்சியக் கொழுவல்’ வந்தது. அன்று தொடக்கம் ஊர் மாஸ்டர் ஊரை விட்டே நழுவி வெறும் ஊதாரியாகிவிட்டார்;

அவர் தன் சுய இச்சைக்கு மற்றவனை வளைத்து பச்சடி போடப் பார்த்தாரேயன்றி, தான் ஏற்ற லட்சியத்துக்கு, அவர், தன் கொள்கைக் கொடி உயர்த்துவதாய்த் தெரிய வில்லை; நழுவிப்போன அவர், கடைசியில் ‘பெட்டிசகாற ஞக மாறியதுதான் அவர் கொண்ட பெரும் சேவை.

இந்தமாதிரி ‘இலட்சியவாதி’களான ஊர் மாஸ்டர் கனைக் கண்டுவிட்டு “படிச்சவனை படிச்சவங்களெல்லாம் இலட்சியம் பேசிப்போட்டு இப்ப சம்மா இருக்கிறங்கள்; இவருக்கு மட்டும் இப்ப என்ன எடுப்பு?” என்று அந்த வேளை என்னைப் பார்த்துக் குத்தலாகக் கேட்டா அம்மா.

“படிப்பு என்று சொல்கிறியே, படிப்பென்றால் அது என்னம்மா?” என்று அம்மாவிடமே தட்டிப்பார்த்தேன்.

“மற்றவனுக்கு எதையெல்லாம் புதியாதபடி சொல்ல முடியுமோ அதுதான் படிப்பின் லட்சணம்” என்ற சாராம்சம் விடையாய் வருகிறது.

“மற்றவனுக்குப் புரியாதபடி சொல்வது எதற்காக? அப்படியானால் அதை ஏன் சொல்லவேண்டும்?” என்று நான் கேட்டபோது சரியான பதில் வரவில்லை; அம்மா மட்டுமல்ல, எல்லாருமே இக்கேள்வியினால் திக்குமுக்காடு கிறுர்கள், எனக்குச் சரியான விடைசொல்ல முடியாத வர்களாய் மற்றவர்கள் இருப்பதால் நான் ஒரு ‘படிப்

பாளி'தானே? ஆனால், நான் இதைப் படிப்பென்று ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அதிகம் வாய் திறந்து பேசினால் அடக்குமுறை தலைநீட்டிவரும்.

என்ன செய்வது?

யோசிக்க யோசிக்க எல்லாம் இருட்டாய் இருக்கிறது;
இருட்டு—?

இருட்டில் களவு எடுக்கலாம்; களவுக்கு இருட்டு உற்ற நண்பன். ஆனால், 'களவு' என்ற அந்த நினைப்பே எனக்குக் கூச்சமாய் வருகிறது. எனக்கு ஒரு வெளிதான் தேவை; வெளிச்சத்திலே இருளை அகற்றப்போகிற தாகக் கருதும்போது, விடுதலை என்ற ஒரு சுகம் தாழைகவே சரீரத்தை உலாஞ்சுகிறது. நெஞ்சிலுறைந்த பாசம் அருக் கூட்டுகிறது. ஆனால், இது ஒரு இருட்டுக்குக்கூடு; ஒரு குடைக்கூடு;

இந்தக் கூட்டுக்குள்ளிருந்து சிறைக விரித்தால், விரித்த சிறகு உடனே நறுக்கப்படும்; அடக்கி வெளிக் கிளம்பினால், பின்பு பறக்கலாம். அதன்பின் ஏகாந்தமாய் குதந்திரமாய்—எழில்கொண்டு திரியலாம்;

வழி.....?

வழி, அம்மா அழுதாலும் வீட்டைவிட்டுப் போவ துதான்!

எங்கே பேரவது?

கொழும்புக்கு!

கொழும்பு இலங்கைத் தீவின் மாபெரும் நகரமாம்; அங்கே போய் இங்கே ஊருக்குள் வந்தவர்கள் எல்லாம் குட்டி ராஜாக்கள் மாதிரித் திரிகிறார்கள். சேலை கட்டிய பெண்களோ 'கிமோன்' அணிந்து, ஒரு 'உமல்' சகிதம் தங்கள் புருஷன்மார்களுடன் 'ஷூப்பிங்' செய்கிற 'நோனே'க்களாகவிட்டதையும் கண்டிருக்கிறேன்;

அந்தக் கொழும்புக்கே நானும் போக ஆசை,
எப்படிக் கிளம்புவது?

இப்படிச் சங்கடப்படும்போதுதான், “கொக்ஞவில் ஸ்ரேஷனில் பின்னேரம் றையின் ஏறினால் மறுநாட்ட காலை அந்தக் கொழும்புக்குப் போய்ச் சேரலாம்” என்று அந்தோனி அண்ணர் சொன்னது இன்னும் நினைவுக்கு வருகிறது.

‘திக்கட்’ செலவுக்கு, ஆக, ஒரு பத்து ரூபாய் வேண்டும்.

வறுவாக யோசிக்கிறேன்:

‘பித்தளை வெற்றிலைத் தட்டத்து அடி ஓறைக்குள், வீட்டுச் செல்லம் குறையாமல் அம்மா மடக்கி வைத்துக் கொள்ளும் ரூபாய் நோட்டுகளில் கை வைக்கவா? என்று சாட்டயாக ஒரு மனம் வருகிறது;

ஆனால், அது களவு?

முழுக்க முழுக்க, அது சாத்தான் வேலை.

சம்மனசைவிட, சாத்தான்தானே சுதந்திர புருஷன்? சுதந்திர புருஷனே உறுதியுள்ளவன்;

அப்பு ஆர்?

அம்மா ஆர்?

நான் ஆர்?

அப்பு அம்மாவுக்கு எது சொந்தமோ, அது எனக்கும் சொந்தம்;

மனச்சாட்சி நீதியுள்ளது. அது அடித்துச் சொல்லி விட்டது; இனி அச்சமில்லை;

நான் செய்யப்போவது களவன்று; இருஞுக்குள் விருந்து வெளியை நாடி ஒரு பயணம், எதுவும் தேவைக்கு மிஞ்சியதுதானே களவு? எனக்கு ஒரே ஒரு தேவை; மிஞ்ச எனக்கு எதுவுமில்லை.

ஆனால், அம்மாவுக்கு இது பாதகம்: அவ, வைத் ததை வைத்த இடத்தில்கானுவிடில் கட்டாயம் ஏங்குவா. யாராலோ என்னப்பார்த்து அம்மா ஏங்குகிறு. அதுக்கு நான் அவவுக்காக ஒன்றும் செய்ய ஏலாதுதான். ஆனால் அம்மா இதற்காக ஏங்குவது கூடாது! பிள்ளைகளின் ஒரு ஏக்கத்தால் தாய் ரத்தமானது பல சொட்டாக வற்றும்.

ஆகாயத்துக்குவைத்த வெடிமாதிரி என் திட்டம் கலைந்தது; ஒன்றும் பிரயோசனப்படவில்லை. மனம் சூழம் புவது மனசுக்கே ஊசி ஏற்றின வேதனையைத் தருகிறது.

கொள்ளோ யோசனையில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன்.

3

எனது தீர்மானத்திற்கு மனசு இன்னும் ஒத்துவருவதாயில்லை; மன்டை கழாகிவிடுமோ என்ற அளவிற்கு யோசனை வலுத்துவிட்டதைத் தங்கச்சி கவனித்துவிட்டான்:

“சீனியன்னை, என்ன இன்டைக்கு நீ ஒரு மாதிரி மிலாந்திக்கொண்டு நிக்கிறோய்?” என்று தங்கச்சி செல்லங் காட்டிக் குதித்த குதி, என்னை அவள் சிரிக்கப்பண்ண வென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அந்தத் திமர்க்கேள்வி என் நெஞ்சினில் ஒரு வாள் ஏற்றினமாதிரி ஆகி யிருந்ததைத் தங்கச்சி கவனியாமலே அடுக்களைக்குள் நுழைந்தாள்:

“தங்கச்சி” என்றேன்:

திரும்பிப்பார்த்து, “என்ன?” என்றால்:

எனக்கு ஐயம் விடுபட்டது; அச்சா. என்பாடு இனி அசல் யோகமதான்.

முன்பே நான் சாடையாய் யூகித்தமாதிரி அவள் மூக்கில் மின்னியைக் காணவில்லை. அது தெலாப்பெட்டிக் குள் நகையோடு நகையாய்க் கிடந்து மின்னும். நான் வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிடும்வரைதானே அதுமின்னும்? தாராளமாக மின்னிச் சிரிக்கட்டும்.

இனி என் அம்மாவுக்கும், அம்மாவின் அந்த வெற் றிலைத் தட்டத்துக்கும் ஒரு கும்புடு;

‘அம்மா உன் ஆளை. நான் இனி அதைத் தீண்ட மாட்டேன்; தங்கச்சியின் முக்கு மின்னி எனக்குக் காணும்...’

மனசு நினைக்க, நெஞ்சு துணிந்துவிட்டது.

நான் துணிந்துவிட்டேன்:

ஆண்டவரே, இனி நீதான் எனக்குத் தஞ்சம்!

‘பாவமான காரியங்களுக்கு ஆண்டவர் துணை செய் யார்’ என்று பல அறிஞர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக் கிறேன். இந்த அறிஞர்களுக்கெல்லாம் எந்த ஆண்டவர் இப்படி ஒரு ‘ரெவிபோன் மெசேஜ்’ கொடுத்தாரோ நான் அறியேன்.

இது களவா?

களவென்றால் உலகத்துச் சொத்தெல்லாவற்றையும் அடுத்தவனிடமிருந்து வாரிச் சுருட்டி பெரிய பெரிய பங்களாக்கள் கட்டியிருக்கும் ஐந்துக்களையும், ஒருவனை அடுத்த வனுக் கெதிராக ஏவி, அந்தப் பலிபீடத்தில் சட்டத் தினுங்கை வைத்து ரணகளமாக்கி, வெருட்டி, ரகஸ்யமாகப் ‘பொக்கட்’ நிரப்பும் சமாதானப் புனிகளான பல பெருச்சாளிகளையும் சற்று நிதானித்துப் பார்த்தால் களவின் பிறப்பிடமும் அதன் நுழை வாயிலும் எங்கேயென்று தெரியவரும்.

ஆனால், நான் ஒருவரை வஞ்சிக்கவோ, ஒரு பங்களாக்கட்டவோ இந்தப் பிளான் போடவில்லை. இங்கிருந்து வெளியேறும் படலத்துக்கு ஒரு பிரயாணச் சிட்டு வாங்கவே இந்தச் சிக்கல்.

வேலிக் கடப்புக்குள்ளால் நுழைந்து வருவது யார்?

இந்தப் பெரும் சிக்கலுக்குள் வழக்கமான தாது கொண்டு ஓடி, இந்த அகால வேளையில், இவன் ராக விரைக்க விழுந்து வருவானேன்?

அம்மா அவனைக் கண்ணில் கண்டாலே போதும். ‘வெடுக்’கென்று அவன்மேல் விழுவா: அவனே பூங்கிளி யிடமிருந்து என்னைத் தேடிவரும் ரகஸ்யத் தூதன் என்பதை அம்மா எப்படித் தெரிந்துகொண்டா என்று இன்னும்தான் என் மூளையைப் போட்டுக் கசக்கிப் பிழிந்து பார்க்கிறேன்: ம்கூம்; பிடிபடுகுதில்லை.

“ஊர் பேர் இல்லாமல், தாய் தேப்பன் பேர் தெரியா மல் எங்கையோ கிடந்து அடையுண்டு வந்ததுகளெல்லாம், இப்ப என்ற வீட்டில் மாப்பிளை எடுக்க வலிபோட்டுத் திரியினம்”.

காற்றுப்பட்ட வேலி சரசரக்குமாப்போல, பூங்கிளி யின் நாம அசுமாற்றம் எங்கிருந்து வந்தாலும் அம்மா வுக்கு இப்படிப் ‘புறுபுறு’க்காவிட்டால் பசியே தீராது என்றுயிட்டது:

இதுகேட்டால் எனக்கோ வாய் சும்மா கிடப்பதில்லை

“பிறந்த பிறகுதானே எல்லாருக்கும் ஊரும் பேரும் வருகின்றன? தாய் தகப்பன் பெயர்கூட அப்படித்தான்மா. பிறந்தபிறகு பெற்றவர்கள் பிள்ளைக்கு ‘நாங்கள்தான் பெற்றோம்’ என்று கொஞ்சிச் சொல்லிக்கொடுக்காவிட்டால், எல்லாம், தாய் தகப்பன் தெரியாத அநாதையாய்விடும்” என்று விளையாட்டாகவே, உண்மையில் வியாக்கியானம் செய்து நான் வாய் மூடவில்லை, சோற்றுப் பாளையை அகப்பையால் ‘கடகட’த்துத்தட்டிய அம்மா வின்கை, அதே அகப்பையால் என் சள்ளை வீங்க நாலைந்து அடிகள் அடுக்கடுக்காக அடித்துவிட்டது;

அப்பவும் நன்னிக் கடித்த சொன்னுகள் அம்மாவின் பற்களில் நெரிபட்டு விடுதலையற்றுக் கிடந்தன.

அம்மாவுக்கு நல்லகோவம். அது தனிய எவ்வளவு நேரமெடுக்குமோ சொல்லமுடியாது.

அப்போது எனது வீங்கிய சள்ளையை அம்மா உடனே இராக்க விழிகளால் பார்த்தா. பார்த்த கண்களில் கண்ணீர் ‘பொடுக்’ கென்று வழிந்ததுதான் அவகண்ட மிச்சம்:

எங்கிருந்தோ வந்த - என்னைப்பெறுத பூங்கிளிக்காக, என்னைச் சுமந்து பெற்ற என் அம்மாவிடம் நான் இப்படி அடி வாங்கவேண்டுமென்று எனக்கும் ஒரு தலை எழுத்து:

‘யார் பாவவாளிகள்’

நானு;

அவளா;

அம்மாவா?

பூங்கிளி செய்யாத பாவத் துக்காக எனக்கே ஆக்கினை

அம்மா செய்யாத பாவத் துக்காகவும் எனக்கே ஆக்கினை.

நான் செய்யாத பாவத் துக்காகவும் எனக்கே ஆக்கினை.

தண்டனைகள் அனுபவிப்பதற்காகவே நான் பிறந்து விட்டேன். அம்மா சொல்லுவதுபோல், நான் பிறந்த வீட்டுக்குள்ளேயே கண்ணை மூடியிருந்தால் இந்தத் தண்டனைகளை அனுபவியாமலே செத்திருக்கலாம்.

தாங்கள் செய்த புண்ணியத் துக்காகவும், செய்யாத பாவத் துக்காகவும் ஏழைகளுக்கு ஆக்கினை, எனக்கும் நான் செய்யாத பாவத் துக்காகவும் செய்த புண்ணியத்திற்காகவும் ஆக்கினை.

நெடுக நெடுக ஒரே ஆக்கினை:

கட்டிலில் கோழித் தூக்கத்திலாழ்ந்து இப்படியான பல யோசனையிலாட்டொண்டு உணவு கொள்ளாத என் உடல், அன்று இரத்தத்தை உறுஞ்சிக் குடித்த நாளும் அதுதான்.

அந்த நினைவு ஒளித்திருந்து, இந்த ராக்கத்தூதனைக் கண்டபோது இன்றுமட்டும் மண்டைக்குள் ஒடி வருவது தான் எனக்கு விந்தையாக இருக்கிறது.

நல்ல வேளை அம்மா தூங்குகிறா: பாவம், எனக்காக அழுத கண்கள் எனக்காகவே தூங்குகின்றன;

“ராசு, என்ன சங்கதி என் இவ்வளவு அவசரமாக ஒடிவந்தாய்?” என்று இரகஸ்யமாய்க் கேட்ட எனக்கு. நான் மலைக்கத்தக்கதாக ஒரு செய்தியை அவன் சொன்னான்.

“என்னை வேணுமென்டால் நீங்கள் கொண்டகோலத் தைக் கைவிடுங்கள்; ஒன்று கண்டவை நின்டவையோட திரிய வேண்டாம், இரண்டு, ஊரார் வறுமை போக்க வென்று சான்றேர் பகை தேடவேண்டாம்”

இது செய்தியா?

இல்லை, செருப்படி?

அம்மா தொட்டு அண்ணை சருக அப்புவரை இதைத் தானே பன்னிப் பன்னிச் சொல்கிறார்கள். இவள் என்ன புதிதாக வேண்டுகிறார்கள்?

பூங்கிளியின் இந்த வேண்டுகோளில் அம்மாவும் பூங்கிளியும் ஒரு கண்ணை; நான் மறுகண்னை.

இது வேண்டுதலா, நிபந்தனையா, பயமுறுத்தலா என்று ஆராயத் தேவையில்லை. குழந்தைக்கு பேய்காட்டிச் சோறு கொடுக்கும் மாயவித்தை, ஒரு அப்பாவிக் குழந்தை யையும் அதன் அம்மாவையும் பொறுத்தவரை சரியாயிருக்கும். ஆனால், நான் இந்தக் ‘குழந்தை வாழ்வை’ ஒப்பாமல்தானே பரதேசம் போக எண்ணியிருக்கிறேன்.

எண்ணிப் பாடுபட்டுச் சுமந்து பெற்ற என் அம்மாவையே நான் துறக்கப் போகிறேன். பூங்கிளி.....? என்னைப் பெறுத இவள் ஒரு சரக்கா? என்றாலும், அது ஒரு திடும்பான கேள்விதான். எல்லாம் பாசத்தால் வருகிற வினை. பாசம்தான் ஒவ்வொன்றையும் தனதாக்க விழைய மற்றவன் கண்களைக் கெடுத்துவிடுகிறது. அவா அதன் மாற்றுரு.

எது பாசம், எது அவா என்பது பிரச்சினையல்ல; அவற்றுல் உண்டாகும் சம்பவங்கள் தான் பிரச்சினை. எனக்கு ஒரு அவா, பூங்கிளிக்கு வேறு அவா, அம்மாவுக்கு இன்னொரு அவா, மூன்றின் விளைவுகள் வேறு வேறு தினு சான்னை.

இதுதான் பிரச்சினை. அம்மாவும் பூங்கிளியும் ஒரு காசில் வார்த்துவிட்ட இரண்டு உருவங்களாயிருந்தாலும் இருவரின் போக்குகளுமே வேறு வேறு எனவே, அது செல்லாக் காசதான்;

பூங்கிளி என்மீதுகொண்ட தனது ‘திருக்காதலை’ நினைத் துப் பணயம் வைத்தாலும் சரி, தனது நாக்கை இழுத்துச் சாகிறேன் என்று அம்மா கூறினாலும் சரி நானேகொண்ட இலட்சியத்தை விடவே போவதில்லை! இலட்சியமென்பது வானவில்லன்று; அது ஒரு வானமண்டலம்;

ஊர் வெள்ளத்தை ஒரு குடுவைக்குள் அடைக்க நினைக்கும் பூங்கிளியின் முயற்சி எனக்குச் சரிவராது; நான் அடங்கியிருந்து உடைப்பெடுத்த பெருவெள்ளம் எடுத்த உடைப்பு எடுத்ததுதான்; அது எடுக்கும்வரை தான் அமைதி; எடுத்தால் ஓட்டம்தான்; எனக்கும் அது வே வழி; ஓட்டமேதான்;

‘தம்பிராசு, உது சரிவராதென்று நீ போய்ச் சொல்லு’ என்று நான் மறு தாது அனுப்பிவிட்டேன்.

அது அனுப்பிய அடுத்த வினாடி, ‘பைத்தியங்களுக்கு மருந்தில்லை; என்னை உடனே மறந்து விட்டால் நல்லது’ என்று பூங்கிளி மறு உத்தரம் வரக்காட்டினான்.

நான் அவளைமட்டுமா நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன்? நான் பெண்பித்தனல்ல வென்று அவளே நன்கறிவாள்;

அவளைப் பொறுத்து அவள் என்னை மறந்துவிடலாம். நான் ஏன் அவளை மறக்கப் போகிறேன்? பைத்தியம் என்கிறுள்ளைக்கு. நினைவின் உச்சியே பைத்தியத்துக்குக் காரணம் என்பதைத் தெரியாமல் சொன்னாலோ அதுதான் வெகு நாதனாம்.

என்னை நினையாத அவளுக்குப் பித்து வராதுதான். ஆனால், என் அம்மாவுக்குத்தான் அந்தப் பித்துப் பிடித் திருக்கிறது. ‘பெற்ற மனம் பித்து’ என்று பொன்னம்

மாப் பெத்தாச்சி சொன்னது சரிதான். இல்லையென்றால் ‘உடனே என்னை மறந்துவிடு’ என்று பூங்கிளியைப்போல அம்மா சொல்லியிருப்பாவா? அம்மா அப்படிச் சொல்ல வில்லை; கண்ணீர்தான் விட்டமுதா, பூங்கிளிபோல் ‘போடா’ என்று என் அம்மா ஒரு ஏறி எறிந்திருந்தால் கானும், நானும் இதுதான் சாட்டு என்று பேசாமல் போய்விடுவேன். அந்த வார்த்தை அம்மா வாயில் வராத துதான் எனக்கும் இப்ப அக்கப்பாடு:

ஆனாலும், நான் எடுத்த தீர்மானம் தீர்மானம்தான் அதில் ஒரு மாற்றமுயில்லை; போறதேதான்.

நேரம் என்ன...?

பத்து மணிதானே?

பட்டப் பகலில் தைலாப் பெட்டியில் கைபோட்டால் போட்ட கை மிச்சமிராது. நானும் அப்படி ஆகலாம். மைம்மலாகட்டும். மைம்மலாகினால் சந்தடி செய்யாமல் மெதுவாகத் திறக்கலாம்பி

கடும் யோசனையில் மூளை திரிகிறது;

தங்கச்சியின் மூக்கு மின்னி என்ன விலை போகும்? என்று மனம் தராச பிடிக்க பல்லி சொன்னமாதிரி எங்கிருந்தோ ‘சடா’ ரென்று ஒரு சத்தம் வந்தது; திரும்பிப் பார்த்தால், அது, தங்கச்சி அடுக்களைக்குள்ளிருந்து அரிசி புடைக்கிற சத்தம்.

‘திஹரன்று எழுந்த திடுக்காட்டம் நெஞ்சுக்குள் கரித்தது,

“தீணியண்ணை, தேத்தண்ணி குடிக்கப்போறியே?” என்று அப்போது கேட்ட தங்கச்சியின் முகத்தைப் பார்த்தேன். பாவம், அவள் வஞ்சகம் இல்லாத பிறவி. தன் மூக்கு மின்னி என்னால் தொலையைப்போகிற சங்கதி தெரியாத வெறும் பேய்ப்பெட்டை. அப்படிக் கேட்கிறுள்.

இரக்கச் சுரங்கம் பெண்களின் இருதயத்துக்குள் இருப்பதை எந்த டொக்டர் கண்டுபிடித்தார்? ஆனால்

நான் கண்டுபிடித்துவிட்டேன். பெண் என்பது இரக்க மூற்றுச் சக்திமட்டுமல்ல, தாய்மை என்கிற அச்சுரங்கத் தின் பிறப்பிடமுமாகும்.

தங்கச்சி என்னைத் தனது இரக்கவிழிகளால் பார்த்த வண்ணமாயிருக்கிறார்கள். என்னைப் பார்க்கிறார்களோ என் கோலத்தைக் கண்டு அதைத்தான் பார்க்கிறார்களோ?

“தேத்தன்னிவேண்டாம், நான் வெளியால் போட்டு வாறன்”.

“போட்டுத்தாறன், குடிச்சிட்டுப்போவன்”

‘குடிச்சிட்டுப்போவன்’

உடனே முட்டையில் மயிர் பிடுங்கியது மனம்.

‘போவன்’ என்ற அவள் சொல், நான் செய்யப்போ வதை ஈடுகொடுக்கும் என்று என்னில் ஒரு துணிவு கொண்டவேளை, உன்னைலை அம்மா எப்பவும் அழுதமணியமாயிருக்கிறார்கள் அவ சொல்லுறவதை எப்பன் கேட்டு நடவன்’ என்றார்கள்

பாம்பின்கால் பாம்பறியும். பெண்மனம் பெண்ணுக்கு இலகுவில் புரிந்துவிடுகிறது என்ற எண்ணம் தங்கச்சிக்கு. ஆனால் அம்மாவை அளந்த மனம் எனக்கு நிறைந்ததால் தானே எனக்கு அம்மாவால் துடிப்புக்கொண்டிருக்கிறது. இது இந்தத் தவளைக் குஞ்சு மனப் பெட்டைக்குத் தெரிய வில்லை. தன்னைத்தான் அம்மா நொந்து பெற்றதாக அவருக்கு நினைப்பு.

‘அம்மா சொல்லுறவதை எப்பன் கேட்டு நடவன்’ அம்மா சொல்கிறது சரியென்கிற தோரணையில் இவள் எனக்குப் ‘புத்தி’சொல்கிறார்களே, அம்மா என்ன சொல்கிற என்று இவருக்கு வயிவாய் தெரிந்தால்தானே நான் அல்லத் தட்டுவதன் சங்கதி தெரியும்? தாங்கள் சொல்வதைக் கேட்டு நடந்தால் பூரிக்காத பெண்நெஞ்சு இல்லைத்தான். விளைவு நஷ்டத்தில் அடிவைத்தால் ஆக அழுவதும் அந்தப் பெண் நெஞ்சுதான்.

மனம் இரங்கக் கண்கள் கரையும்: நான் எழுந்துபோக தங்கச்சி தனது கண்கறைய என்னை நோக்கியது மன இரங்கலால்தான்.

ஓருவர் மீது ஒருவர் இரங்குவது மனித சபாவமானால் நான் இரங்குவதும் இந்த மனித ஜீவன்களுக்காகத் தான் என்று தங்கச்சி புரிந்தால் அம்மா வருந்து வதற்கும் அர் த் தம் தெரிந்து கொள்வாள்: அவள் தெரிந்துதான் என்ன? அம்மாவைப்போல; பூங்கிளியைப் போல, தனி மனித உயர் வுதான் சமூகத்தை மலரவைக்கும் என்றே இவனும் சொல்வாள். ஆனால் சமூக உயர்வுதான் தனி மனித வாழ்வையும் சிறப் பிக்கிறது என்று கண்டுகொண்டவன் நான். செடி வளர்ந்தால்தானே பூக்கள் செறியும்? செழிப்பில்லாச் செடியோ பூக்களை மலர்விக்காது. பூவிலிருந்து செடியா, செடியிலிருந்து பூவா? செடியிலிருந்தே பூ; சமூகத்திலிருந்தே மனி தன்:

(4)

அடுத்தவன் எக்கேடானாலும் நான்மட்டும் ஓய்யார மாய் இருப்பதென்றால் மேடு பள்ளத்துத் தண்ணீர் மாதிரி சமூகங்கள் குழுறிக்கொண்டேயிருக்கும். குழுறலை அடக்க வழி, மேடு பள்ளத்தையும், பள்ளம் மேட்டையும் தாவி நிரப்பவேண்டும். சமதரையில் சலசலப்பு இராது. மனித வாழ்வும் அப்படி அமைந்தால் சலசலப்பு இராது; அமைதி குழும்:

அம்மா, பூங்கிளி, தங்கச்சி விரும்புவது நிரம்பாத ஒரு வாழ்வை; சமதரையற்ற ஜீவியத்தை இதற்கு என்னை ஆளாக்க என்னென்னவோ முயற்சிகள்.

கண்ணீர்; ஆசை வார்த்தை; வெருட்டு. ஆனால் நான் எதற்கும் மசியேன். புது உலகம் காணப்போகிறேன். ஆகையால், வெளிக்கிடக் கோலங்கொண்டுவிட்டேன்.

சந்ததி செய்யாமல் மாலைவேளை வீட்டுக்குள் நுழைந்தால், அப்பு நெடுஞ்சாணையாக உடல் அயர்ந்து படுத்

திருக்கிறார்; நாறல் மீணப் பார்த்த பூஜைமாதிரி வீட்டுக் குள் பூரும் என்னை, அம்யி அரைத்தவன்னம் அம்மா முழு சிப் பார்க்கிறு.

எனக்கு இரத்தம் வறட்டுகிறது:

‘இது களவா?’ என்று யோசிக்கிற மனசு நூல் அறுந்த மாதிரி ‘டக்’கென்று விட்டது. இருட்டில்தான் கள்ளன் பொருளில் கைவைப்பான்; வெளிச்சம் அவனுக்கு மகா சத்துரு; நான் வெட்ட வெளிச்சத்தில் தைலாப் பெட்டி யைத் திறக்க எத்தனிக்கிறது களவுக்காகவல்ல; இருளை அகற்றிவிட்டு வெளியே போய் ஒரு துணை கொள்வதற் காகடி.

இந்த வேளை எனக்குத் துணைபுரிய தங்கசீசியின் மூக்கு மின்னி, நான் கைவைத்த கஷணத்தில் அந்த ‘ஸ்பொட்டி’ டிலிருந்தே கிடைக்குமானால் சரி, தவறினால் ஆந்தைமாதிரி எக்கணம் மிலாந்தவேண்டி வரும்; தங்கசீசி அப்ப கேட்டாளே ‘என்ன மிலாந்திருய்?’ என்று அப்படி வரும்;

இப்பொழுது ஊமாண்டியாயிருப்பது நானு அல்லது தைலாப்பெட்டியா என்பதை அப்புவின் குறட்டை ஒலிதான் நிர்ணயிக்கிறது. பழஞ்சேலை கிழிந்தமாதிரி அப்பு சீறி விடுகிற குறட்டை அம்மாவுக்குப் பொறுக்க வில்லை.

“டேய், தம்பி அப்புவை எப்பன் சரிஞ்சு படுக்கச் சொல்லு” என்று அம்மா திடைரென்று எனக்குச் சொல்கிற விறுத்தத்தைப் பார்த்தால், கள்ளன் தலையாடி வீட்டில் தஞ்சம் புகுந்தமாதிரி விடுமோ என்று பயப்பட்ட நெஞ்சுதான் எனக்குத் ததிங்கிணதோம் போட்டு ஆவர்தனம் செய்தது,

நான் கைபோட்டு அப்புவை எழுப்பினால், எனது நினைத்த காரியம் கையோடு கெடும்; அப்பீல் கிடையாது;

பூஜை வேளையில் கரடியாக அம்மா இப்படிச் சொன்னதும் ஒருவகையில் நல்லதுதான். அம்மாவே எழுந்து எழுப்ப வந்தால், வாற காரியம் ஆப்புவை அரட்டுவ

தோடு நில்லாது. நான் காரணமில்லாது வீட்டுக்குள் முழுசிக்கொண்டு நிற்பதுக்கும் விளக்கம் கோரப்படும். நான் அப்புவைச் சரித்துக் கிடக்கவைக்கப் போக, அவரே நித்திரை முறிந்து எழுந்துவிட்டால்—?

எதை யோசித்தாலும் பெரும் சங்கடம்.

‘திக்கற்றவனுக்குத் தெய்வம் துணை’ என்று பொன் னம்மாப் பெத்தாச்சி சொல்வது உண்மையா? அது உண்மையானால், அப்புவின் மூக்குத் துவார ஒரத்தில் ‘சடா’ ரெனக் கிணு கிணுத்து அந்த மனி இலையான் விழுந்தவரை சரிதான். புண்ணிய ஆத்துமாக்கள் பற்பல ரூபங்களில் மோட்சராஜ்யத்தில் மட்டுமல்ல, இந்த நரகலோகத்திலும் சஞ்சிரிப்பார்கள்’ எனவும் பொன்னம்மாப் பெத்தாச்சி சொன்னதை அத்தாடசிப்படுத்த, அப்புமீது விழுந்த இந்தப் புண்ணியப் பூச்சியான இலையான் ஒன்றே போதும். ஆனால், திக்கற்றவனை விடுத்து, திக்குத் தேடுபவனுண எனக்கு இந்தத் தெய்வம் துணை செய்கிறதே? களவுக்கே தெய்வம் வாசி அளிக்கிறது, அதுதான் சில வாய்கள் தெய்வநாம பூஜிகளாய் விடுகின்றன—?

நான்—?

நான், விலக்கு:

இலையான் மொசப்பால் அப்பு அடுத்த பக்கம் சரிய குறட்டை ஒலியும் ‘சட்’ டெஸ் அடங்கிவிட்டது,

அம்மா திண்ணையில் அம்மியும் கையுமாக இருக்கிறார்; அவ அடுக்களைக் கப்போடு மின்டுகொடுத்து இருந்தும் அம்மியோ நெடுகலும் ஆடினமனியம்தான்;

தங்கச்சி—?

அவள் கிணற்றடியில் நின்று குளிக்கிறார்கள்; திரும்பி வர நேரமெடுக்கும்.

இனி என் நாடகத்தை நடத்தவேண்டியதுதான் பாக்கி; தாமதிப்பதில் வேலையில்லை;

துணிந்துவிட்டேன்,

வெகு பதனமாக, லாச்சியை மெல்ல இழுத்து, திறப்புக் கோர்வையை ஒசையிடாது எடுத்து, தெலாப் பெட்டியை ‘அவுக்’கென்று திறந்து பார்த்தால், காணி உறுதி கள்தான் அம்பாரமாய்க் கிடக்கின்றன.

‘டே, அப்பா! நாங்கள் எந்தப்பெரிய பணக்கரர்: தெலாப்பெட்டி அடங்கலும் ஊரிப்பட்டகாணி உறுதிகள் இருக்கே’ என்ற நினைப்பு வந்தபோது ஒரு பக்கம் ஆசை வந்தது, பொருள் கண்டால் துறவிகளுக்கு அடங்கி வருகிற ஆசை, எங்கும் அது வருகிறது. ஆனால், எங்க ஸிடம் ஊரிப்பட்டகாணி உறுதிகள் இருக்கிறமாதிரித் தான் எங்கள் ஊரிலேயும் ஊரிப்பட்ட சனங்களுக்குக் காணிகளே இல்லை என்கிற உண்மை அப்ப ஒடிவருகிறது.

அடுத்தவனை நினைத்தால்தானே எங்கு இங்கே பெரும் வில்லங்கம் வருகிறது? இனி வெளியே போய் அதையெல்லாம் நினைப்போம். இங்கேயிருந்து நினைத்தால், அந்த நினைவே சாகும்; நானும் அப்படியாவேன்,

கை துழாவுகிறது:

அடுத்த இருஞ்சிலில் தடக்குப்படுவதும் ரூபாய்த் தாள்கள்.

எல்லாம் ரூபாய்க் கணக்கான நோட்டுக்கள்; பத்து, ஐம்பது, நூறு ரூபாய் நோட்டுக்கள். இந்த விஷயம் முடிமுறிச்சான் ஆடுகொல்லி முத்தையன் காதுகளுக்கு எட்டி யிருந்தால், வீட்டு முகட்டினாடாக எத்தனையோ சம்மனசுக் குஞ்சுகள் ‘ஜெயம் ஜெயம்’ என்று நடு நிசியில் இறங்கியிருக்கும்.

அப்பு கொடுத்துவைத்தவர்; உதிரம் சிந்தி உழைத்தவர். அதுதான் கட்டுக்கணக்காய், தெலாப் பெட்டிக் குள் ‘கப்மா’ உறைந்து கிடக்கின்றதோ? அடாத்துப் பண்ணுமல் ரத்தம் பிழிஞ்சு உழைக்கிற காசு ஒருக்காலும் அவம் போகாது’ என்று அப்பு சொல்வதும் சரிதான். அதுதான் இந்தத்தாள்கள் ஒன்றும் அவம்போகாமல் கிடக்கின்றன. அவற்றில் கைவைக்க மனம் வருகுதில்லை; எங்கும் இவை வேண்டாம்.

என் விடுதலைக்கு நான் கொண்ட பயணத் துக்கு அவற்றின் பரிமைத்தில் வந்துதித்த தங்கச்சியின் அந்த முக்குமின்னி எனக்குப் போதும். ஆயினும், அப்பு வின் பாஸையில் நான் ஒரு 'அடாத்துக்காறன்' தான்.

வேறு வழியில்லை.

எனக்கு நான் சமாதானம் கூறுவதன் காரணம், இதை நான் அவம் போக்கவல்ல; இருளை விலக்கி ஒரு ஒளி பரவ வெளியே வந்து உலகளாவுவதற்காக,

ஆனால், அப்பு கதை ஒவ்வார். அதுதான் அவருக்குத் தெரியாமல் கைவைக்க இந்த அக்கப்பாடு படுகிறேன்;

மனசும் துணிந்துவிட்டது.

எலியைப் பூனை அப்பியமாதிரி, நீட்டி வைத்த என் கைக்குள், முக்கு மின்னி சிக்கிவிட்டது:

எடுக்கும்வரை எடுப்பதைப்பற்றி யோசனை: எடுத்த மின் எடுத்ததைக் காவாந்து பண்ணுகிற யோசனை, வாழ்க்கைத் தொடர் இதுதான்.

அப்ப இல்லாத இடி, இப்பதான் நெஞ்சில் நெருடி இடிக்கிறது. உடம்புக்குள் ஏதோ ஒரு பிரளைம் நிகழ்ந்த மாதிரி அது பூகம்பமாய்விட்டது. தேகடு தண்ணீர் மய மாகி காற்றுடிபோல மிகவும் லேசாகிவிட்டது. அதை வைக்கவா இதை மறைக்கவா என்ற மனக் குழப்பம் அலையடிக்கிறது. கால்களோ உதறி ஊஞ்சலாடின, நடக்கிற காவில் வறுவே இல்லை. மனம் நினைக்காத இடத்துக்கு நான் என்னை நகர்த்த ஆயத்தம்.

பக்கத்தில் சடலம் அடங்கி உறங்குகிற அப்புவைக் கண்முழியிருட்டிப் பார்த்தேன். உவரோ மலையிலிருந்து திடீரெனக் குதித்த சடைமுனி கிடப்பதுபோலக் கால் எறிந்து கிடக்கிறார்.

'அவுக்கென்று கடவைச் சாத்திவிட்டு, படியில் இறங் குகிற நேரம், 'சினியண்ணை, எங்க உப்பிடி அவ்சரப்பட குக்கொண்டு போருங்?' என்று தங்கச்சி பல்லி சொன்ன

மாதிரிச் ‘சடா’ ரெஜ்று சத்தம் வைத்தாள். அதுக்கு நான் என்ன பதில் சொன்னேன் என்றும் சரியாக அப்ப நினைவில்லை; பெற்றி ஆச்சி வீட்டு முச்சந்தியில் ஒடிவந்து நின்று மெதுவாக மடிக்குள் கையை விட்டுப் பார்த்த போதுதான் தங்கச்சியின் மூக்குமின்னி என்னிடம் இருக்கிறது என்கிற நம்பிக்கை பிறந்தது.

இனி அதைப் பணமாக்கவேண்டும்; பணமாக்கிய பிறகு கையோடு பிரயாணம். ஆறுமணிக்கு முன்பாகக் கொக்குவில் ஸ்ரேசனுக்குப் போய்ச் சேரவேண்டும்; மறு நாள் காலை கொழும்புமா நகரத்தில் ராஜாமாதிரிப் போய் இறங்குவேன். இனித் தடையொன்றுமில்லை; தெய்வம் துணைசெய்த விதம் இப்பொழுதுதான் புரிந்தது.

இவ்வளவும் மடிக்குள் கிடந்த மூக்கு மின்னி பணமாகாதவரை வந்துபோன யோசனைகள்; முச்சந்தியில் நின்றபடிதான் எல்லாம்;

அவாதான் ஆகவும் முட்டாள்தனத்தை வளர்த்துவிடுகிறது. இல்லாவிட்டால் எவ்வளவோ சோலிகள் இருக்கநான் சந்தியிலே நின்று யோசித்துக்கொண்டிருப்பேனா?

ஒட்டம்தான்; எடுபிடியாக ஓடுகிறேன்.

ஆனால், தூரம் கழிவதாய்த் தெரியவில்லை; ஒரு கொள்ளை எண்ணங்கள் மன்னடையைப் பிளந்துபோனபிறகும், ஆக நான் எடுபிடியாக வந்த தூரமோ நடுக்குறிச்சி வரைதான்.

அப்போது காற்றுக்குச் சருகுகள் ஊருகிற அளவு நடைக்குத்தான் ‘ஏடுப் ஒட்டம்’ என்று மனம் சொல்லிற்று.

ஒரு இருபது நிமிஷம் போய்ருக்கும்.

அம்மா அப்பு தேடமுன்னம் கொக்குவில் ஸ்ரேசனைப் பிடிக்கவேண்டும். அதற்கு இந்த நத்தைவேக நடைபோதாது. ஆனால், நடையும் பறியுதில்லை.

முக்குமின்னியைக் காசாக மாற்றுகிற பெரும் சிரமதான வேலையை நினைக்க, அது வேறு குறுக்கே கோடைஇடி இடித்தமாதிரி நெஞ்சில் வந்து இடித்துத் தள்ளுகிறது.

சுமை வேண்டாமென்று வீட்டைவிட்டுக் கிளம் பினேன்; ஆனால், இது அதைவிடப் பயங்கரமான பொல்லாத சுமை. ஒரு சுமை இறக்க மறுசுமை வலுக்கிறது. துறவி என்கிற துறவாத நிலை, சாகுப்வரை துறவா நிலைதான்:

நடந்துகொண்டிருந்தேன்:

அப்பொழுது 'சடக்'கிட்டு ஒரு ஓலி கேட்டது. 'சடா' ரென்று சடலம் உப்பிக் குறுகிற்று; தேகம் முழுதும் குளிர்ந்தேபோயிற்று. திரும்பிப்பார்த்தால், அது காற்றில் வேவி ஒலை சரசரத்து ஒரு கிடுகினுள்ளே கிடந்து அடிபடுகிற சத்தம்; அம்மாட உது உந்தப் பெரிய சத்தமா?

ஆண்டவரே, நீதான் தஞ்சம்.

'இனி உலகம் பிளந்து சப்தித்தாலும் நான் அஞ்சப் போவதில்லை' என்ற திடமான வெராக்கியத்துடன் நடைக்கு வலுக்கூட்டினேன்.

என்றாலும் அந்தச் சப்தத்திற்குப் பின் மண்ணையில் இருக்கிற ஆயிரத்து எழுபத்தெட்டு நரம்பெல்லாம் ஏதோ 'கறகறக்கிற'மாதிரி ஒரே ஓயாத இரைச்சல். நெஞ்சு 'டக். டக்' என்ற மணியம். டொக்டர் குழல்வைத் துப் பார்ப்பாராயின் நாடி எத்தனையில் அடிக்கிறது என் பதைக் கண்டு பிடிப்பார். எனக்கென்னவோ ஆளை மிஞ்சி அடிக்கிறுற்போல் தெரிகிறது. தேகத் தில் ஒரு கன தண்டியைக் காணவில்லை. பேய் அடித்துச் சாகிறூர்கள் என்பார்களே, அதற்கு இந்த நிலை கானும்.

"டேய், தம்பி. இஞ்ச நில்லடா!"

இந்த நேரத்தில் மனுஷன் எனப்பட்டவன் பின்னால் நின்று கூப்பிடுவானா?

“பயணம் வெளிக்கிட்டபின் கூப்பிட்ட குரலுக்குப் பின்வாங்கிப் பார்க்கக் கூடாது. பின்வாங்கினால் போகிற காரியம் சித்தியடையாது” என்று அப்பு அடிக்கடி சொல்கிறது ஞாபகம், ‘யார் கூப்பிட்டாலும் பார்க்கக்கூடாது’ என்ற வைராக்கியத்தில் நடைக்கு வேகங் கூட்டினாலும் நடையோ பறியுதில்லை.

கூப்பிட்ட குரல் ‘ஓருமாதிரிக்’ கொஞ்சம் கடுவலாக இருந்ததும், ‘நில்’ என்னுமல்ல, ‘இஞ்ச நில்லடா’ என்றதும்தான் நடை பறியாததுக்குக் காரணம்.

அதென்ன அது, ‘டா?

‘இஞ்சநில்லடா’ என்கிறது வெறுமனே கூப்பிடுவதாகாது; உரிமையோடு விஷயம் சொல்லத் துடிக்கிற அகோர அழைப்பு அது.

அப்புவும் ஏலவே சொல்லியிருக்கிறார்; தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை. ஆதலால் கடவுள் வந்து கூப்பிட்டாலும் திரும்புவதில்லை. திரும்பினால் எடுத்த பயணம் என்னவது?

தூரத் தூர யோசனை பறக்கிறமாதிரிக் கால்களும் எட்டி எட்டி நகர்கின்றன. கூப்பிட்ட குரல் அங்கே கூப்பிட்டதோடு ஒய்ந்துவிட்டது; சந்தடி இல்லை.

வேட்டி விசுக்கிடுகிற நடையில் போய்க்கொண்டிருந்தால் நான் ‘செட்டுக்’ காட்டுகிறதாக அக்கம் பக்கம் நினைக்கும். நடையை மெதுவாக்கினால் சேருமிடத்துக்கு வேளை வம்பு செய்யும்.

தன்னந்தனியே நான் எத்தனைக்கென்று அடித்துக் கொடுக்கிறது?

அந்தச் சூணைமே, “உண்ணைத்தான், உதில நில்” என்று, காது நச்சிட, திரும்பவும் அந்தக்குரல் ஒலி நறுக்கி வருகிறது.

இது பெரிய தொல்லை; சனியன் தொடரும்போல் இருக்கிறது.

ஆகையால் நின்றேன்.

நின்று பார்த்தால்—?

விஸ்வாமித்திரன்போல் அப்பு கமறிக்கொண்டு வருகிறார்!

5

முனி பிடித்து அலைத்தமாதிரி அவர் சர்வாங்கம் நடுங்குகிற கோலத்தைக் கண்ட எனக்குக் கரிக்குடல் கரையுமாப்போல் ஒரு அலையடித்த ஏக்கம்.

கையும் மெய்யுமாகப் பிடிபட்டாச்சது.

களவுக்குச் ‘சுநந்திரம்’ கொடுத்து, அதை ஆசீர்வதிக்கிற பெரியவர்கள், ‘களவெடு பிடிபடாதே’ என்று சும்மாவா சொன்னார்கள்? ஆனால், நான் ஒரு வெறும் மொக்கன். அதை எடுத்த கையோடு கையும் மெய்யுமாகப் பிடிபட்டு, பெரியவர்கள் ‘பொன் வாக்கி’ லும் மண்ணைப் போட்டுவிட்டு நடுத்தெருவில் நின்று முழுச்சிரேன்.

என் முயற்சிகளைல்லாம் படுதோல்வி.

‘எனது முதற்பரீட்சை இதுதான்; முடிவும் இதாகத்தான் போகும்’ என்று யோசிக்கிற என் மண்ணை நரம்பில் அப்பு நறுமின் பல்லுச் சத்தம், அம்மா கொத்தமல்லியை அம்மியில் நெரித்தமாதிரி வந்து நுள்ளியது.

நடுக்குறிச்சி ஒழுங்கையால் விழுந்து கவடு கிழிய ஒடி ஞாலும், அந்த முயற்சி, அப்புவுக்குச் சிரமமில்லாமல் என்னை நேரே வீட்டுக்கே அந்த ஒழுங்கை கொண்டு சேர்க்கும். எனக்கு, இது தூரத்துக்கிற சனியன் வீட்டுக்குள் புகுந்தமாதிரி இருந்தாலும், அப்புவுக்கு அதுவே கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தமாதிரி ஆசிப்போய்விடும்.

சற்று நேரத்துக்கு முன் தைலாப்பெட்டியாதிரானமாண்டியாயிருந்த அப்பு திடீரென்று இப்படிச் சன்னதமாடுகிறென்றால், ‘கடவுளே நீதான் தஞ்சம்’ என்று நான் வேண்டிய தெய்வமும் என்னைக் கைவிட்டுவிட்ட தென்றே நினைக்க வருகிறது.

முக்குமின்னியை எடுத்தவேளை கையில் நடுக்கம் கண்டிருந்தாலும் அதே வேளை வயிறு உள்துய ஒரு சந்தோஷம் இருந்தது, ஆனால், அந்த முக்கு மின்னி மடியில்

கிடந்து இப்போது வயிற்றில் நெரிஞ்சில் முள் குத்துகிற மாதிரி நெரிடுகிற நெரிட்டை, வயிறு நொந்து என்னைப் பேற்ற என் அம்மாவுக்குத்தான் தெரியவலு இருக்கும்.

‘ஓவ்வொரு மன்னையும் பிறக்கிறபோது அதன் அம்மாக்கள் மரித்து உயிர்க்கினம்’ என்று நான் சின்னமுளையா ணம் இருக்கிற காலத்தில் அம்மா சொல்லக் கேள்விப்பட்ட துண்டு. அது அம்மா பட்ட அனுபவம்: “அம்மாவெனப் பட்டவ, பின்னை பெறும் வேளை மரித்து உயிர்க்கிறதென்றுல் அவ தெய்வம், அப்பிடியெண்டால் உலகத்தில் இருக்கிற அம்மாக்களைல்லாம் தெய்வங்கள்தான்” என்று நான் ஒருதரம் பொன்னம்மாப் பெத்தாச்சிக்குச் சொல்ல, அவ சிரித்துவிட்டு, “எமய அம்மாளே இந்தச் சின்ன வயசிலயே உந்தப் பெரிய சங்கதியளை நல்லதாய் அறிகிற சுட்டியனையிருக்கிறியே. நீ ஒரு சம்மனக்கு குஞ்சு இப்புப்பிடி யோசிக்கிற நீ, பிறகு ஒருகாலம் பெரியவஞ்ச வருவாய்” என்று என்னை ஆசீர்வதித்துச் சொன்னது எனக்கு நல்ல நினைவாயிருக்கிறது.

ஆனால், இந்த முக்கு மின்னி என் மடிக்குள் இருக்கிற விறுத்தத்தையும் என் கோலத்தையும் இப்ப அவ கண்டால், ‘சம்மனக்கு குஞ்சு’ என்ற அதே வாயால் ‘பேய்க்குட்டி’ என்றுதான் முனிவா.

அவவீட்டில் நின்ற விஞ்சன், ஒருதடவை அன்னமன் னைப் பழத்தைக் களவாண்டு எடுத்து அதை வாயில் வைத்ததைக் கண்டதே தாமதம், பெத்தாச்சி விஞ்சனின் வாய் சப்பினை, ‘சடா’ரென்று அடித்த அடி அவனின் சொண்டு கள் வெடித்ததில் ஆச்சு. ஆனால், உடனே அவ புருஷன் செல்லத்தம்பி அப்பா எழுந்து வந்து, “வீட்டுப் புள்ளை தின்ன எடுத்ததுக்கு, நீ ஏனுத்தை உப்பிடி அடிச்சாயி?” என்று கேட்டார். கேட்ட, “கண்காணுமல் எடுக்கிறது அது கடுகெண்டாலும் பெருங் களவுதான்” என்று கடுசுத்தாக கடுகே பெருங் களவென்றால், முக்கு மின்னி?

அடுத்த கூணமே, “அது சரியில்லை; தேவைக்கு மிஞ்சின சொத்துத்தான் களவு. அதைக் களவெண்டு எடுக்க,

அவன் ஆரைச் சுறண்டிப் புடுங்கி, எதைக் கேமிச்சான்?"? என்று அப்பா அவ்வுக்கு மறுத்து விளக்கிச் சொன்னதும் என் நினைவில் வருகுது. அப்பா சொன்னது சரிதானே?

ஆயினும் அந்தத் தாக்கம் எனது மண்டைக் குழியிலிருந்து நெஞ்சப் பூணரம்வரை குருவி பாய்ந்த மாதிரி குருதிதட்டி ஒடினதுதான் மிச்சம், கால் கை அங்காலோ ஏவுதில்லை. தேகம் ஆகவும் ஐஸ் கட்டியாட்டம் குளிர்ந்து விட்டது. மனம் நினைக்கிறது மனசுக்கே தெரியாத ஒரு கிடு நடுக்கம். அப்புவைக் கண்ட பிறகு பிடித்த அந்த நடுக்கம் இன்னும் விடவில்லை.

திருகுதாளக் கள்ளன் மாதிரி நின்று முழுசுகிறேன்.

அப்பு வந்த சவுடு ஏலவே தெரிந்திருந்தால், கையோடு அப்படியே முத்துக்குட்டி மாமி அப்பம் சுடுகிற கொட்டிலுக்குள்ளே ஒடிப்போய் உள்ளிட்டாலும் அவன்னைக் காத்திருப்பா. ஆனால், எங்கள் அம்மாவின் அண்ணன்-சிங்கராசா அம்மானை யாரோ செய்வினையால் சாக்கட்டிய பின், போக்காட்டியான மாமியும் ஒரு முடுப்பட்டவ ஆகிவிட்டா. இப்பமட்டும் சுத்த வீரனான எங்கள் அம்மான் உயிரோடை இருந்தால்...? அவரிடம் அடைக்கலம் புகுந்திருப்பேன்.

இப்ப சின்னேரவேளை; மாமி எந்த அப்பக் கடன்காறர் வீட்டில் அலைகிறுவோ பாவம், ஆர் கண்டது? அவ்வில்லாத வேளை, நான் போய், அவவின் கொட்டிலுக்குள்பூர், அப்புவும் இதுதான் வாசி என்று என்னை வந்து 'அவுக்' கென்று அப்ப, நான் பொறியில்பட்ட எலிக்குஞ்ச சாடை இருந்து முழுசவேண்டியதுதான்; பிறகு கேட்பானேன்? ஒரு எலும்பேனும் மிச்சமிராது, ஒருநாளுமில்லாதபடி இப்படி ஆவேசம் பிடித்து, சடைமுனி வயிரவர் உருக் கொண்டு ஒடிவருகிற அப்பு, எனக்கு இனி என்ன வில்லங்கம் செய்வாரோ, ஆர் கண்டது?

சற்று முகத்தைத் திருகிப் பார்த்தேன்.

"நின்டு பாராமல், நேரே வீட்டுக்கு நடவட்டா"

மின்சாரம் இடுக்கி அடித்தமாதிரி அந்தச் சொல் என் நெஞ்சை வறட்டிக் கள்ளி ஏறிந்தது.

நடக்கவா, ஓடவா?

நடக்கிற கால்கள் கிலுக்கட்டி ஆட்டுகிறபோது கவடு வைத்துப் பாய்ந்து ஒடுவெதற்கு எந்தக் காலில் வலு வரும். தேகத்திலோ ஒரு சொட்டு இரத்தம் இல்லை. அப்புவைக் கண்டபோதே அது உறைந்துவிட்டது. நாக்குக் கடித்து அப்பு சொன்ன சொல்லிலும் பார்க்க அவர் இப்போ பார்க்கிற பார்வை நெடுநேரமெடுக்கின், சட்டியில் போட்ட மீன் மாதிரி என் சதிரத்தை அது தீய்த்துவிடப் போதும்.

குருவின் முகம் திருப்பி நான் அப்புவைப் பார்க்க, அவர், “திருஷ்பிப் பாராமல் வீட்டை போடா” என்றார். சொல்லோடு அவர் சதிரமும் உலும்புகிறது.

அவரின் சதிரம் ஆடுகிறதோ எனது கண்கள்தான் கிறுத்தா போடுகின்றனவோ தெரியவில்லை. ஆனால், எனக்கு அப்படித்தான் தெரிகிறது.

“கணங்காமல் போடா”

இனி என்ன கொலைக்களத்துக்குப் போக எனக்கு ஒரு தீர்வை வந்திருக்கிறது.

எனக்கு ஏக்கமேதான்,

நான் அடிவைத்து நகர, அப்பு அலுகோச போல என் பின்னே ‘விறுக்’ கென்று வருகிறோர். ஆனால் ஊமாண்டி நடை.

‘ஆண்டவனே என்னைக் காப்பாற்று’ என்று மனம் கரைந்து அழுதபோது அம்மாதான் கடவுளாக நினைவுரு வில் வருகிறு, கடவுளைக் காணவில்லை.

முகத்தில் ஈவிழுந்தாலே அது பொறுக்காமல் எடுத்து என்னை அரவணைத்த அப்மா மனம், அப்பு அடிக்க வர அது பொறுத்திராது என்று நான் என்னின் வேளை, மேகம்

இடித்து மின்னின மாதிரி அம்மாவின் உருவம் அப்படியே தெரிகிறது.

அம்மா தெய்வம் தான், உலகத்திலுள்ள அத்தனை மனிதங்கள் அம்மாக்கள் அரவணைப்பில்-அவர்கள் மடிகளில் கிடந்து பால் குடித்த ஜென்மங்கள்தானே? தாய் ஒருசக்தி; அதுவே தெய்வம். அல்லாவிடில் துணைக்கு நான் கடவுளை அழைக்க, அவசினவும் அவ உருவமும் ஏன் தெரிகின்றது?

‘கனவெடு பிடிபடாதே’ என்கிற பெரியார்கள் வாக்கை நான் நினைக்க, என்கை தானுகவே, மடியை அவிழ்த்து மூக்கு மின்னியை விசிற்று. அதோடு கூடவே கடைக்கண் எறிந்து அதைப் பார்த்தேன் அது இத்தாக்கி அப்பாவின் வேலிச்சருகுக்குள் தொப்பென்று போய் விழுந்து விட்டது.

‘இப்பகிடக்கட்டும் பிடிபட்ட படலம் ஒழிந்த பிறகு வந்து எடுப்பம்’ என்று எண்ணுகிற மனம் ஒருதாவாய் எறி கிற போது, அதை எறியேக்க அப்பு கண்டாரோ?’ என்ற வினா மனம் மறு தாவில் என்னை வதைக்க, அப்பவும் அடிவளவுக்குள்ளால்தான் ஒடிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

பனைக்கூடல் கழிந்து வேலிப்பொட்டு வரும்வரை ஒட்டம் தான்டு

பொட்டுப் பூர்ந்து நிமிர்ந்தால், அம்மா தெய்வம் போல முழித்தபடி நிற்கிறு.

அப்பு எனக்கு அடித்தரல் அதை எல்லாம் தடுத்து அம்மா வகை சொல்லுவா என்கிறதில் ஜயமில்லை.

ஒரு சமயம் பருந்து ஒன்று குஞ்சை இருஞ்ச அதை விரட்டிக் குஞ்சைப் பறித்துக் காத்த கோழியைப் பார்த்த அம்மா, “தாய் செத்தாலும் தன் குஞ்சைச் சாகவிடாது” என்று மெச்சினவ. அது போலவே இன்று என்னியும் அப்பு இறைஞ்சவிடாது காப்பாற்றுவா என்ற ஒரு துணிவு கொண்டபோதிலும், அப்பு பறந்து வருகிற வரத்தைப் பார்த்தால் தாயும் மிஞ்சாது குஞ்சும் தப்பாது போவிருக்கிறது.

அம்மாவின் கண்களில் இரக்கலுற்றுத் தேங்கிக் கிடந்தது;

‘உதென்னடா உன்ற கோலம்?’ என்ற என் அம்மா வுக்கு ஒரு உத்தாரம் வாய்திறந்து சொல்ல எனக்கு நாக்குப் புரஞ்ஜுகுதில்லை. நான் வருகிற கோலத்தைக் கேட்ட அம்மா, என்னை விரட்டுகிற அப்புவின் வேஷ்ட்தைக் கண்டால் அதைப் புரிந்திருப்பா.

அப்மா வாயில் வந்தது, தாய் குஞ்சைப் பார்த்துப் பரிதவித்த வார்த்தையே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை: விரட்டிக்கொண்டு கெம்பிநிற்கும் அப்பு, “எடிய புள்ள கொண்டா இழுவைக் கயிறு” என்று ஆவேசமாகத் தங்கச்சிக்குப் பயமுறுத்தலாகக் கட்டளை இட்டபோதுதான் அம்மா ஒடி முழுசினு.

அப்புவின் உடல் ஆவேசத்தால் துடிதுடித்தது; அம்மாவின் சதிரம் பயத்தால் பதறியது:

‘உதென்ன உது அவனை என்ன செய்யப்போருய்?’ என்று அம்மா கேட்டதுதான் பாக்கி, அப்பு அம்மாவைப் பார்த்து நறுமின நறுமல், எனக்கு எலும்புகள் நொறுங்குகிறமாதிரி இருந்தது.

“என்ற உதிரத்தில் பிறந்த பின்னை களவெடுத்தால் அது உயிரோட இநக்கப்படாது.... எடிய புள்ள, எடுத்துக்கொண்டா கயிறு” என்று அம்மாவுக்கும் தங்கச்சிக்கும் அப்பு உத்தரவிடுகிறார்

அதுவே ஒரு ஆள் மரணிக்கப் போதுமான கறுமுறுப்பு.

அம்மா தன்னுள் பயந்தாலும் தனது குஞ்சக்காக வாய் போட்டா:

“உதென்ன திருக்கூத்து? உனக்கு என்ன விசரே பிடிச்கட்டுது? கயிறு கம்பாயம் இப்ப என்ன தேவைக்கு:

அப்பு நிற்கிற நிலைக்கு அம்மாவின் உந்தக்கேள்வி எந்த மூலைக்கு?

“ஏய், நீ இதில் நின்டு வாய் குடுத்து என்ற ஆத்திரத் தைக் கிளருதை... நீ போய் ஒரு சிறங்கை முளகாய் அரைச்சுக்கொண்டுவா, போ”

அப்புவின் இந்தக் கமறலினூடே, “நல்லவனுக்குக் கோபம் வரக்கூடாது. வந்தால் எல்லாம் போச்சு” என்று வேலி ஓரத்திலிருந்து ஒரு குரல் சாடையாய்க் கேட்கிறது.

அம்மா கேட்டா:

“பிள்ளையன் குற்றம் செய்தால் நாலு அடியை அடிச் சுத் திருத்திறதை விட்டிட்டு, உதேன் உந்தக் கயிறும் கம் பாயமும்?”

“ஏய் உனக்கு அடுத்துச் சொல்றன்; மறுத்துக் கதையாதை: சட்டில் காலோடை கட்டி வைச்சு கண்ணுக்கு முளகாய் தடவிச் சாக்கொல்லப்போறன்; திருத்திறதுக் கல்லு”.

இனி எனக்கு என்ன நடக்கப்போகிறது என்று வெளிச்சமாய்த் தெரிந்துவிட்டது.

அப்புவுக்கு கோபம் மீறினாலும், கவலை மேலிட்டாலும் வயிரமுனி வந்து சண்ணதம் ஆடும் என்று அம்மாவுக் குத்தான் தெரியும். அது வந்தால் அதன்பின் அப்பு நினைக்கிறதையல்ல, அது சொல்கிறதைச் செய்தால்தான் அப்புவின் சதிரம் அடங்கி நிற்குமாம். அடங்கிற சதிரமும் சும்மா அடங்காதாம்; சிரட்டை தீட்டிப் பிள்ளையார் கோவில் வாசலில் போய் விழுந்து, ஒரு முட்டுக்காயோ ஒரு செம்பு தண்ணீரோ குடித்தால்தான் அடங்குமாம்:

அதனால்தான் அம்மாவின் வாய், “அந்த முனி வந்திட்டுது” என்று வாயோய்ச்சலாச் சொல்லி இருக்கிறது: அது அப்புவுக்கு வந்தால் அப்பு செய்கிற காரியங்கள் ஒன்றும் பிச்காமல் நடக்கும்.

அப்பு என்ன செய்ய நினைக்கிறார்?

என்னைச் சாக்கொல்ல!

அப்படியானால் நான் இன்று ‘குளோஸ்’;

6

வேலி அடைத்தமாதிரி வேலிக்கு வெளியே அக்கம் பக்கத்து வீட்டார் கூடி நிற்கிறூர்கள்.

தங்கச்சி இழுவைக் கயிறை எடுக்கப் போகிறுளில்லை. அவருக்குப் பிறவித் துயரம்.

அப்புவுக்குக் கேந்தி கூடிவிட்டது. வேசமாய் அவளை அடிக்க ஒங்கிய அப்புவின் கை, சும்மா ஒங்கினதே அல்லாறல் அடிக்கவில்லை. ‘பொன்னாக வளர்த்த பொன் குஞ்சு’ என்று, தான் எப்போதும் சொல்வதை இந்த நேரத்தில் அப்பு நினைத்துத்தான் தங்கச்சிக்கு அடிக்க வில்லையோ, அவள் பக்குவப்பட்டு அந்தியநாள் என்ற நினைப்பில் விட்டாரோ தெரியாது. ஆனால், எப்படியும் நான் கட்டிற் காலோடு கட்டி வைத்து அடி உத வாங் கப்போகிறேன் என்பது மட்டும் நிச்சயம்; இதில் ஒரு நிகழ்ச்சிகூடப் பிச்காது.

அம்மாவையும் தங்கச்சியையும், வளர்த்தநாய் முகத் தைப் பார்க்கிறசாடை நான் ஏற இறங்கப் பார்க்கிற போது, அம்மாவின் கண்களில் கள்ளிப்பால் வளிகிறமா திரிக் கண்ணீர் வடிகிறது தெரிகிறது. அதோடு கூட அப் வவே, “எனை அப்பு சினியண்ணைக்கு அடியாதே அவரும் உழைச்ச காசுதானே அந்த மூக்குமின்னி!” என்று தங்கச்சி சொல்லிக் குரல்வைத்து அழுத் தொடங்கிவிட்டான்.

நான் ஊருக்கல்லவா உழைத்தேன்; வீட்டுக்கு எங்கே உழைத்தேன்?

அம்மாவும் தங்கச்சியும் எனக்காக மனங்கரைய அண்ணையோ இளகா நெஞ்சினராய் ஏனென்றும் பாரா மல் எழுந்து நடக்கிறூர். சின்னண்ணையோ ஒரு வாய் விடாச்சாதி; அவரும் அப்படிப் போகிறூர்:

இரங்குகிற நெஞ்சு பெண்களுக்குத்தான். எங்கே என்ன நிகழ்ந்தாலும், முதலில் துடித்து அழுகிற நெஞ்சு

எப்பவும் பெண்களுக்குத்தானே இருக்கிறது? அம்மாவுக்கு வருகிற இரக்கம் தக்கச்சிக்கும் வந்தது, அவளும் பெண்ணைதால்தான் என்பதற்கு, “பொடியன் இன்டைக்கு நல்லா வதைப்படப் போகுது” என்று பொன்னம் மாப் பெத்தாச்சியும் வேலிக்கருகில் நின்று சொல்லி இரங்கியதாகும், ஆன் வாய்கள் ஆணவமற்ற வெறும் விசம்புகள்; எல்லாம் ஊமையாகக் கிடந்தன?

அப்பு இழுவைக் கயிற்றைத் தானே எடுத்துக் கொண்டு தானே பதறி வருகிறார்.

எனக்கு உலகம் மின்னினமாதிரி, பார்க்கிற என்கண்களுக்கு ஒரே சிகப்பாய்த் தெரிகிறது இரத்தம் என் கண் நரம்பில் மீறி வந்துவிட்டதாக்கும்; அந்த நிறம் அப்படி இரத்தச் சிகப்பாய்த் தெரிகிறது.

மனிதர்கள் ஒரே இனம்; அவர்களின் இரத்தம் ஒரே இரத்தக் கலரான சிகப்பு; வித்தியாசம் இல்லை. அப்படி ஒரு உலகம் அப்பவே தெரிகிறது. அந்தப் பிம்பந்தான் என் கண்ணில் இப்ப பட்டதோ?

“கொண்டு வாடா கை”

நாக்குத் தெறிக்க அப்பு வாயில் இப்படி முறிந்து வருகிறது வாக்கு.

நான் எல்லாம் இழந்த நிலை, என்ன செய்ய?

என் நெஞ்சுக் குவளை நெருப்பினுள் துடிக்கிறது; தேகம் பயத்தில் தவண்டை அடித்தது; வாய் அலகு யூட்டினிட்டது. வாய்செத்த பிராணியான என் கரங்களை யேசுவை வதைத்த யூதர்மாதிரி அப்பு இழுத்துக் கட்டிற காவிற் பிளைக்கிற வேலைதான், சுவர்மேலே கற்றூணில் கட்டுண்டு மூளமுடி தரித்தபடி தூங்கும் கிறீஸ்துநாதர் படத்தைப் பார்த்தேன்.

அவர் சிரசினில் நீளமுட்கள் முருதுமுட்ட ஏற்றிய கோர வடுக்களிலிருந்து வழிந்த இரத்தச் சொட்டுகள் உறைந்து கிடக்கின்றன; மேனி முழுதம் இரத்த மயம்;

கற்றூணில் சேர்த்துச் சிக்காராய்க் கட்டப்பட்ட கரங்களும், மேலே பார்க்கிற இரக்க விழிகளுமாக இமைக்குள் செருகின அவரின் காட்சி ‘நிந்தை பொறுக்காத’ தன் நெஞ்சினால், அவர் எக்கி மூசின மூச்சுட்போல் தெரிகிறது.

கிறீஸ்துநாதர் மூங்கிற்கழியாம் ‘கற்றூணில்’கட்டுண்டு கவர்மேலே தொங்கிக்கொண்டு கிடக்கிறார்; மரத்தாலான கட்டிற்காலுடன் கிழே வலுவாகப் பிணைக்கப்படுகிறேன்.

என்னையும் யேசு படத்தையும் பார்த்த அம்மாவுக்குத் தாங்கமுடியாத தவிப்பு எடுத்திருக்கவேண்டும். “உதென்ன, என்றை பிள்ளையை ஏசுநாதரை வதைச்சமாதிரி வதைக்கப்போறியே?” என்று கேட்டா அம்மா. அவ அப்படிக் கேட்டதே சனைக்கம், தனது பற்களை நறநறவென்று நறுமிக்கொண்டு, “வதைக்கேல; சாக்கொல் ஸப்போறன். முதல்ல நீ போய் சுறுக்கா முளகாய் அரைச்சுக் கொண்டா” என்றார் அப்பு.

அம்மா சுஞ்வான மூளை இல்லாதவ, அந்தச்சேர்ல்லு அப்பு வாயால் வந்தபின்னும், என்னைக் காவாந்துபண்ண தனது தொக்கைச் சதிரம் அசைத்து ஒடிவாரு. அப்போது அப்பு அவவுக்கு அடிக்க ஒங்கின கையை அமசடக்கமாக மடக்கி ஒரு தள்ளுத் தள்ளிவிட்டபோது, அம்மா ‘பொத் தடியென்று விழுந்தாலே, அதுதான் என் நெஞ்சை ஆகவும் கரைத்தது.

அப்பு எதற்கும் இறுங் சவில்லை. அம்மா வகுக்கொண்டே முளகாய் அரைப்பிக்க முதலைப் பிடியாய் நின்று அட்டகாசிக்கிறார்,

வளவுக்கு வெளியே வேலியைச் சுற்றிவர ஆட்கள் கூடிவிட்டதால், அப்புவுக்கு கேந்தி கெம்பத் தொடங்கியது. ஊமாண்டியாயிருக்கிற அப்புக்கட வயிர முனியாக மாறிவிட்டார்;

உடனே வேலியைத் தேடி ஒடுக்கிறார்;

கதியால்களில் பருத்த கம்பு ஒன்று பிடுங்க வேலியை நோக்கி ஒடும் அப்புவைப் பார்த்து, “தம்பி சவரிமுத்து உனக்கு இப்ப என்ன பிடிச்சிட்டுது? பொடியை அவிட்டு விடு, அடிவிழ முந்தியே குறுவிச் சாகப் போருண்” என்று பொன்னம்மாப் பெத்தாச்சி.

“நான் பெத்த பிள்ளையை நான் அடிச்கச் சாக்கொல் ஹவன். ஆச்சி, நீ குறுக்க பேசாதை.....மற்ற எவைக்கும் இஞ்ச வீண் கதை காரியம் தேவையில்லை...” என்று அவமீது அப்பு துள்ளிப் பாய்ந்து சிறின வார்த்தை, அது அவர் எரிமலை நெஞ்சால் வெடித்திருக்கவேண்டும்.

அப்பு நிலத்திலென்று நிற்கிறுரில்லை உறுமலும், கமரலும், பதகளிப்பும்தான்.

நான் கட்டிற் காலோடு, உடல் குறுவின நாய்போல் துடித்துச் செத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

கமறி இழுக்கிற பூவரசம் தடிகளெல்லாம் அவர் மனக்கே உவப்பில்லை. காலால் உதைத்து ஒரு பெரிய தடியை இழுத்தால் அது அடிவரை வளையுதே தவிர நெக்கு விடுகுதில்லை; தன் கைக்கு அது வராததற்கே அவர் பல்நறுமி ஆவேசித்துக்கொண்டார். உடனே ஒடிவந்து வெற்றிலைத் தட்டம் மீது கைவைத்து, எடுத்துக் கொண்டுபோன பாக்குவெட்டிதான் அவர் ஆச்சிரமத்னிய அதை நறுக்கிச் கொடுத்தது.

ஒரு மின்னல்!

அது என் மன்றைத்துள்ளா அவ்வது தேகத்திலர் என்று சொல்வதற்கில்லை. உலகம்தான் மின்னிற்கோ?

கட்டிப்போட்ட என்ன அடிக்க வகுகிற அப்புவின் ஆவேசமே—அவரின் அட்டகாசமே எவ்கு அடி விழுமுன் உடலை நொறுக்கக் காணும். இதை என் மனம் நினைத்துக் கற்பணி பண்ண, இரத்தம் ஏறண்டு, சுகிரம குவலுடுக்கொண்டது.

‘யேசுவே நீதான் துணை’ என்று மன்றுடவெள்ளருல் அவர் ஏலவே, என்னிலும் மோசமாகக் கமண்டலம் நொறுங்க வதை செய்யப்பட்டுப் போயிருக்கிறது.

இனி எனக்கு ஆர் தஞ்சம்?

ஓருவருமே இல்லை!

அப்போது ‘சடா’ரென்று இருந்தாற்போல் தங்கச்சிக்சிட்டுக் கத்துகிற சத்தம் கேட்கிறது.

“ஐயோ என்ற அப்பு! சினி அண்ணைக்கு அடியாதே!”,

எனக்கு விழுகிற அடிகளையெல்லாம், தான் தன் மேனியில் வாங்கத் துணிந்து, எனது குருவற் சடலம்மீது தன் ணைக் கிடத்தின தங்கச்சி, அப்புவின் ஒரு கைத் தாவு இழுவையோடு முற்றத்தில் அலங்க மலங்க வீசப்பட்டால். ஆயினும் வலியன் சூரு மாதிரி எழுந்து ஓடிவந்து மீண்டும் என்மீது விழு, அப்பு எனக்கென்று அடித்த முதல் அடி தங்கச்சியின் முதுகில் பளர்ந்தது.

அதோடு அவளின் பிறவித் துயரம் செத்துவிட்டது. அதற்குக் காரணம் சமீபத்தில் பக்குவவதியான அவளின் உடம்பு உப்பிப்போய் விட்டதென்று அம்மா கத்திய போது நான் தெரிந்துகொண்டதுதான்.

தங்கச்சி மயக்கம்போட்டு விழுந்தபின் அப்புவின் ஆத்திரம் கலந்து வேகத்தைக் கூட்டினதால் எனக்கும் இனி இரட்டிப்பு வாதனை நடக்கும் என்று முழுசின என் கண், அப்புவை ஏற்றுக்கூட்டுப் பார்க்க, அவர் வீச்சாய் ஒங்கின கம்பு, நாக்கிளிப் புழுவாட்டம் நெளிகிற என் மேனியைக் கிழிக்க வருகிறது.

“ஐயோ அப்பு!”

நான் அடி விழுகிற நோவு தாங்காமல் குழநி வாய் எடுக்கவில்லை. தேகத்தால் இரத்தம் சொட்டுகிறது.

தனது இரத்தத்தை என் அம்மா எனக்குப் பாலாக ஊட்டிய அந்தப் பால் மீண்டும் இரத்தமாகச் சீறி வடி கிறது.

அப்பு கம்பு விசக்கி அடிக் கிறதும் கேட்கிறது.

அவர் மூக்கிற மூச்சம் கேட்கிறது.

இரத்தம் என் நெக்கு சடலத்தில் ஊர் வதை உணர்கிறேன்.

என்னமுடியாத அடிகள்:

பொல்லாத வாதை.

எலும்பும் தசையும் குழைகின்ற அடி.

மேலும் அடிக்கிறூர்,

சதை கிழிகிற அடி.

கிழிப்பல்ல, முதுகு பிளபடுகிறது:

வாழைத் தண்டாட்டம் உடல் சோர்கிறது.

மயக்கம்....!

அந்த அகோர வேலை என் முதுகில் தண்ணீர் ஒற்றி ஒத்தடமிடுவது யார் என்று பார்த்தால்—?

அது தண்ணீர் ஒத்தடமல்ல, என் அம்மா தன் சதிரம் சாத்தி வைத்த அரவணைப்பு.

என் தெய்வம் என்னை அரவணைக்கிறது.

‘என்ற அம்மா’

அம்மாவைக் கண்டபோது மயக்கம் தெளிந்தமாதிரி ஒரு தென்பு அருக்கூட்டிற்று. அது என் தெய்வத்தால் கழனத்தில் தோன்றிய தென்பு—?

ஆனால் அம்மாவுக்கும் என்னால் தழும்புகள். நான் தான் வலிச்சல் தடி; அந்த அடிக்கு ஈடு கொடுக்கக்கூடிய சரீரம். ஆனால்; அம்மாவுக்கு அப்படியல்ல; அவளின் தேசம் ஒரு பூத்தேகம்.

நான் என்ன கறுமத்துக்குப் பிறந்தேன்?

அம்மா சொல்கிறதுபோல, சாக்காலை முடியவேலை பெற்ற வீட்டுக்கையே நான் கண்ணை முடியிருந்தால் ஏன் இந்தக் கோரமான ஆக்கினை?

என்னால் அம்மாவுக்கு வதைப்பு; தங்கச்சிக்கும் அப்படி

தலீடு சப்பி இறுகினமாதிரி எனது அடித் தொண்டை காய்ந்து வறுகிக்கொண்டிருக்கிறது. குழறி அழுத சத்தம் வெளியேறவில்லை; நெஞ்சில் ஒரே சுமை; ஒரே மயக்கக் குணம்.

நான் அனுங்குகிறது எனக்குக் கேட்கிறது.

பாக்குவெட்டியால் நறுக்கி எடுத்த பூவரசம் தடிகள் சிலும்பலாகும் வரை அப்பு அடித்ததினால், அவரும் கணையில் மாடுமாதிரி முசுகிறார்;

கஷ்ண நேரம் அமைதி:

(7)

சொற்ப வேளையால் அப்பு திடைரன்று ஒடுகிற சத்தம் திடுமென்று கேட்கிறது. வேகம் தணிந்த ஒட்டமாக அது இல்லை. அவர் குதி அதைப்பில், பஞ்சடைந்த என்மயக்கக் கண்ணினால், அவர் என்ன செய்கிறார் என்பதும் படவில்லை.

“தகு...ஹ ஜேயோ என்ற அம்மா!”*

ஏலவே அடித்துக் கிழித்த பச்சைப் புண்ணில், ஈனிரக்கமில்லாமல் நெருப்புக்கொள்ளியை அவர் வைப்பது அவர் ஏற்கனவே சொன்னமாதிரி, என்னை எப்படியும் கொல்லவேதான்! ஆனால் அது நெருப்புக் கொள்ளியல்ல, அம்மியில் அம்மா அரைக்காத—அப்புவே அரைத்த மிளகாய்க் கூடு.

“ஜேயோ என்ற அம்மா, நான் சாகிறேன்.”

அம்மாவைக் குழநிக் கூப்பிட்ட என் வாய்க்குள் அப்பு மிளகாய்க் கூட்டைத் திணிக்கிறார்.

அவர் புடிச்சிராவி; இனி விடமாட்டார்,

எனக்கு இனி மீட்சியே இல்லை.

பாசத்தில் துடிக்கிற நெஞ்ச மாதிரித்தான் அவருக்கு வெறுத்தாலும் கொல்லுகிற நெஞ்ச வருகிறது என்று நினைக்கிறேன், தங்கச்சி பால்குடிக் குழந்தையாயிருக்கிற ஒருகாலத்தில் அப்புவின் அந்தத் துணிந்த நெஞ்சை எல்லாரும் இப்படித்தான் அறிய முடிந்தது.

அப்புவுக்குச் சுவாதத் தெண்டல் வெந்து ஆறு மாச ; அதனால் அவர் ஒரே படுக்கையில் கிடற்றார்.

அடுத்த இரண்டாம் மாசம் தேகத்தில் சுகம் கண்டது. சுகமாகிய சடலம் ஆயாசம் தீர்க்க சார்மனையில் படுத்த

அவரின் போர்வைமீது ஒரு வட்டு நாகம் எங்கிருந்தோ வந்து ஏறிவிட்டதாம், நேரம் இரவு; கண் தெரியாத சூம் மிருட்டு, கொழுத்திய விளக்கோ கீழே, விழித்த அப்பு கண் பாம்பில்தான் பட்டது.

அவர் கால்மாட்டில் நானும் தங்கச்சியும் நல்ல உறக் கம், பாம்பை 'அவுக்'கென்று தட்டிவிடவோ வாய்திறந்து அம்மாவை அழைக்கவோ தான்மட்டும் எழுந்து ஓடி விடவோ தனது பிள்ளைகள்மீது பாசட்கொண்ட அப்பு விள் நெஞ்சு முயலவில்லை. தான் அக்கப்படுவதைக் கண் டால் பாம்பு கலவரப்பட்டு என்னியும் தங்கச்சியையும் தீண்டிவிடும் என்ற எண்ணம் அப்புவுக்கு, அப்பு நினைக்கிற மாதிரி பாம்பு நினைக்கிற பிராணியா? அது அப்புமீதே எழுந்து படம் விரித்து ஆடிக்கொண்டு அப்புவையே பார்த்தது. தான் அசைந்தால் கொத்திவிடும் என்ற நினைவில் அப்பு மரக்கட்டையாகிவிட்டார். அந்த மரக்கட்டைச் சடலத்தால் வெயர்வை கொட்டி, அது கீழே ஒலைப்பாயில் 'சடக்'கிட்டு எழுகிற சத்தம், அட்டுவுக்கு அமெரிக்கன் குண்டு போட்ட மாதிரிக் கேட்டிருக்கிறது.

உடனே அப்பு உலகத்துத் தெய்வங்களை எல்லாம் அழைத்திருக்கிறோர்; ஒரு தெய்வமும் வரவில்லை. ஈற்றில் அப்புதன்னை அது தீண்டினாலும் தன் பிள்ளைகளைத் தீண்டாமல் போகச்செய் என்று கூட நேர்த்தி வைத்தாராம். உடனே அப்போது அவருக்குப் பொலுபொலுத்துக் கண் ணீர் உகுத்ருக்கிறது. ஆனால் அப்பு 'நேர்த்திவைக்க முன்பே'அவரின் அசையா உடம்பிவிருந்து அசைந்துபோன பாம்புனப்படிப் போயிற்று என்று அவருக்கே தெரியாது. கண் விழித்தவுடனே என்னியும் தங்கச்சியையும் தாவிள எடுத்து வைத்துக் கொண்டுதான் அம்மாவைக் கூப்பிட்டிருக்கிறோர்.

இப்படிப்பட்ட துணிர்த் தெஞ்சை வைத்திருக்கிற அப்புதான் இன்று இந்தக் கொடும் விணக்கு ஆயத்தமா கிருரா என்று எண்ணினும், அது நம்பமுடியாத ஒரு சங்கதி. ஏனென்றால், தன்னை மாய்த்து, தனது பிள்ளைகளான எங்களை மீட்க நினைக்கிற நெஞ்சு அப்புவுக்கு.....

ஒலை வட்டம் குலைந்தமாதிரி இந்தப் பழைய நினைவுகள் சுழிவிட்டுப் பறந்து போகின்றன.

கரைந்து அழுகிற கண்களால் அம்மாவைப் பார்த்தேன். அப்படிப் பார்க்கும்போது, தருணம் பார்த்துச் சதிசெய்தமாதிரி அந்தக் கண்களில் அவர் அப்பின மிளகாய்க் கூடுதான், என்கண் நரம்பை ஆகவும் அறுத்தது!

கத்துவதற்குத் தொண்டை இல்லை;

குழற வாய் இல்லை;

பார்க்கக் கண்கள் இல்லை!

தேகம் ‘கோ’ வென்று நெருப்புப் பற்றினமாதிரியினால் கக்கி அகோரித்து ஏரிகிறது.

‘எனக்கு இனி யாருமே தூணை இல்லை’ என்று நெஞ்சால் அழுத்தி அழுகிறேன். அந்த அழுகை அழுக்கி வெடிக்கிறது.

என் அம்மா எங்கே?

என் தெய்வத்தைத் தேடுகிறேன்:

“நீ இனி விடு, பொடி சாகப் போருஞ்”

எனக்கு ஆறுதல் அளிக்க இந்த வேளை வந்த குரல் எந்தக் குரல்?

“அம்மான் நீங்கள் இதுக்கை வராதையுங்கோ”

அப்பு இன்னும் தாக்கி ஏறிந்துதான் பேசுகிறார்.

“சரி, சரி அவளை விடு”

இப்ப தெரிகிறது குரல்.

ஆசைப்பிள்ளை அப்பாவின் தரல்தான்; அம்மாவின் உருவத்தில், அம்மாவின் குஞ்சி குஞ்சியப்புவே அபயம் அளிக்க வந்திருக்கிறார். அவரேதான் எங்கள் அப்பாதான்.

“அம்மாண்டை மருவாதை பார்க்கிறன்; வேற ஆரும் இப்படித் தடுத்தால் மேடர்’தான் செய்வன்”

“சற்தான் கொஞ்சம் ஆறியிரு. அவன் இனி ஒண்டும் செய்யான். அவளை வதைக்காதை, விடு”

“களவெடுக்கிற பிள்ளை இருக்கப்படாது”

“அவன் இனிமேல் களவெடுக்கமாட்டான், விடு”

“அதுக்கு ஆர் பாத்திரவாளி?”

“நான் பாத்திரவாளி. இனி அவனை ஒண்டும் செய்யாதை, அவிட்டு விடு”

“சரி, இனி நான் ஒண்டும் செய்யேல்”

புயல் அடித்து ஓய்ந்திருக்கிறது.

பூகம்பம் ஒன்று வந்துபோயிருக்கிறது:

பிரளையம் நிகழ்ந்து முடிந்திருக்கிறது:

“அன்னம்மா, தன்னி எடுத்துக் கொண்டாடி”

அப்பா அம்மாவுக்குச் சொல்கிற சத்தம் கேட்கிற போதே அம்மா என் தேகத்தில் தன்னீர் வார்க்கிற அகத்தி தெரிகிறது:

கண் திறந்தால், ஈ மொய்க்கிறமாதிரிச் சனம் வேவி தாண்டி நின்று விடுப்புப் பார்க்கிறதும் தெரிகிறது.

பொன்னம்மாப் பெத்தாச்சியின் முகம்மட்டும் வாடிப் போயிருக்கிறது. அவவுடைய சம்மனசைக் குஞ்சான நான் வதைப்பட்ட திடுக்காட்டம் அவ முகத்தில் அப்படியே அச் சிட்டிருப்பது தெரிகிறது.

அம்மாவின் அதைத்த முகத்தில் அம்மா அழுது வடித்த கண்ணீர் வழிந்து வடுவிட்டிருக்கிறது.

என் கோலத்தை அம்மா பார்க்க, அம்மா கோலத்தை நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அம்மா சொன்னு,

“இது அப்பவே பெத்த வீட்டுக்க சாக்கால மூடின நேரம் செத்திருந்தால் எனக்கேன் இந்த உத்தரிப்பு?”

“இது அப்புவுக்குக் கேட்க அம்மா சொன்ன சொல். இது அவருக்கு அடித்தாற்போல் கேட்கிறது.

அதனால்தான் அப்புவே வந்து, “நான் என்ன பாதக என்னு நினைச்சுக்கொண்டியா? நான் ரத்தம் புழிஞ்ச உழைக்கிறது என்ற பிள்ளையனுக்குத்தான், ஒரு சதமென்

டாலும் வலு இருக்கேக்க கண்டப்பட்டு உழையாமல் தட்டிப் பறிச்சுச் சீவிக்கிற பிச்சைச் சீவியம் சீவிக்கிறதிலும் பார்க்க இந்த நாக்கை இழுத்துச் சாகிறது நல்லது; அந்த மாதிரி வெக்கங்கெட்ட சீவியம் நான் சீவிக்கமாட்டன்; என்ற பின்னையனும் அப்படிச் சீவிக்கப்படாது. இவன் என்னைப்போல வருவானென்டு நான் நினைச்சிருக்க. இப்ப இப்பிடி நடந்திருக்கிறோன். நாளைக்கு இதால் எனக்கும் கெட்டபேர்; இதுவும் கெட்டுப்போம்.” என்று அம்மாவுக்குச் சொல்கிறதுபோல ஒரு முச்சாக என் காது கேட்கக் கூறினார்.

இந்தக் கூற்றுத்தானே நான்கொண்ட கோலத்திற் கும் என் போக்கிற்கும் சவால்?

‘சடா’ ரென்று நான் சொன்னேன்:

“நான் அப்பிடிக் கெடமாட்டன்; உங்களுக்கு நல்லபேர் வாங்கித் தருவன்”

“அப்ப கெட்டதுகளோட ஏன் கூடுவான்?”

“கெடமாட்டாத நான் கெட்டவங்களோடதான் கூடித் திரியவேணும். அப்படிக் கெட்டவங்களோடு கூடினுத்தான் கெட்டவங்களையும் நல்லவங்களாக்கலாம். தங்களை நல்லவர்களென்று நினைக்கிற எல்லாரும் கட்டாயம் கெட்டவையோடதான் கூடவேணும். கெட்டதென்டு எதையும் உடனே கழிக்கப்படாது. சேந்து திருத்தவேணும். அப்பதான் இந்த உலகத்தில் இருக்கிற இருள் விலகி ஒளி பரவும் இருள் விலகி ஒளி பரவினால் அதற்குப் பிரகு வெள்சுசம்தானே?”

இன்னும் சொல்ல வாய் நூடித்தது. துடுத்த வாயை விக்கல் அழுக்கி மூடக்கிவிட்டதால் அது முடியாறல் போயிற்று

“அது சரிதான். ஆனால் நல்லவையும் கெட்டவையோட சேந்து கெட்டுப்போயிட்டா?”

“நல்லதைத் தெரியாமல்தான் கெட்டதை யாரும் நாடுறது. ஆனால் கெட்டதைக் கெட்டதென்று தெரிஞ்சு

தான் நல்லதை நாடுகிறது; தெரிந்த தவறைத் தெரியாமல் கடச் செய்ய மனம் வராதே.....”

நான் இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கவே, அப்பு ‘சடா’ரென்று எழுந்து வந்து, “நான் பெத்த என்ற அப்பனே!” என்று தொண்டை கரகரக்கச் சொல்லி, என்னைக் கட்டியண்த்துக் கொஞ்சுகொஞ்சென்று கொஞ்சி ஏர். கொஞ்சின் அவர் முகத்துக்கு முன் அவர் கணக் களில் ‘பொடுக்’கிட்டு விழுந்த கண்ணீர்த் துளிகள் என் முகச் சோணையில் பட்டுச் கட்டன:

“இந்த விசால எண்ணமுள்ள நீ, இந்த வேலையையும் செய்துகொண்டு, வீட்டை விட்டு ஏன் ராசா வெளிக்கிட டனி?”

“உங்களால்தான்”

அப்புவின் முகம் நுரூந்திக் குல்லிட்டது.

நான் சொன்ன சாட்டுதலை, “உண்மைதான்” என்ற ஒப்புதலுக்கு அடையாளமாக ‘ஓம்’ என்று தலை ஆட்டின் அப்புவின் வார்த்தையைத் தடுப்பன, அவர் விடும் கண்ணீரும் பத்டமும் தான்;

துயரம் தாங்காத நெஞ்சோடு எழுந்துபோய் நல் வெண்ணையப் போத்தலை எடுத்துவந்து தனது கையில் வார்த்தார்.

“நான் பெத்த என்ற ராசாவுக்கு நல்லா அடிச்சுப் போட்டன: நீ இஞ்சவா” அப்புவின் வார்த்தைச் சிதற வோடு அவர் அழுத கண்ணீரும் சிந்தியது,

சில்லிட அழுத கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு எனது வெடித்த மேனியின் புண்களில் நல்வெண்ணைய புசின் அப்புவின் கை, மரக்கையென்றாலும், புண்கள் நோகவில்லை; பூக்களால் தடவினதுபோல் வெகு சுகமாயிருந்தது;

‘நான் கெடமாட்டன், உங்களுக்கு நல்லபேர் வாங் கித் தருவன்’ என்று நான் ஏலவே சொன்னதை நினைத்து,

என்னைஅம்மா அரவணைக்க, அப்புவும் மறுபடி என்னைக் கொஞ்சினுரே அப்பதான் பொன்னம்மாப் பெத்தாச்சி என்னைப் பார்த்துச் சொன்ன வாரித்தைகள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

“நீ ஒரு சம்மணசுக் குஞ்சு: உன்ற நல்ல குணத்துக்கு நீ ஒரு காலம் பெரியவனுய் வருவாய்”

அப்போது பெத்தாச்சியைப் பார்த்தேன்: அவ வேலி ஓரமாக நின்று “கடுகு சின்னனெண்டாலும் காரம் பெரிச். பொடிதான் கடைசியில் வெற்றி” என்று சொல்லிச் சிரித்தா.

அப்புவுக்கு அது வெக்காளமாய்ப் போய்விட்டதோ என்னவோ, என்னைப் பார்த்து, “அப்ப இனி உன்ற குழப் படியைக் குறைக்கவேணும்” என்று சொல்ல, அந்தச் சொல்லோடு அம்மாவும் சேர்ந்து ஒத்து ஊதினு அம்மா வும் அதையே கேட்கிற தோரணையில் என்னைப் பார்த்தா:

“அப்பிடியெண்டால் நான் எல்லாரோடையும் கூடித் திரிவன்; ஆனால் கெடமாட்டன்” என்ற எண்க்கு உத்தரவு வாசியாகவே வருகிறது;

அப்பு சொன்னார்!

“சரி, உன்ற ஆசைக்கும் உன்ற லட்சியத்துக்கும் தடை போடேல், இனி உன்ற எண்ணத்துக்கே நட”

ஆஹ், இது போதும்.

எனக்கென்று, எனக்காகவே ஒரு தனி ஆசை எண்க்கு இருந்ததில்லை; இருப்பதுமில்லை. உலகந் தமுகிய ஒரு இலட்சியத்துக்காகவே இந்த உந்தல்.

தடைச் சட்டம் நீங்கிறறு; நான் இனி ஒரு சுதந்திர வாதியாகப் போகிறேன்: கெட்டவர்களுடன் கூடி அவர்களை நல்லவர்களாகக் நான் அவர்களுடன் சேர்ந்து உலகம் வியாபிக்கப் போகிறேன்.

இனி நான் உடைப்பெடுத்த வெள்ளம். தடுக்கிற எதையும்-எந்த இருளையும் ஊடறுத்து அகற்றிக் கொண்டு

போவேன்: இருளை அகற்றி ஓளி பரவிக்கச் செய்ய இருஞ்குள்ளிருந்தே ஓளிட ந்றப் போகிறேன். அதனால் உலகளாவப் போறேன்.

இதையெல்லாம் நினைக்க என்னை மீறி வருகிறது முரிப்பு.

அம்மாவைப் பார்த்தேன், அவசிரிக்கிறு:

என் தெய்வம் சிரிக்கிறது.

அம்மா—அப்பு என் தெய்வங்கள், அந்தத் தெய்வங்கள் என்னை ஆசிர்வதித்து விட்டன.

அது எனக்குப் போதுமா புதிய உலகம் காண நான் இனி உலகம் வியாபிக்கப் போகிறேன்: ஜன வெள்ளத் துடன் சங்கமிக்கப் போகிறேன்.

என் இலட்சியத்துக்கேற்ற அந்த மாபெரும் சமத்துவத்துவஜம், அதோ தெரிகிறது.

நினைவுற்றில் நான் திளைத்துப் போயிருந்ததைக் கவனித்த அம்மா கேட்டா:

“பேய் தம்பி, நீ இப்ப எந்த உலகத்தில் நிக்கிறோய்?”

“நான் நினைத்த அந்த உலகத்தில்”

“எந்த உலகம்?”

“சமத்துவ உலகம்”

நஞ்சிலிட் நெருப்பு

செக்கல் பொழுது. ஊருக்குத் தெற்கேயுள்ள கடலோரச் சுடுகாடும் உறைந்துவிட்டது பூமியோ ஊமை விழித்தகோலம்.

குன்ய மாயை கிராமத்தை மண்டிப் பிடித்து ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. யானை விழுங்கிய விளாங்காய்ப்பாலுலகம் இருங்கில் குந்தி ஏகாந்தமாய் உறைந்து கொண்டிருந்தது.

கிராமத்து வயல் எல்லைகளில் நாய்கள் ஊளையிட்டுக் கேட்கின்றது. அது நெடும் ஊளை. அந்தக் கரையூனை கடல் உறுமிபோல் ஓயாது கரைந்து கொண்டிருந்தது; இன்னும் ஓயவில்லை.

மேகத்திரைகள் கொண்டல் பக்க வாட்டில் கவிந்து பொதிகின்றன. மேற்கு வானம் ஒரே கணவாய் நிறமடித்துத் தெரிகிறது. முகில்கள் கரி உருமாறிக் காகச் சிறகு வடிவத்தில், பஞ்சக்குவியல்களாய்த் திரண்டு கொன்கின்றவேளை, இடிமுழுக்கம் அதிரும் அகத்தியில் அவை பாளம் விட்டுத் தெறிக்கின்றன.

வாய்க்காற் பீவிகளால் வழி ந்த தண்ணேரோட்டம் போல், சலசலப்பு முக்கிட்டுக்கேட்கிறது; பூமி இக்கிவிட்டது; நிலம் அடங்கலும் தெப்பு.

செவ்வானம் நிறமழிந்து எங்கும் பரந்து சுருமை கருக் கூட்டும் அந்தகாரம்.

எட்டுத்திக்கும் ஏக மூடம், 'சிறி முரல்' மாதிரி கடற் கரைச் சவுக்கந்தோப்பு 'ஹா' என்று விண்குவிற்று, பட படக்கிற ஊதற்காற்று, பலமாக வீசிக்கொண்டிருந்தது.

மேளன் அணங்கின் அடிநெஞ்சினில் காலாதி கால மாய்க் கிடந்து, குருக்குத்தி உறைந்து, பனிக்கட்டியரக உருமாறும் பாவணையில் காக்கைதிவுக் கடல் பொங்கி ஒங்காரித்தது.

பாட்டம் பாட்டமாக மூசிப்பெய்த மழை கிராமங்களைத் தெப்பித்து, அங்குள்ள குடிசைகளின் கிடுகுக்கரைகளையெல்லாம் இடறி விட்டது. தம்பு குர்ந்த மாதிரி கிடுகுகள் அயறு எடுத்துவிட்டன.

கொண்டலடியோடு பெய்த மழையும், வீசிய சுழற்காற்றும் இன்னும் ஓயவில்லை.

"தகு...என்ன குளிரப்பா?" என்று தம்பிழுத்து தனக்குள் மீன் சமிக்கிறமாதிரிச் சொல்லிக்கொண்டான்,

தம்பிழுத்து வெளியே வந்தான்; அவன் நெஞ்சு குண்சே குத்துகிறமாதிரி கடித்துக் கொண்டது. எத்தனை நாளாக அவன் கடலுக்குள் காலெடுத்து வைக்காமல் இப்படியே குடிசையில் அடைந்து கொண்டிருப்பது?

கூதல் கொடுகிற்று, தம்பிழுத்து வேஷ்டியால் இறுக்கிப் போர்த்துக்கொண்டான். நெற்றி சுருக்கிட, கைகளைக் கசக்கியவாறு முற்றத்தில் இறங்கிநின்று கூசிக்குல்லிட்டு அவன் வான்த்தைப் பார்த்தான்.

அவனில் நம்பிக்கை ஒளி கூட்டாதது, முகத்தில் ரேகை விட்டுத் தெரிந்தது, வாடிய சோழம்பூ வாட்டம் அவன் முகம் சுருங்கிற்று, சுஆடாத சொப்பை முகம். வலுவாகத் துக்கித்துக்கொண்டான்;

எட்டுத்திக்கும் அவன் கண்கள் நோட்டம் கொண்டன,

'சீர வம்பு இன்னும் ஒரு சம நிலைப்பட்டு வரேல்ல'

சொன்ன வாய்தை, தனது நெஞ்சில் கைவைத்துக் கொண்டான். சுமை கூடிய நெஞ்சு; சுமை சுமந்த சடலம்- உழைத்த சர்வாங்கம் அசைவற்று நின்றது. குருதி உறைந்த கோலம். அங்கம் ஆடவில்லை. நின்றுன்.

மழைத் தூறல்கள் இன்னும் இருல் துள்ளித்தெறிக் கிற மணிக்குண்டு நீராகத் தெப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவன் முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டான். மனம் சஞ்சலமுற நெஞ்சு செருமிற்று. நெஞ்சினிலூறிலந்த சருமத்தைக் காறி வெறுப்போடு ‘பொழிச்’ சிட்டுத் துப்பினான். துப்பிய வாய் கலவாய் அலகசைவில் கொடுப்பு வெற்றிலையைக்குத்தப்பி மறு கடவாய்க்குன் பரிவர்த்தனை செய்தது.

மறுபடியும் நாலாதிக்கும் ஒரு கண்ணறிவும்...சூம்... திருப்தியில்லை.

இந்தச் சீர் வம்புக்குப் பயந்துகொண்டு நான் நெடு கலும் வீட்டுக்க்கிடந்தா, தின்ற உண்ற வயசிலை இருக்கிற இந்தப் புள்ள குட்டியள் எங்கே போகிறது?

சிந்தனையில் குருக்குத்திற்று. நெஞ்சு குமைந்தது. முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டான். கண்ணீர் வரவில்லை. முகமண்டலம் கருமையாகப் படர்ந்தது:

குழந்தைகளைப் பார்த்தான்; என்ன பார்வை.

அவர்களின் எக்கிய வயிறுகள் கீழிட்டுத்தான், நெஞ்சுப்பாள எலும்புகள் சுறு முட்களைப்போலப் புடைத்துக் கிடந்தன.

அவனுக்கு உடல் புல்லரித்தது.

பற்று அரூத கண்கள் இரங்கிக் கசிந்தன. தவிப்பு மேவிட. குடிசைக்குள் கிடக்கும் மக்களை அவன் நெஞ்சு கமற உற்றுப் பார்த்தான். தம்பிழுத்து குடிசைக்குள்ளே நுழைந்தான் நுழையும்போது, குருவின் புருஷனின் முகத்தைப் பார்த்த தங்கம்மா நெஞ்சு பதறிக் கொண்டாள். வியப்பு அவளின் முகவாட்டத்தில் தெற்றி நின்றது; எக்கத்தினால் தேகத்தில் ஒரு சதிராட்டம். கெழுறு குத்தின தடுமாற்றம்;

“இதென்ன, இதேன் தேகம் ஒரு மாதிரி மாறிப் போய்க் கிடக்கு? என்ன சங்கதி, மேல்கீல் காட்டுதா?” என்று அங்கலாய்த்துக் கேட்டாள் தங்கம்மா.

கேட்டவாய் மூடவில்லை, தங்கம்மாவின் தேகம் பத றிற்று. அது அடித்து விழுந்து கேட்ட கேள்வி. புருஷன் முகத்தை அண்ணாந்து பார்த்தாள்; அருகில் வந்து தம்பி முத்துவின் நெற்றியல் கைவைத்துப் பார்த்தாள். அப்படி ஒன்றுமாயில்லை. பரிவு அவள் பார்வையில் இருஞ்சிற்று; பார்வையில் ‘என்ன செய்யுது?’ என்ற கேள்வியின் தாக்கம்; அந்தப் பார்வை குலையவில்லை.

பார்வை திருப்பாத கண்கள் முத்திரை குத்தி ஏங்கி நின்றன.

தம்பிமுத்து சாடையாகச் சிரித்துக்கொண்டு, ‘எனக்கு ஒண்டுமில்லை. இதேன் இப்படித் துடிச்சனி’ என்று மழுப் பிக் கேட்டுக்கொண்டு, தன் சஞ்சலத்தைக் காண்பியாமல் திண்ணையில் சரிந்தான்:

‘இதென்ன வெள்ளிடி. இந்த ஊரவணைப் பிழைக்கக் கிழைக்க விடாமல் இவன் மனவல் எண்டவன் ஒரு பக்கத்தால் கெடுக்கிறான்டு பாத்தா பத்தாததுக்கு இந்த மழைத்தண்ணியும் வந்து ஒரே மூடமா பிடிச்சுக்கொண்டிருக்கே. மாதாவே இதென்ன கொடுவினையோ? ஆச்சி, உங்ர சிறகை விரிச்சு இந்த ஊரவையை நீதான் காப்பாத் தலை ராசாத்து, என்று மாதா கோவிலைப் பார்த்து மனதுள் மன்றுடிக்கொண்டாள் தங்கம்மா.

சழன்றுடித்த காற்றுடன் அவள் விட்ட இதய மூச்சு நீவிற்று. வடக்குத் திசையாகத் தலையைச் சரித்துக் கண்களின் இரக்கலூற்று வழிய மாதா கோவிலைப் பார்த்துக் கொண்டாள் தம்பிமுத்து.

மழை அப்போது சாடையாய் ஓய்ந்துகொண்டு வந்தது,

அவ்வேளை மாலை கவிந்தது. மாதா கோவில் மணி ஒசையும் கணீரித்துக் கேட்டது.

‘ஆச்சி நீதான் எங்களைக் காப்பாத் தலை தாயே’ என்று தனக்குள் வேண்டிக்கொண்டாள் தங்கம்மா.

தம்பிமுத்து நெஞ்சிலும், நெற்றியிலும் தொட்டுச் சினுவை அடையாளம் போட்டுக்கொண்டான்,

ஒரு அரவம் கேட்டது.

யாரோ தெருப் படலையில் நின்று கூப்பிடுவது அடித் தாற்போல் கேட்டது. குடங்கிப் படுத்திருந்த நாய் அந்தக் குரல் கேட்டுக் குரைத்துக்கொண்டு தெருவை நோக்கி ஓடிற்று.

தம்பிமுத்து அவசரமாக எழுந்து தெருவைநோக்கி, “ஆரது?” என்று கேட்டவனுக் நடந்தான்.

சிமியோன் அப்பா வடிக்கலும் நூலுமாகத் தெருவில் நின்றார்.

கிழவனின் கை கால்களில் பத ந் ற ம். கிழவனிடம் ஒரு அவசர கோலம் காணப்பட்டதைத் தம்பிமுத்து தனக்குள் கணித்துக் கொண்டான். மழைக்கு அருக்கூட்டும் மேகம்போல தம்பிமுத்துவின்முகம் அப்போது வாடிச் சுருங்கிற்று. அதை அவன் கிழவனுக்குக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“என்ன சிமியோனன்னை இந்நேரத்தில் என்ன சங்கதி, உப்பிடி ஆக்குப்பறந்துகொண்டு வந்தனி?” கிழவனின் வாய் மறுமொழி எப்படி வருகிறது என்பதை அவன் உண்ணித்துக் கவனித்தான்.

“என்னோம்பி உப்பிடிக் கேக்கிறோய், உனக்குச் சங்கதி ஒண்டும் தெரியாதோ?”

அந்தச் சணத்தில் வடிக்கல் நால் ‘சடக்’ கிட்டு ஓடிந்தது; தம்பிமுத்துவின் நெஞ்சிலும் இடி விழுந்தமாதிரி ஓர் உடை தாக்கிற்று.

“இல்லையன்னை, என்ன சங்கதி?”

“சீர் வம்பெண்டு போட்டு நாங்கள் ஒக்கம் வீடுகளுக்க அடைஞ்சு கிடக்கிறம், அவன் அறுப்பான் அடைப்பு வலை போட ஏலவே போயிட்டானும்...இப்பிடிக் கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்தால் நாளைக்கு நாங்கள் எந்தக்கடலுக்குப் போய்ப் புழைக்கிறது?”

சிமியோன் அப்பாவின் கேள்வியில் சற்றுக் கடுமை இழையோடியது. குனிய அவர் சடலத்தில் ஒரு விறு விறுப்பு. கண்களில் தீட்சண்யம்

“எனக்கொண்டும் விளங்கேலயண்ணை. வியளத்தை விளப்பமாகச் சொல்லு” என்றான் தம்பிழுத்து.

தன்னை இந்தச் சிமியோன் கிழவன் ஏசிப்போடுவாரோ என்று திடுக்காட்டக் குறி தம்பிழுத்துவுக்குப் புரை பாய்ந்தபோது, சங்குச் சதையாக முகம் சுருங்கிற்று; எனவே கண்களை ஏறிந்து பார்வையால் கேட்டுக் கொண்டான்.

தம்பிழுத்துவின் பாவணையை சிமியோனப்பா புரிந்து கொண்டார்.

“பாவம் புள்ளகுட்டிக்காறன். புள்ள பெஞ்சாதியைப் பாக்கிறதோ, அவன் அறுவான்ற கொடுவினையைக் கவனிக்கிறதோ” என்று தன்னுள் சொல்லிக் கொண்டே “அவன்தான், அவன் மனவலைத்தான் சொல்றன். அவனை விட எங்கட குடி மனைக்கை வேறு ஆர் எங்களுக்குச் சத்து ராதி இருக்கிறுன்” என்ற கேள்வியோடு வார்த்தையை நிறுத்தினார் சிமியோன் அப்பா.

கதையோடு காரியமாக அவரின் வடிக்கவில் நாலு ஆட்ட முறுக்கு நூல் ஏறிவிட்டது.

அதைக் கவனித்த தம்பிழுதுவின் கைகள் துருதுருத் துக் கொண்டன. மனம் ஆறினாலும் கை ஆரூத தேகம் அவனுடையது. தனக்குமுன்னாலே, சிமியோன் அப்பா கதையும். கதையாம்படி தொழிலும், தொழிலாம்படி செய்துகொண்டிருக்கச் சுகிக்காத மனம் தம்பிழுதுவுக்கு ஒரு புகைச்சல் போட்டுக் கிளம்பியது. அது பொருமையா, தன்னை நிலைப்படுத்தும் போக்கா அல்லது இரண்டுமற்ற தன்மையாதெரியாது; உடனே அவன் வாய் கதையில் விழுந்தது;

“வாவனன்னை, வந்தனி உள்ள வந்து ஒருவாய் வெத்திலை சப்பிக்கொண்டுபோவன்” என்று வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான்.

நூலை ஆட்டிக்கொண்டு தம்பிமுத்துவின் பின்னே நடந்தார் சிமியோன் அப்பா.

“ஏய் இஞ்சேர், இஞ்ச சிமியோனன்னை வந்திருக்கிறார்; அந்த வெத்திலைப் பெட்டியை எடுத்தா” என்று தம்பிமுத்து தங்கம்மாவுக்குச் சொன்னான். தங்கம்மா வெத்திலைப் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு சிமியோனப்பாவுக்கு முன்னால் வைத்துவிட்டுக் குசினிக்குள்ளே புகுந்தாள்.

தங்கம்மா குசினிக்குள்ளே போகிற சங்கதி சிமியோன் அப்பாவுக்கு விவங்கி விட்டது.

“புள்ள தங்கம்மா, உதென்ன தேத்தண்ணி வைக்கப் போறியே? எனக்கு தேத்தண்ணி வேண்டாம் நாச்சியார். நான் அவசரமா வந்தனான்; வெத்திலை சப்பிக்கொண்டு போறன் மோன.”

“ஏனை, ஏதேன் பாவிச்சிட்டியோ? எப்பன் குடிச்சிட்டுப் போவன்; அடுப்பில குடுவையும் வைச்சிட்டன்”

“அப்பிடி ஒண்டுமில்லைப் புள்ள. இப்ப தேத்தண்ணி வேண்டாம் வெத்திலை வாய்க்க போட்டிட்டன்”

தம்பிமுத்துவைப் பார்த்தார் சிமியோனப்பா. முற்றத் தில் ஆளைக்காணவில்லை.

“புள்ள தங்கம்மா, உன்ற புருயன் இதில நின்டுது; இப்ப ஆளைக்காணன். பொடியன் எங்க போட்டுது?”— என்று கேட்கவென்று வாயுண்ணித் திரும்ப, தம்பிமுத்து வடிக்கலும் கையுமாகக் கிணற்றியிலிருந்து நூல் ஆட்டிக் கொண்டு வந்தான்.

அதைக்கண்ட அப்பா ‘கடல் தொழில்காரனுக்குக் கணவிலும் கண்ணியில்தான்கை’ என்று தணக்குள் சொல் விச் சிரித்துக் கொண்டார்.

சிமியோனப்பா எழுந்தார். பூவரசமரத்து வேரடிக் குள் வெற்றிலை வாய்க் குதம்பலைப் ‘பொழிச்’சிட்டுத்

துப்பினர். அதன்பின் சப்பிய வெற்றிலையை எாய்க்குள் உருட்டி மீண்டும் குதப்பிக் கொண்டார்.

“தேத்தண்ணியும் குடியாமல் எழும்பியிட்டாய் உதென்னண்ணே அவசரம்”—

தங்கம்மா குசினிக் கதவோடு நின்றபடி சிமியோனப் பாவிடம் கேட்டாள்.

‘‘ஓமடி புள்ளி, உவன் மனவலின்ர கூத்துத்தான், மறுக் காலும் எங்களோட மல்லுக் கட்டத் துவங்கியிட்டான். என்ன செப்பியிறது அவனேட அடிச்சுக்குடுக்க வேண்டியிருக்கும் அதான்...’’ என்று வார்த்தையை விழுங்கி இழுத் தார் அப்பா. இழுத்தவாய் வெற்றிலைக் குதம்பலால் நிறைந்துவிட்டது குனிந்து பளாரிச்சுத் துப்பினர்:

தம்பிழுத்து முற்றத்தில் நின்று நால் ஆட்டிக் கொண்டிருந்தான்:

“அதுக்கு என்ன செய்யப் போறியள்?”—

தம்பிழுத்துவின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு தங்கம்மா இந்தக் கேள்வியைச் சிமியோன் அப்பாவிடமே கேட்டாள்.

சிமியோனப்பா சொன்னார்:

“இதுக்கு ஊரவையெல்லாம் சட்டெண்டு இண்டைக்கு நடுக்குறிச்சிக்க ஒரு கூட்டம் கூடி, ஏதேன் ஒரு முற்று எடுக்கப் போறம்; அதுக்குப்பிறகு என்ன செய்யிறது எண்டு கூட்டத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வருவம்,”

“அதுதான்னண்ணே நல்லது.”

“பின்ன என்னடி பிள்ளை. குட்டிக் கொண்டிருக்கிற வனும் மடையன்; குட்டக் குட்டக் குனியிறவனும் மடையன். நாங்கள் எத்தனை தரமெண்டு இனிக்குனியிறது?”

தங்கம்மா சிரித்துவிட்டாள்.

“நீ என்ன பிள்ளை சிரிக்கிறோய்? ஏன் நான், சொன்ன தில நாயம் இல்லையோ?”

“நாயம் இல்லாமல் இருக்கோ?”

“அப்ப ஏன் சிரிச்சனி?”

“அதுக்கில்லயண்ண நான் சிரிச்சது ஊரவங்கள் இம் மட்டுக்காலமா மடையங்களா இருந்திட்டாங்களென்று தான்”

“மடையங்களில்லையடி புள்ள, எல்லாம் தெரிஞ்ச தானிருந்தவங்கள். ஆன ஏன் வீணைக வம்பு தும்பை வளப் பானெண்டுதான் சாட்டமாடையாய் விட்டுக்கொண்டு இருந்தனங்கள்”

“அப்ப, இப்ப என்ன முடிவு எடுக்கப் போறியள்?”

“அது இனிமேல் கூட்டம் கூடிப் பேசின பிறகுதான் தெரியும்.”

அவ்வேளை தெருவில் ஒரு நாய் ‘வள்’ என்று குரைத் துக் கேட்டது. தங்கம்மா கதையை நிறுத்திவிட்டு எழுந்து தெருப்பக்கம் போனாள்.

“உதாருது”

தங்கம்மா தெருப்படலையைத் திறந்துகொண்டு எட்டிப் பார்த்தாள்.

படலையோரமாக துரைராசா வந்து நின்றுன்.

“தம்பிமுத்தண்ணைக் கூப்பிடவெண்டு இஞ்ச சிமியோனப்பா வந்தாராம்; உங்க இருக்கிறாரோ அக்கா?; என்று விடுத்துக்கேட்டான் துரைராசா.

“ஓம், அங்க முத்தத்தில நிக்கிறூர்.”

தங்கம்மா நடந்தாள்.

“அங்க ஆக்களெல்லாம் வந்திட்டினம்; உவே உங்க என்ன செய்துகொண்டிருக்கினம்?” துரைராசா எரிந்து விழுந்தான்;

இந்தச் சத்தம் கேட்ட சிமியோனப்பா எழுந்து தெருவுக்கு வந்தார்கு தண்ணைக் கடிந்து கொண்ட மனம் அப்பாவுக்கு.

“தம்பி, துரைராச நான் தம்பிமுத்துவைக் கூட்டிக் கொண்டு இந்தா வாறன். நீ அங்க போய்ச் சொல்லு மோன்” என்றார் சிமியோன் அப்பா.

துரைராசா திரும்பிய கையோடு சிமியோன் அப்பா வும் தம்பிமுத்துவும் அவசரமாக வீட்டைவிட்டுப் புறப் பட்டார்கள்.

அப்போது முற்றுக மழை ஓய்ந்துவிட்டது;

3

சிமியோன் அப்பாவும் தம்பிமுத்துவும் குருநகர் இரண் டாங் குறிச்சிக்குள்—நடுக்குறிச்சிக்குள் இறங்கு முன்பே கூட்டம் கூடிவிட்டது. ஊர்ச்சனங்களில் பத்து எட்டுப் பேரைவிட அநேகமாக எல்லாரும் ஏலவே வந்து குழுமிவிட்டார்கள்.

அது கூட்டமாகவுமில்லை; சந்தையாகவுமில்லை.

வாய்க்கு வாய் போட்டுக்கொண்டிருக்கிற சந்ததி அடி படாக் குறையாக குத்துசி வார்த்தைகள் ஆளுக்காள் விழுகின்றன: விஷயத்தைப் பேசுவதைவிட பேசுற்றதை எதிர்த்து மறுமொழி போடுவதில்தான் ஒவ்வொருத்தனுக்கும் கவனம்: அதனால் நடுக்குறிச்சி முற்றம் சலசலத்துக்கொண்டிருந்தது.

கூட்டத்தின் நடுவே ஒரு கேஸ்லாம்பு: சிலர் அதைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு பக்கவாடுகளில் செறிந்து தனக்குத் தனக்கு உவப்பான கண்ணயார் சகிதம் சேர்ந்து குந்திக் கொண்டார்கள்: ஆளுக்காள் மூளை சொல்கிற தற்கு அந்த யுக்தி. அயல் வீட்டு அக்கம் பக்கப் பெண்கள் ‘ஒட்டுவியளம்’ கேட்கும் தோரணையில் வே வி க ஞ கு மறைவில் சள்ளைகட்டி விடுதி கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு பெண்களுக்கு நடுவில் ஒவ்வொரு வெத்திலைப் பெட்டி: நாலு ஆறு பெட்டிகள் குழப் பெண்கள்: ஒரே கண்ட சிராக்கக்கைத்.

சிமியோன் அப்பா கூட்டத்தில் பிரவேசித்தபோது சலசலப்புக் கொஞ்சம் ஓய்ந்தது. பெண்கள் ‘எப்பிடியடி,

கிழவைன்க் கண்டதும் அவளை அடங்கியிட்டாளவு' என்று ஆளையாள் இடித்துக் கொண்டார்கள்.

"இதேன் மோகம் முழங்குமாப் போல ஆளுக்காள் சத்தம்போட்டு மல்லுக்கூட்டுறியள்? ஒரு வியளத்தை ஆறச்சோரக் கதைக்கத் தெரியாதோ? எட அப்பா. அவன் மனவலோட தலையடிக்கலாம், உங்களோடமாயிறதுதான் மண்டை வெடிக்கிற உபத்திரவம்" என்று சிமியோனப்பா கறுமுறுத்துக் கொண்டார்.

சிமியோனப்பாவின் சினம், சும்மா வாய்போட்டுச் சந்தடி செய்துகொண்டவர்களை அடக்கிவிட்டது.

சிமியோனப்பா தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்:

"பொழுது பட்டுச் சாமமாப்போச்சு, கூட்டம் கூட வெளிக்கிட்ட ஆக்கள் இப்பதான் வந்து சேருகின்றன. அதுக்குள்ளாயும் ஒரு முனுமுனுப்பு. தாங்கள் விடுகிற புழையளை ஆரும் தங்களுக்க யோசிச்சுப் பாக்கிறேல்ல. அதுதான் எல்லாப் புழைக்கும் காரணம்"

இன்னுசிமுத்து சிமியோன் அப்பாவுக்கு எறிந்து கதைத்தான்.

தான் நேரம் சுணங்கி வந்ததை அப்பா ஒரு பிழையாகக் கருதித் தனக்குள் குல்லிட்டுக் கொண்டார் எதிரவார்த்தைக்கு அவர் வாய் துணியவில்லை. மனச்சாட்சிநாச்குவரை துருப்பிடித்துக் கொண்டது. 'புழை செய்தால் அதுக்கு ஆரெண்டு கிடக்கே. குஞ்ச குருமான்ற வாயால் கூட ரண்டு ரூங்கியான சொல்லுக் கேக்கத்தான் வரும்' என்று அப்பா தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டார். விஷயம் தெரிந்த கட்டை, சமாளித்துக்கொண்டார். சிரிப்பு கீளி மீன் கிணுகிணுத்தமாதிரிச் சீறியது.

"நேரத்தை ஏன் மினக்கெடுத்திறியள்; கூட்டத்தை இனித் துவக்குங்கோவன்."

சிமியோன் அப்பாவே உசார் கூட்டி ஆரம்பித்து வைத்தார்;

கூட்டத்தில் சந்தடி முற்றுக நின்று விட்டது. கூட்டம் கூடமுன்பு கலகலத்த சத்தப், கூட்டம் தொடங்க. ஆனாக காள்தனியாக வாய்திறந்து சொல்லத் துணியாமல் ஆனம் யாக அடங்கிக் கிடந்தது.

“என்ன, அவரவரே எல்லாரும் இப்ப பேசாமலிருக்கி நியன்?” என்று கேட்டார் சிமியோனப்பா.

சொல்லித் தீர்க்கிற சங்கதியைதாறு பூறுபட்டுப் பேசி ஞத்தான் பேச்சில் சத்திருக்கும். தாறு பூறுப்பட்டுப் பேசி முடிஞ்சது. இனி ஏன் பேசவான்? இப்ப தங்கட பேச்சுப் போட்டுதேயெண்ட துக்கத்தில இருக்கினம்; அதாலதான் எல்லாரும் விஷயம் வரேக்க அசையாமல் இருக்கினம்.”

துரைராசா பழன் விளையாட்டாக இதைச் சொல்லி விட்டுத் தலைகுனிந்து தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

கூட்டமும் ‘கொல்’வென்று சிரித்துக் கடுக்காய்ச்சுக் காய்களைப்போலக் கலகலத்துக் கொண்டது. பேதி ஒடித் துச் சத்தமான குடல்போல அதற்கப்பால் யாருக்கேனும் நெஞ்சில் கசடு இருக்கவில்லை. அப்படி நிகழ்ந்தது சிரிப்பு;

பெண்களும் உடனே சிரித்துக் கொண்டார்கள். அந்த ஓசை கூட்டத்துச் சந்தடிக்குள்ளாக வலு இனிமையாகக் கேட்டது.

“எடியே, ஆளைப் பாத்தா மயறிக்குஞ்சாட்டம் இருக்கிறுன். பாத்தியளே அந்தச் சின்ன வட்டஞ்ர கதையை என்று பொன்னரியம் தங்கம்மாவின் அங்கத்தில் இடித்து முத்துக்கொறித்துக்கொண்டாள்.

“கடுகு சின்னனெண்டாலும் காரம் பெரிசடி” என்றாள் தங்கம்பா;

இரண்டு விரலைக் கெவராக்கி, வாய்ச்சொற்களுக்குக் குறுக்கே நிறுத்தி, துப்பல் பக்கத்தே தூவாதபடி குனிந்து பொளிச்சிட்டுத் துப்பிவிட்டு, தங்கம்மா “கூத்துக்குள்ள கோமாளி இல்லாட்டி அதுவும் ஒரு கூத்தே” என்று சொன்னாள்;

“நல்ல கோமாளிதான்; அங்க அவன் கடலடிப்பான் சனங்களுக்கு அள்ளிவைக்கப் போட்டான்; இஞ்ச ஒரு கோமாளியும் கூத்தும்தான்” என்று மரியம்மா எரிந்து கொண்டாள்.

மரியம்மாவுக்கு கூட்டத்திலே கரிசனை ஓடிற்று; அவ ஞக்குவெந்த உடல் போருக்கு உந்தும் நெஞ்சு அதனால் அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டாள்.

அடுத்த பெண்களின் முகங்கள் தும்பி மீன்குஞ்ச மாதிரிச் சுருங்கின.

அப்போது அடுத்த வீட்டுக் குசினியில் சட்டி தட்டுப் படுகிற சத்தம் ஒன்று கேட்டது.

உடனே “ஆ. கொழிஞ்சபோவான்ர பூனையடி” என்று சொல்லி, அள்ளிப்பிடித்த சேலையும் கிள்ளிய தாவணியுமாக ஓடினால் பொன்னரியம்.

பொன்னரியம் குசினிக்குள் சேர்வதற்குள் கொழிஞ்ச பூனை கொஞ்ச மிச்சமும் விடவில்லை.

விளக்கைக் கொழுத்திப் பிடித்துப் பார்த்தாள். பூனை நக்கிய சட்டி விளமீன் செதிள்போல் பளபளத்தது. நெஞ்சில் ஏக்கம் குத்திற்று. தொடர்ந்து திட்டும் வசவுமாக வாய் புலம்பிக்கொட்டிற்று.

“ஆ. சீர் வம்பு இஞ்சால ஒரு பக்கம்; அங்கால மறு பக்கம் அவன் மனுவலின்ர கொடுங்கை அது பத்தா தெண்டு நாய், பூனையளும் வீட்டிலை கிடக்கிறதை வச செடுக்க விடுகுதில்லை”

வாய் அலம்பல் ஓயவில்லை; சினப்பொடு வந்து குந்திக்கொண்டாள். அவன் பேச்சைக் கேட்டு கடற்குருவிகள் கலகலத்தமாதிரிக் கூட்டத்திலிருந்த பெண்கள் சிரித்துக்கொண்டார்கள்;

அப்போது மழை லேசாகத் தூறியது. காற்றும் அத் தோடு புசுபுசுத்துக்கொண்டு வந்தது; அது கொண்டல் காற்று;

“அறுவான்ர மழை விடாது; வாருங்கோ இத்தாக்கி யின்ர விருந்தையில் கூட்டத்தைக் கூடுவம்.”

சிமியோன் அப்பா எரிச்சல் பொறுக்காது, ‘அறுவான்ர மழை’ என்று திட்டிக்கொண்டே எழுந்தார்.

துரைராசா கேஸ்லாம்பை எடுத்துக் கைத்தாவில் கொண்டுபோனான்:

மழைத்தூறல் உரத்தது: பெண்களும் கலைந்துகொண்டார்கள்.

“ஆயிரம் நாள் வெய்யிலைத் தாங்கலாம். ஒரு நேர மழையைத் தாங்கேலாது கோதாரிவிழுவான்ர வந்து பிடிச்சா ஒரே பிடிதான்” சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தாள் பொன்னரியம்.

இத்தாக்கி அப்பா வீட்டு விருந்தையில் ஆற அமர இடமில்லை. நின்றவன் பாதி தந்தினவன் பாதியாகக் குழு மிக்கொண்டு கூட்டம் தொடங்கியது. “முதல் கூட்டத்தை நடத்திறத்துக்கு ஒரு தலைவரைத் தெரிவம்” என்றான் சிலுவைவராசா.

“எல்லாருமாகக் கலந்துபேசி முடிவெடுக்கிறதுக்கு, பேந்தேன் இதுக்கொரு தலைவர்?” என்றும் பட்டும் படாத குரலில் சிலர் முன்னுமுனுத்தனர்.

“அப்பிடித் தலைவர் இல்லாம எங்கையேன் ஒரு வழக்கம் இருக்கா.”

மாசிலாமணி சிலுவைவராசாவை ஆதரித்துக் கொள்சம் குரல் வைத்தான்.

“கூத்திலை ராசாவுக்கும் பொஞ்சாதிக்கும் நடிச்சவே அந்த நேசம் இன்னும் போகேல்ல. அதுதான் இப்பவும் ஆளையாள் ஆமோதிச்சக்க கதைக்கினம்” என்று கிண்டல் எழுந்தது கூட்டத்திலிருந்து.

ஊருக்குள் ஆடிய நாட்டுக் கூத்தில், சிலுவைவராசா காட்டு ராசாவாகவும், மாசிலாமணி அவன் ராணியாக

வும் வேஷமிட்டுக் கொட்டகை அதிர் 'வன்சிமோர்' கேட்கிற அளவுக்கு 'பேர்' வாங்கிய சம்பவம் சொற்ப நாட்களுக்கு முன்தான் நடந்தது.

அதைக் கருத்தில் வைத்தே, கூட்டத்தில் அந்தக் குரல் பொருமைப்பட்டு எழுந்திருக்கவேண்டும், என்று துரை ராசா எண்ணிக்கொண்டான்.

"ஆவே ராசாவுக்கும் பொஞ்சாதிக்கும் நடிச்ச கதை இஞ்ச தேவையில்லை. இது கூட்டம்; கூட்டத்துக்கு முந்தி சிலுவை ராசான்னை சொன்னமாதிரி ஒரு தலைவர் தெரி யிற்றுதான் ஓழுங்கு" என்று அடித்துச் சொன்னான் துரை ராசா.

"துரைராசா சொல்வது சரிதான்."

வெளிச்சோறு அப்பா உடனே அதை ஆமோதித்துப் பேசிவிட்டுக் கூட்டத்தை அனுமதிக்கிறார்களா? என்ற தோரணையில் பார்த்துக்கொண்டார்;

"கூட்டம் துவங்கிறதுக்கே இப்படிக் களைபுளைப்படுறியள், இப்பிடியெண்டால் மனவளின்ற சங்கதியை எப்பிடிப் பேசிமுடிக்கப்போறியள?"

இவ்வாறு தம்பிழுத்து ஆத்திரப்பட்டுக்கொண்டு கேட்ட கேள்விக்கு, கூட்டத்திலிருந்து பதிலே இல்லை. தம்பிழுத்துவுக்குத் திருப்தி. தான் சொன்னது கூட்டத்தில் எடுப்பதைக் கவனித்த தம்பிழுத்து அடுத்துச் சொன்னான்,

'எங்கட குணத்தை அறிஞ்சதான் மனவலும் எங்களில் சவாரி விடுருன். எங்களுக்குள்ள நாங்கள் 'நான் பெரிசு நீ பெரிசு' எண்டுற எண்ணம் இருக்கல்லாமல் எப்பனும் ஒற்றுமையில்லை, எங்களுக்குள்ள ஒற்றுமை இல்லாததால் தான் வாறவன் போறவன் தனுராசாக் கோலம் போட்டுக் கொள்ளுறுஞ். இதை எப்பனுவது யோசிச்ச நடக்கிற மில்லையே ?'

தம்பிழுத்து பேச்சுக்கடற்சணை அப்பியமதிரிக் கூட்டத்தில் பட்டது. 'உண்மைதான்' என்று தலைகள் தாமாகவே ஒப்புக்கொண்டு ஆடினா.

அடுத்த கணம் சிலுவைராசா பிரேரிக்க, மாசிலா மணியின் ஆமோதிப்போடு சிமியோன் அப்பா கூட்டத்துக்குத் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

கூட்டம் சிமியோன் அப்பா தலைமையில் ஆரம்பித்தது:

“பாத்தியளே நான், சொன்னதுதானே கடைசியில் சரிவந்துது” என்று துரைராசா சொன்னான்.

அப்போது பெண்கள் ‘குபுக்’கென்று சிரிக்கும் ஒவி கூட்டத்துக்குக் கேட்டது:

4

“ஓருதரை ஓருதர் காச்சமூச்சப்படாமல் ஆரேன் தங்களுக்குத் தெரிஞ்சமாதிரி, ஏதேன் யோசனை சொல்லுங்கோ.”

கூட்டத் தொடக்கத்திலேயே சிமியோன் அப்பா அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டுக்கொண்டார். அவர் கண்கள் கூட்டத்தின்மீது விழுந்தது:

சற்றுவேளை கூட்டத்தில் பேச்சு மூச்ச இல்லை:

“இதில் வில்லங்கம் என்னெண்டால், எங்களுக்கையே சரியான ஒற்றுமை இல்லாததுதான்” என்று பேச்சைத் தொடக்கும் சூரல் வந்தது:

“அதையும் இதிலை பேசித் தீர்ப்பம்” என்றது மறு குரல்.

“சரி சரி முதல்ல விஷயத்துக்கு வாருங்கோ” என்று ஒரு திசைப்படுத்தினார் சிமியோன் அப்பரா;

சற்று அமைதி; கேஸ்லாம்பின் இரைச்சல்தான் அப்போது கரைந்து கொண்டிருந்தது.

“கடலும் கடக்கரையும் கவுன்மேந்துக்குச் சொந்தம்; ஆரும் போய்ப் பிழைக்கலாமென்று சட்டம் இருக்கு. அப்பிடி இருக்கிறப்போ, நாங்கள் அவனிட்டப் போய்

“தம்பி மனவல், நீ உந்தக் கடலுக்க வலை போடாதை யெண்டு எந்த வாயால் துறந்து நாயம் கேட்கிறது? ”- தம்பிமுத்து கேட்டான்.

கேட்டவாய் ஓயவில்லை தான் ஒரு சரியான கேள்வி யைப் போட்டு மற்றவர்களை யோசிக்க வைத்து விட்ட தாக ஏழுந்த நினைவில், பதிலையே எதிர்பாராது தானே திரும்பவும் சொன்னான்.

“அப்பவே கடலை மறிச்ச அந்தக்குடா வலையை மன வல் போடுறபோதே நாங்கள் விஷயத்தை விளக்கிச் சொல்லியிருக்கலாம்: அவனும் மனு சன் தானே கேட்டிருப்பான். இப்ப விஷயம் முத்திடபோச்ச அவனும் அதாலே உழைச்ச உருசை கண்டிட்டான். பொதுச் சொத்தை தனிய அள்ளுற ஆசை சும்மாவிடுமா? இப்ப ஆளும் மாறி அவன்ற குணமும் மாறிப்போச்சது. நாங்கள் ஏற்கனவே புழை விட்டிட்டம்.”

நோயும் சொல்லி நோய்க்கு மருந்தும் சொன்னதாக தம்பிமுத்துவுக்கும் ஒரு மனதுச்சவாசம். கூட்டத்தில் என்ன பதில் கிடைக்கிறது பார்ப்போம் என்று நினைத்துச் சற்று சும்மா இருந்தான். இதனால் எல்லாருக்கும் மண்டை விளந்த யோசனை;

“என் பேசாமல் இருக்கிறியள்? ஒண்டும் புடிப்பேல் லையோ, அல்லது தம்பிமுத்து சொன்னதுதான் சரியோ? ” விடுத்துக் கேட்டார் சிமியோன் அப்பா.

“எனக்கு அது சரியெண்டு படேல்ல.”

‘ஆர் மறுப்பது?’ என்று குரல்வந்த திக்காக தம்பி முத்து கண்ணெறிந்தான்: துரைராசாதான் மறுத்திருந்தான். அவன் தலை கவிழ்ந்து சிரித்துக்கொண்டான்:

“ஏன்?”

ஒரு குரல் கேட்டது.

விஷபத்தைத் தெரிவதைவிட, எதிர்த்து இரண்டு வார்த்தை வீசிக்கேட்டுவிட வேண்டும் என்று தம்பிமுத்து வக்கும் துடிப்பு. 'என்?' என்றதோடு வாக்குக் குமைந் தது, கொஞ்சம் சூக்கான ஆத்திரம்; அதைக் காட்டிக் கொள்ளாது நெஞ்சுக்குள் வைத்து மடக்கிக் கொண்டான். உதிரம் கொஞ்சம் கமறியது.

"ஏனெண்டா, நீ உங்ர குடாவலையைக் கடலுக்க போட்டுப் பிழைக்கக் கூடாதென்டு நாங்கள் மனவலிட்டக் கேக்கப்போறிதில்லை. 'நீயும் எங்களைப்போல நா இ பேருக்கு உள்ள முறைமாதிரி வந்து தொழில் செய்' எண்டுதான் கேக்கப்போறம். அதாவது, 'நாங்கள் எல்லாரும் தொழில் செய்யிற கடலை, நீ தனிய அடைச்சுப் பிடிச்சுத் தொழில் செய்யாதை'யெண்டுதான் ஆக இம் மட்டுந்தான் அவனிடம் கேக்கிறது. இதில, என்ன புழை?"

"துரைராசா சோக்காத்தான் கேக்கிறான்" என்ற ஒரு குரல், தம்பிமுத்துவின் வாயை அடைத்தது. தம்பி முத்துவுக்காக முத்துராசா எழுந்தான்.

"என்னத்தைச் சோக்காக் கேட்டுப்போட்டார்? துரைராசா சொல்லறபடி பாத்தா, ஒரு பேச்சு முச்சுமில் லாமல் அவன்ர வலையைப் பறிக்கச் சொல்லுமாப்போல யல்லோ கிடக்கு? உதுவும் சபை ஏத்துக்கொள்ளுற ஒரு கதையாமோ?"

"நான் அந்தக் கருத்துப்படச் சொல்லேல, தம்பிமுத்தன்னைக்கும் முத்துராசான்னைக்கும் என்ர பேச்சு விளங்கேல" என்று 'ஹிண்ட்' அடிக்குமாப்போல் ஒரு தூண்டல் வீச்சு வார்த்தை எறிந்தான் துரைராசாடி

"நீர் என்ன பெரிய ஏ பி சிப் படிப்பாளியோ? உம் முடைய பேச்சு எனக்கு விளங்கேலயெண்டால், நான் என்ன அவ்வளவில் மடையனெண்டு நினைச்சுக்கொண்மரோ?" என்று விடுத்துக் கேட்டான் முத்துராசா.

முத்துராசாவின் உடல் பதறிற்று: வார்த்தைகள் சிலும்பஸ் அடித்ததைவிட உடல்தான் அதிகமாகக் கம

நிற்று. ‘இந்தச் சின்னக் கடுக்கண்ட மாட்டுமுடுக்கன் எனக்கு எதிர்த்து நாயம் சொல்லவோ’ என்று நினைத்த அவன் நெஞ்சின் ரத்தம், கொதித்தது. அரையில் சால் வையை வரிந்து கட்டிக் கொண்டான்.

துரைராசாவும் விடவில்லை; அவனும் எழுந்துவிட டான்.

“நீர் அப்பிடியென்ன பெரிய படிப்பாளி யோ? நீர் எந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஏ. பி. சி படிச்சனீர்?”

“இஞ்சால் கிட்ட வந்தா, நான் படிச்ச பள்ளிக்கூடத்தின்ற அருமை காட்டுவன்”

“என்னவும் செய்வீர்?”

“கிட்ட வந்தா செய்து காட்டுவன்.”

“எங்க காட்டிரு பாப்பம்?”

புருக்கிளையில் கல்லு விழுந்த மாதிரி, கூட்டம் கலைந்து கலவரப்பட்டது.

“டேய் பொறுங்கோடா, பொறுமை காட்டுக் கோடா” என்று சிமியோன் அப்பா தன்னுல் இயலுமட்டும் கத்தினூர்.

துரைராசா கொடுக்கு வரிந்து கட்டிக்கொண்டான். நாலைந்து கைத்தாவுகள் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டன, திமிறினான். “உவன் முத்துராசாவின்ற பல்லு முப்பத்தி இரண்டையும் கொட்டாட்டி நானும் துரைராசா இல்லை” என்று பல் நறுமினான்.

“எடேய் கடுக்கண்ட மாட்டு முடுக்கு. என்னடா சொன்னனி? பல்லு உடைக்கப் போற்றோ? வாடாகிட்ட; பறைப்பயலே, உங்ர முகரக் கட்டையை ஒருக்காத் திருப் பித்தாறன் இஞ்சவாடா” என்று முத்துராசாவும் பற்களை நெருடிக்கொண்டு சோடனை போட்ட சேஞ்சிப்பதிபோல் துள்ளினான்.

ஆளையாள் நெருங்க, கூட்டத்தார் விடவில்லை: அங்காலும் இங்காலுமாக இரு கண்ணையாலும் சிக்காரான கைப்பிடிகள் வலு கெட்டியாக ஆளை அமத்திக்கொண்டன.

என்றாலும் அடாத துடிப்புத்தான்:

“டேய், டாம் பூள். ஹோல்டிங் பிளீஸ்” என்று அப்போது உரக்கக் கத்தினுண் ஹோல்டிங் பிளீஸ் ராசு:

‘இந்தா...இதென்ன சவக்கதையடாப்பா. சம்மாமரக் கந்தையன் மாதிரி ஏன்றாப்பா ஆளுக்காள் விட்டுக்கொள் நியள் ஆ.....என்னடாப்பா, இஞ்சை ஏன்ன சண்டித் தனமா செய்ய வந்தனீங்கள். இந்தா நாலும் ஒரு மனு சன் ஒருமாதிரி இம்மட்டு நேரமாகப் பல்லைக் கடிச்சத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறஞ். தெரியுமா என்ற விளையாட்டு? அ... இந்தா என்னடாப்பா சம்மா சேட்டையா விடுறி யள்?’ இப்ப ஒருக்காக் காட்டட்டாப்பா என்ற சண்டித் தனத்தை? துரையன்ற முசுப்பாத்தியைப் பாக்கப் போறியளா? மூக்கு விரித்து, நெஞ்சை அகட்டி, சஞ்சுமரோமம் அடங்கலும் கைபோட்டுத் தடவிக்கொண்டு, யக்கரேஸ் அண்ணர் வேடிக்கைக் கோபத்தோடு, திமிங்கில் அட்டகாசம் செய்தார்.

கூட்டத்தின் கவனம் ஹோல்டிங் பிளீஸ் ராசுவிலும், துரையன் யக்கரேஸ் அண்ணரிலும்தான் சென்றது?

அவ்வேளை பக்கத்து வேவிச்கருகிலிருந்து, ‘கிளிக்’ கென்று சிரிப்பது கடல் இருசல்போல் கேட்டது.

பெண்கள் வாய் அடக்கிச் சிரித் துக்கொண்டார்கள்.

‘நல்ல கூத்தும், கண்டறியாத கொம்மாளமும்தானடி’ என்று பெண்கள் கூட்டத்திலிருந்து ஒதுக்குரல் வந்தது.

‘ஓமடி புள்ளி, நீங்கள் சரியாத்தான்றி சொன்னியளே நீங்கள் பெண்டுகளாகப் பார்த்து இப்படிச் சொன்னுத்

தான் எங்கட இவங்களுக்கு வெக்கம் வருஷ்' என்றார் சிமி யோன் அப்பா.

சிமியோன் அப்பா இப்படிச் சொன்னாரோ இல் லீயோ குசை அண்ணைக்குச் சுருக்கென்று நைத்து விட்டது:

‘டேய் குழப்புங்கோடா கூட்டத்தை’ என்று சத்த மிட்டார் குசை அண்ணை:

தலைவர் சிமியோன் அப்பா விரைத்துப் போனார்.

‘எட தம்பி குசை, கொஞ்சம் பொறடா’ என்றார் சிமியோன் அப்பா; அவர் முகத்தில் அதிக கடுப்பேறி யிருந்தது.

‘இல்லை இல்லை: குழப்பு கூட்டத்தை.’

குசை அண்ணர் தனது ஆடி அவிழ்ந்த கொண்டையில் கைவைத்து உருக்கொண்டு சண்னதமாடினார்.

‘எடி ஆத்தை குசை மனுசனுக்கு இதென்னவாமடி’ சிரிப்புக்கும் ஏக்கத்துக்கு மிடையில் பொன்னரியம் கேட்ட ஒலி, கசப்பாறப்பாவின் காதில் விழுந்தது.

‘சரியடாப்பா நீங்கள் எக்கேடு கெட்டாவது போகோ’ என்று சினந்துகொண்டே கூட்டத்தைக் கலைத்தார் சிமியோனப்பா. ‘கண்டறியாத இந்தப் புள்ளையளோடு ஒரு இழவும் செய்ய ஏலாது’ என்று தனக்குள் அப்பா புறுபுறுத்துக்கொண்டார். குந்திய அவரின் கால்கள் எழுவதற்கு விசிறின்.

திட்டம் வகுக்கக் கூடின கூட்டம் எந்த ஒரு முடிவுக் கும் வராமல் அல்லோலப்பட்டுக் கலைந்ததை நினைத்த போது சிமியோன் அப்பா மனம் நொந்து கொண்டார்: அழாச்சுமையாக அவர் நெஞ்சு குமைந்தது:

‘இவங்களோடு கட்டி மாயிற தே ஒரு தலையிடுச்ச வேலை. இதுகளை அறிஞ்சதான் மற்றவன் எங்களில் இப்பிடியெல்லாம் கூத்தாடுருன்’ என்று வாய்க்குள்

சொல்லிக்கொண்டு கேஸ்லாம்பைக் கைத்தாவாக எடுத்த வண்ணம் திரும்பினார்கள்.

சுறுக்குநடை; வெந்த நெஞ்சு. நடந்தார்.

அன்று இரவு அவருக்கு நித்திரை மொய்க்கவில்லை; ஊரைச் சுற்றி அவர் நினைவுகள் மொய்த்துக்கொண்டிருந்தன. ‘நான் சொல்லறதும் புரியுதில்லை; இவங்களும் ஏதேன் நல்லதைச் சொல்லாங்களாம்’ என்ற சவிப்பு.

‘எல்லாத்துக்கும் விடியட்டும் பாப்பம்’.

அலுத்த அவர் உடல் சொற்ப வேளையால் அயர்ந்தது; சோர்ந்த சடலத்து மொய்ப்பு தூங்கிவிட்டார்.

5

“கூ கூய்.....கூ கூய்”

வேலிக் கடப்பில் நின்று சிமியோன் அப்பா கூவுகிற குரல் தம்பிழுத்துவிற்குக் கேட்டது.

‘இந்தா வெளிக்கிட்டு வருகிறேன்’ என்பதற்கடையாளமாக தம்பிழுத்து ‘கூய்’ என்று அவர் காது கேட்க மறுகுரல் வைத்தான்.

அரைப்பாய், கயிறு, உமல், சோற்றுக்குடலை எல்லா வற்றையும் தம்பிழுத்து பறிக்குள் எடுத்துவைத்து பறியை வலையில் கொழுவிக்கொண்டான்.

‘அன்னை சிமியோன் அன்னே நான் இந்தா வெளிக்கிட்டிட்டன். நீங்கள் முன்னுக்கு வெளிக்கிட்டுத் துறைக்குப்போய் கம்பு தடியளை எடுத்து வள்ளத்தில் வையுங்கோ’ என்று பறதியாய்ச் சொன்னான்.

சிமியோனப்பா குடுகுடென்று திரும்பிநடந்தார்.

பொழுது பூமியின் உறைக்குள் சரித்துக்கொண்டுபோ கிறது.

தம்பிமுத்து வலைப் பறியைத் தோளில் தாக்கி வைத்து கதவு நிலைக்கு மேலே தொங்கிய கறிஸ்து படத்தைப் பார்த்து ‘ஏகவே என்னை ரட்சியும்’ என்று வேண்டி மேற்கண் எறிந்து, சிலுவை போட்டுக்கொண்டான்:

தங்கம்மா முன் தாவணிச் சேலையை அள்ளி நெஞ்சில் போட்டுக்கொண்டு அவன் பின்னே நடந்தாள். போட்ட சேலை நழுவிற்று. அவளின் மன ஊனம் வழிந்தது. நெஞ்சினில் பறை அடிக்கிற திடீக்காட்டம். போகவிட்டுப் படலையடியில் நின்று செத்த கண்களால் புருஷனை நுழைவிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘ஆச்சி, அதுகளின்ற கால் கைக்கு ஒரு பொல்லாப்பும் வராமல் காப்பாத்தனை தாயே’ என்று அவள் மாதா கோவிலைப் பார்த்து வேண்டிக்கொண்டபோது, கண்ணீர் சடார்த்துக் கொட்டியது. கெட்டியான உடலுக்கு உழைப்பு ஒரு வீச்சென்றாலும் பெண்ணின் உள்ளத்திற்கு அது மெழுகுவர்த்தி மாதிரித்தான்.

அந்த மெழுகுவர்த்தி மனம் அழுதது. மனம் கலைய வீடு திரும்பினால்.

ஊர் முழுக்க ஆரவாரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது:

‘இம்மட்டுநாளுமா மழை. காத்தால் வீட்டுக்க அடைஞ்சு கிடந்தபோட்டு இன்டைக்கென அதுகள் வெளிக்கிட்டிருக்குதுகள். மனவு எண்டவனும் இன்டைக்கெனப் பார்த்துப் போருன்’ என்று ஊர் முழுதும் பேச்க அடிபட்டது.

‘எடிய புள்ள தங்கம்மா அவனவையும் கமறிக் கொண்டு போருனவை. உங்க கடலுக்க என்ன நடக்குமோ ஆருக்குத் தெரியும்?’ என்று அடுத்த வீட்டிலிருந்து சின்னத்தங்கச்சி குரல் வைத்துச் சொன்னாள்:

தங்கம்மாவின் நெஞ்சில் இடியேறு விழுந்தது; கண்கள் மின்னிற்று. நெஞ்சுக்குள் உருளுகிற அழுந்தல் தொண்டைவரை ஓடித் துருத்திற்று.

செக்கல் கண்ட பூமி இரவுக்குள் விழுகிறமாதிரி அவனுக்கு ஓர் ஏக்கம்: நெஞ்சு புரள மனம் தினைறிற்று.

‘அலை எழும்புகிற கடல்தான் ஆலையும் விழுங்குகிறது’ என்று முனுமுனுப்புடன் சுவரோடு சாய்ந்துகொண்டிருந்தாள்:

இரவு மண்டியது;

பூமி சிதம்பிக் குளிரடித்தது.

அன்னம்மா கைவிளக்கைக் கொழுத்தி, மாடக் குழியில் வைத்துவிட்டு குழந்தைகளுக்குச் சோறு கொடுத்தாள்.

நித்திரைச் சோம்பலால் அவர்கள் தின்றது பாதி தின்னுதது பாதியாகச் சினுங்கினார்கள். அவனுக்கு எரிச்சல் வந்துவிட்டது;

‘நான் என்னவோ ஏக்கத்தில் மலாரடிச்சுப் போய்க் கிடக்கிறன்; நீங்கள் சோறு தின்றதுக்குச் செண்டம் விட்டுச் சினுங்கிறியனே?’ என்று சின்துகொண்டாள்:

குழந்தைகள் தின்று வாய் கழுவியும், கழுவாமலும் போய் மூடங்கிக்கொண்டு படுத்துவிட்டார்கள்.

தங்கம்மா விழித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இரவு பத்துமணியாயிற்று.

கொண்டல்பக்கமாக இடிமுழுக்கம் கேட்டது. கச்சானுக்குள்ளே மேகம் வெடித்து மின்னியது.

ஓவ்வொரு இடிக்கும் அவள் நெஞ்சு ஓவ்வொரு ஏக்கமூச்சாய் கமறியது. ஓவ்வொரு கழிக் காற்றுக்கும் ‘மாதாவே’ என்ற வாய்க்குரல்:

தங்கம்மா ஏகாந்தமாயிருந்து ஏங்கிக்கொண்டிருந்தாள்: அவளின்றை விறைக்கிற நெஞ்சிலே விழுகிற சுழிக் காற்று, அணைகிற நெருப்பை மூட்டிவிடுகிறமாதிரி இருந்தது:

‘எப்ப விடியும்? அதுகள் எப்ப கரைக்கு வந்து சேரும்’ என்று தன்னுள் அழுது தவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

நடுச் சாமம்: நேரம் இரண்டு மணியாகிறது:

சேவல்கள் செட்டை அடித்துக் கூவவது அவனுக்குக் கேட்டது. காற்று ஓய்ந்துவிட்டது: ஊர் அடங்கிப்போய் விட்டது. மழை இன்னும் சிறிது தூறலாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது.

தங்கம்மாவின் கண்கள் நித்திரைக்குக் கயர்கட்டின; அவள் நித்திரைக்கும் விழிப்பிற்குமிடையிலான குத்து விழியில் உறங்கினான். கோழி உறக்கம்:

சற்றுவேளையால் கோடித் தெருவில் நாய்கள் அம்மாறு போட்டு ஊழையிட்டுக் கேட்டது. சந்தடி வரவர உரத்தது: ஊழையிட்ட நாய்கள் பின் கமாரிட்டுக் குரைத்தன.

தங்கம்மா ‘சட்’டென்று விழித்துக்கொண்டாள்; ஆளை மறந்த பதற்றம் விளக்கைக் கொளுத்தினான்:

நாய்கள் வீதிகளெங்கும் குரைப்பதும், ஒடுவதும், ஊளையிடுவதுமாகத் தெரிந்தன.

‘ஹருக்க கள்ளர் கிள்ளர் உலாவுகிறுங்களோ?’என்று தங்கம்மா தனக்குள் கிலேசித்துக்கொண்டாள். என்று ஒம் இதனால் அவள் பீதி கொள்ளாது தொழில் துறைக் குப்போன ஊரவர்களையும் தனது புருஷன் தம்பிமுத்து வையும் நினைத்தே பதைத்துக்கொண்டாள்.

தங்கம்மாவுக்கு நித்திரை முறிந்துவிட்டது:

எழுந்து வெற்றிலைப் பெட்டியை இழுத்து மடியில் வைத்து. ஆறஞ்சோரச் சப்பிக் கொண்டிருந்தாள் பதைக்கிற சதிரத்தில் மனம் கொப்பளித்தது. வாய் அவளை மடக்கி அசைந்துகொண்டிருந்தது:

நாய்களின் குரைப்பு ஒயவில்லை:

‘எடிய புள்ள தங்கம்மா உதேன் உந்த நாயெல்லாம் உப்பிடி அம்மாறு போடுது?’ என்று அவவேளை அடுத்த குடிசையிலிருந்து பொன்னம்மாக் கிழவியின் குரல் மெது வாக வந்தது:

தங்கம்மா விறைத்துப்போனால்:

‘உதாருது பொன்னம்மாக்காவே?’

‘ஓமடி புள்ளி, உதென்னமோன சத்தம்’

‘அதுதானைணயக்கா எனக்கும் ஒண்டுமாத் தெரியேல்ல. கடலுக்க என்னடாண்டா அதுகளுக்கு வில்லங்கம். ஊருக்க என்னடாண்டால் பொன் புரசுகள் நிம்மதி யாய்க் கிடக்க ஏலாமல் கிடக்கு.....கயிட்டப்படுகிற எங்களுக்குத்தான் எல்லாத்தாலும் கரைச்சல்’ என்று சொல் விக்கொண்டு வந்து திண்ணையில் குந்திய தங்கம்மா, ‘இப்ப அடிச்ச காத்துக்கு அடிவளவுக்க ஏதேன் கங்கு மட்டை கிட்டைகள் விழுந்திருக்கும். போய்ப் பொறுக்கியருவம்’ என்று எழுந்து சென்றார்கள்.

அப்பொழுது தெருப் படலையை யாரோ ‘கட கட’ த துத் தட்டும் சத்தம் பயங்கரமாகக் கேட்டது.

‘விறுக’கென்று திரும்பி வந்தாள் தங்கம்மா.

விளக்கை ஏந்திப் பிடித்த வண்ணம், கண்களைக் கூசிப் பார்த்துக்கொண்டு, ‘உதாருது’ என்று நாவறட்டக் கேட்டாள்: பயத்திற்கும் துணிவிற்குமுள்ள நெஞ்சு தீட்சண்யமாகக் கெட்டியாயிற்று.

‘அது நான். சத்தம் போடாதை வந்து படலையத் துறி.’

தங்கம்மா விழி குத்திப் பார்த்தாள். தம்பிழுத்து படலையோரம் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

தங்கம்மாவின் நெஞ்சு ‘பக்’கென்றது:

‘அ, உதென்ன உது? இதேன் இந்தநேரம் வந்தது? என்ன நடந்தது?’ என்றெல்லாம் அவன் மறுமொழி சொல்ல வாயெடுக்க விடாமலே அவன் விடுத்து விடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

‘த்ரு சத்தம் போடாதை. அந்தரப்படாமல் வா. எல்லாம் சொல்றன்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு தம்பிழுத்து நடக்க தங்கம்மா பதறிக்கொண்டு அவன் பின்னே நடந்தாள்:

தம்பிமுத்து தலைப்பாகையை அவிழ்த்து குந்தில் விரித்து அதற்குமேல் குந்திக்கொண்டான். அவள் அவன் பக்கத்தில் சக்களைகட்டி அமர்ந்து கொண்டு அவனையே ஏற இறங்கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது அவள் கண்கள் தக்காளிப்பழும் நசிந்தமா திரி, கண்ணீர்க் கசிவால் உப்பின.

‘ஏய் உதேன் நீ அழுகிறோய்?’

‘நான் அழேல்ல. வலை கயிரெல்லாம் எங்க? என்ன வில்லங்கம் நடந்தது? வெறும் கையும் ஆருமா வந்திருக்கே?’ என்று கேட்டபோது அவள் அழுதே விட்டாள்.

அழுது பெருமுச்செறிந்துகொண்டு கேட்டாள்.

‘என்ன பேசாமல் இருக்கிறியே. கடலுக்க என்ன நடந்தது?’

நாலு பக்கமும் பார்த்துவிட்டுத் தம்பிமுத்து சொன்னான்.

‘நாங்கள் போய்க் கடலுக்க வலை படுக்கவுக்கு முந்தியே மனவல் பகுதி அந்தக்குடாவலையைக் கடலுக்கப் பரப்பிப் போட்டாங்கள்; எடுக்கச்சொல்லி எங்கட பொடியள் கேட்டாங்கள். அவனவே அதுக்கு மறுத்திட்டானவை; மறுத்ததோட நில்லாமல் துவக்கையும் காட்டிப் பயமுறுத்தினங்கள். உடன் எங்கட பொடியள் அந்தத் துவக்கையும் பறிச்சு அவனவயனுக்கும் சிக்காரா அடிச்சுப் போட்டாங்கள்.’

‘ஏன் அடிச்சவங்கள்? நாயமில்லாட்டிக் கோட்டில் வழக்கு வைச்சிருக்கலாமே?’

‘கோட்டில் வழக்குவைச்சுத் தீர்ப்புத் தெரியிறதுக் கிடையில் தொழில் செய்யிற ஊரவங்கள் எல்லாம் செத்துப்போயிடுவாங்கள்; பிறகு ஆருக்கு வழக்கு?’

‘அப்ப, பேந்து என்ன நடந்தது?’

‘அப்பிடி ஶடிக்கேக்க, ‘நான் இனிக்குடாவலையைப் போட்டாட்டன்’ என்று அந்தஆள் சொல்லிச்சுது; அதுக்குப்பிறகும் இவங்கள் விடேல்ல...’

‘மடையன்கள்...அது நாயமில்லத்தானே?’

‘அது சரிதான். ஆனால், தொழிலாளியள் எப்பயண்டாலும் ஆருக்கேன் முதல்ல தீங்குசெய்ய நினைக்கிறேல்லா ஆத்தாக் கடைசியிலதான் ஏதும் செய்ய வெளிக்கிடுவாங்கள். அப்பிடித் தொழிலாளியள் வெளிக்கிட்டால் அது சமுத்திரம் பொங்கினமாதிரித்தான் இருக்கும். அதுக்குப் பிறகு அதை ஆரால் அமத்த ஏலும்? இதை அவையல்லோ கொஞ்சம் யோசிக்கவேணும்.

‘அது சரி. இப்ப என்ன கணிடயா நடந்திருக்கு?’

‘அடிச்சாங்கள். ஆள் விழுந்தவுடன் ஆளையாள் விட்டிட்டு ஒடியந்திட்டாங்கள்.’

‘ஆள் விழுந்தபிறகே பயந்தவங்கள்?’

‘பயத்திலயில்ல; இரக்கத்தில, உனக்குச் சங்கதி தெரியாது, தொழிலாளியள் எப்பவும் பயங்கர ஆட்களாயிருக்கிறேல்ல, மற்றவை ஆரும் பயங்காட்டுற நேரம்தான், அதுக்குப் பிறகு அவங்களும் பயங்கரமாய் மாறுருங்கள். அப்பிடி மாறினாலும் அவங்கட நெஞ்சிலதான் உண்மையான இரக்கமும் இருக்கு; துணிஞ்சால் ஒரு முடிவைக்காணுமட்டும் மல்லுக் கட்டுறதும் தொழிலாளியள்தான்.’

‘அதுகிடக்க, தொழில் தோட்டுப் பாயளௌல்லாம் எங்க?’

‘அதெல்லாம் கொண்டுவந்து துறைக் கொட்டிலுக்க வைச்சிருக்கு. விடியோக்கு முந்திப்போய் எடுக்கவேணும்.’

‘அம்மாடி’ என்று தங்கம்மா பெருமூச்சு விட்டுநிமிர்ந்தாள். அப்போது விடிவெள்ளி காலித்துக் கொண்டு வந்தது.

‘தம்பி தம்பிமுத்து! இஞ்ச வா’ என்று அடிவளவுக்குள்ளேயிருந்து அப்போது ஊரைக்கிழிக்கிற ஒரு குரல் அவலமாய்க் கேட்டது.

தம்பிமுத்து திடுக்குற்று எழுந்து விரைந்து சென்றுன்,

அங்கே சிமியோன் அப்பா வேலிக் கடப்படியில் நின்று, ‘எட தம்பி, இந்த மோட்டுப் பொடியள்; இந்தக் குழுதம் குத்திப் பிள்ளையளால் எக்கணம் வலுவில்லங்கம் தான் வரும்போல கிடக்கு. விழுந்தவன் எழும்பேல்ல. என்ன ஆச்சோ தெரியாது. விடியவுக்கு முந்தி பொவிஸ் கிலிஸ் தேடிவந்தால் ஆரும் பொவிஸில் அம்புடாதை யுங்கோ. புறக்கராசி மூலமா வெளிப்படுவம்’ என்று ‘சட்புட்டென்று சொல்லிவிட்டு, ‘நான் இதைச்சொல்லத் தான் கூப்பிட்டனன்’ என்ற வண்ணம் நடந்தார்.

தம்பிழுத்து இடிந்த நெஞ்சோடு திரும்பினான். அவன் சடலம் விறைத்துக் கொண்டது;

‘சிமியோனன்னை அவசரமாய் ஒடிவந்து என்ன சொல்லிப் போட்டுப் போருர்’ என்று கேட்டாள் தங்கம்மா, அவளுக்கு அந்தவிடிவெள்ளி அப்போது இருஞ்வது போவிருந்தது:

‘பொவிஸ்காறங்கள் வந்தால் அம்பிடாமல் இருக்கட்டாம்’ என்று தம்பிழுத்து.

‘ஐயோ!’ என்று மலாரடித்துக் கொண்டாள் தங்கம்மா.

காகங்கள் கரைந்தன; அவள் கண்களில் கண்ணீர் உருத்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்போது ஊர் விடிந்துகொண்டு வந்தது.

6

விடிந்து பொழுது மேகத்தில் தெரியவில்லை. ‘மனவின் மருமகன் அந்தோனி கொழும்பிலிருந்து வந்து சேர்ந்துவிட்டான்’ என்ற செய்தி ஊர்முழுதும் பரவிவிட்டது.

அந்தோனி, மனவின் இரத்த உறவினன் அல்ல எட்டத்துச் சொந்தக்காரனும் அல்ல. மனவின் பெண் ஞெண்றின் பின்னால் சிறகுகட்டி, இராப்பகலாத் தூண்டில் போட்டுத்திரிந்த அந்தோனியைக்கண்ட ஊர்ச்சனங்கள், சும்மா தொடுத்துவைத்துக் கட்டியகதை; அந்தோனி, மனவல் பெண்ணைத் தாலி கட்டவைத்துவிட்டது.

‘நெருப்பில்லாமல் புகையுமா?’ என்று அப்போது ஊரில் கதைத்துக்கொண்டார்கள்; ஆனால் புகைக்காகவே நெருப்பை வைத்தது அந்தோனிதான் என்ற உண்மை அவர்களுக்குத் தெரியாது.

ஆன் நல்ல கறுவல், மருவிவெட்டிய அரும்புமீசை. நடு உச்சிபிரித்த சுருட்டைமயிர் நெடுமூரல் உயரம். கக்கத்துள் புண்ணுள்ளவன் மாதிரிச்சாட்டயான கைக்கிளைப்பல், அண்ணேந்து கேரச்சிரிக்கும் பாவணை, அந்தோனி வீதி யில் நடந்தால் புல்லுச் சாகிற கெந்தல் தெரியும்;

அவன் கொழும்பால் வந்ததும், நடுக்குறிச்சிக்குள்ளே பிரவேசித்துவிட்டான் என்று ஊர்முழுதும் ஒரே குழப்பமாய்ப்போய்விட்டது. ஊர்ப்பெண்கள் ‘உந்தச் செட்டுப் பிடிச்சவன், என்ன வெள்ளிடி விழுத்த வந்திறங்கினுமே?’ என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

ஆனால், அந்தோனி எந்த ‘வெள்ளிடி’யும் விழுத்தவர வில்லை என்று துரைராசா கண்டுகொண்டான்.

துரைராசா அன்றுமாலை நடுக்குறிச்சி ரத்தினம் அன்னருக்குச் சொன்னான்:

‘ரத்தினமண்ணை, மனவின்ர மருமோன் அந்தோனி, கொழும்பாலை வந்திறங்கியிட்டானெண்டவுடன், ஊருக்குள்ள இந்த மோட்டு மனு ஶியன் களைப்போடு குதுகூகள்; ஆனால் எனக்கு நல்லாத்தெரியும், இந்தக் காலசட்டைக்கை பூந்தவைக்கு துணிச்சல் எண்டது துப்பரவாக்கிடையாது. ஏனெண்டா, அவே ஓர் அந்தரச் சீவிகாறர். ஆஸ்ரயேன் தூண்டிப்போட்டுப் பின்னுக்கு நின்டு கூத்துப் பாக்கிற நரிகள்லாம், அவேயாக்கள் நேர்மையான மனிசரில்லை. ஆனால் துணிஞ்சவங்களும் நல்ல நெஞ்சள் எவங்களும் தொழிலாளியள்ளான். தொழிலாளியளால் தான் இந்த உலகம் முழுத்திலையும் சரித்திரமே உண்டாகின்து. களிசானுக்குள்ள பதங்கி, ஸ்ரைல்ல நாலுவார்த்தையைச் சுதியாப்போசற ஆக்களாலயல்ல...’

துரைராசா சொன்ன வார்த்தைகளைவிட அவன் சொன்ன விஷயங்களே அங்கு நின்றவர்கள் மனத்தைக் கெளவிப்பிடித்தன.

கக்கத்துக்குள் மால் தடியை வைத்து முடித்துக்கொண் டிருந்த குணம் கேட்டான்:

‘உலகம் முழுதையும் சரித்திரமாக்கினது தொழிலாளியென்டு சொல்லிறியே, அப்படியெண்டா இந்த ஊருக்க இவ்வளவு கடல் தொழிலாளியள் இருந்தும் எங்களால் ஒன்டையும் செய்யமுடியாமலிருக்கே?’

செய்யமுடியாமல் இல்லை. எதையும் மனிதனால் செய்யலாம். முதல்ல தொழிலாளியருக்க ஒற்றுமை வேணும். தொழிலாளியருக்க ஒற்றுமையில்லாட்டி, அது முதலாளியருக்குத்தான் வாசி; இதை நல்லவடிவாய்த் தெரிஞ்சுகொண்டால், தொழிலாளியள் தாங்கள் நினைச்சதை உடனே செய்துமுடிக்க ஏலும். அது எங்கட ஊருக்கு இல்லாததால்தான் எல்லாம் உருப்படாமல் போகுது.

‘ஒற்றுமைக்கு என்ன செய்யவேணும்?’ என்று ஒரு கேள்வியைப் போட்டான் குணம்.

துரைராசா சொன்னுள்:

‘தொழிலாளியள் முதல்ல தங்களின்ற உண்மையான எதிரிகள் ஆர், சிநேகிதர் ஆர், விரோதியள் ஆர், தங்கள் அன்பர்கள் ஆர் என்பதை வடிகட்டிய தண்ணிபோல சரியான தெளிவாய்த் தெரிஞ்சுகொள்ள வேணும். சில தொழிலாளியருக்குத் தங்களின்ற உண்மையான எதிரி ஆர் என்டுதெரியாமல், எதிரியின் கைக்குள் சிக்குப்படுகிற நேரத்திலதான் தொழிலாளியருக்க ஒற்றுமை குலையுது’

‘தொழிலாளியளின்ற எதிரியள் ஆர்?’

‘பொதுச் சொத்துக்களில் தனியுடமை; அதாவது, தனியுரிமை பேச எவன் வெளிக்கூடுகிறானே, அவன் தொழிலாளியினர் எதிரி தனியுடமையாகவைத்து ஆளுவது சுதந்திரம் என்டு சொல்லுனே அவனும் எதிரி, அந்த மாதிரி தனியுடமையைப் பாதுகாக்க ‘ஜனநாயகம்’

பேசுகிறான் அவனும் தொழிலாள வர்க்கத்தினரது துரோகி. இதைல்லாம் தொழிலாளியள் எண்டைக்கு உணருகின்மோ அண்டைக்குத்தான் ஒற்றுமை உண்டா கும். அதுக்குப்பிறகுதான் விமோசனம் கிடைக்கும், ஏன்? அண்டைக்குப்பாக்கலயே, குசை அண்ணர் கூட்டத்தைக் குழப்பியடிச்சார்? அது எங்கட எதிரிக்கு நேராக உதவுத மாதிரிப்போச்சு. தொழிலாளியருக்கை ஒற்றுமையில்லா விட்டால், முதலாளியள் தாங்கள் நினைக்கிறதைத் தொழிலாளியளைக் கொண்டே சாதிச்சுக் கொள்ளுவங்கள். இது எவ்வளவு பரிதாபம் தெரியுமா?

அவன் வார்த்தைகளில் வரும் ஒவ்வொரு விஷயத்தை யும் விழுங்கித்தின்றமாதிரி அங்கே அவர்கள் மத்தியில் மௌனம் நிலவியது.

‘முதலாளியள் இல்லாமல் தொழிலாளியள் எப்பிடி வாழுறது?’ என்று ஒரு கேள்வியைப் போட்டார், கறுவல் சூசைமுத்து:

‘இதே கேள்வியை நான் திருப்பிக் கேட்கிறன்; தொழிலாளியள் இல்லாமல் முதலாளியள் எப்பிடி வாழுறது?’

‘அச்சா’ என்று சொல்லி எல்லோரும் கலகலத்துக் கொண்டார்கள்;

ஆனால், அப்போது துரைராசா குழப்பமடைந்து காணப்பட்டான். கலகலப்பு அடங்கியதும் அவன் சொன்னுன்:

‘கேள்விக்கு மறுமொழி சொன்னேனேதவிர, இந்த இரண்டு கேள்வியருமே புழைதான். ஏனெண்டால் பிறக் கேக்க ஆரும் முதலாளியாயும் தொழிலாளியாயும் பிறக் கேல்ல; மனிசர்களாய்த்தான் பிறக்கிறங்கள். பல முள்ள வன்பலவீணை அடிச்சுப் பறிச்சுக் கொள்ளோ கொண்டதும். பலவீண் இருந்ததையெல்லாம் இதனால் இழந்ததும்தான் உலகத்தில் நடந்த உண்மை வரலாறு. இதன்படிபார்த்தால், தொழிலாளர்கள் தங்கள் இழந்த சொத்துக்காகப் போராட்டம் நடத்துகிறார்களே தவிர யாரையும் கொள்

ளையடிக்கவல்ல; ஒருவன் மற்றவன்ர தயவில் வாழவிரும் புவதில்லை, அதுபோல மற்றவன் அடுத்தவணைச் சுரண்டி வாழக்கூடாது. சுரண்டலும் ஒழிந்து சுரண்டும் கொடுமை யும் ஒழிந்தால் முதலாளியும் இல்லை; தொழிலாளியுமில்லை. அதன்பின் எவ்வாரும் சமத்துவ மனிதர்களாய் வாழவாம். இப்ப புரிஞ்சுதா? இதை அடையிறத்துக்கு ஒரே வழி ஒற்றுமைதான்'

*மெடாம்பி. நீ சொல்றது சரிதான்: ஆனால், ஒற்று மையாய் இருக்கவேணும், ஒற்றுமையாய் இருக்கவேணும் என்று பாடம் பண்ணுறதுபோல, ஒவ்வொருத்தரும் சொல்லுகின்றன. சொல்ற ஆக்கள்தான் ஒற்றுமையையும் குழப்பி அடிச்சுக்கொண்டு போகின்றன என்றார் ஹார்த் தையா அண்ணார்.

*பத்துப்பேருக்குள்ள ஒருத்தர் ரண்டுபேர் அப்பிடிக் குழப்பியடிக்கின்றன எண்டதுக்காக, ஒற்றுமையைக் கை விடுறது ஆக்கூடாத சங்கதி' என்றார், ஹாயிஸ்.

துரைராசா, ஹாயிஸ் சொன்னதை, கைதட்டி 'அச்சா' என்று ஆயோதித்தான்.

அது ஹாயிஸ் நெஞ்சில் ஒரு கிளர்ச்சியை உண்டாக்கியது. சிரித்துவிட்டு சற்று வேலி ஒரமாக வந்து நின்று ஹாயிஸ் சொன்னான்:

'சிலபேர் முதலாளியரும் தொழிலாளியரும் ஒற்றுமையாயிருக்கவேணும் என்று சொல்லுகின்றன, நாங்கள் சொல்றது அந்த ஒற்றுமையல்ல. புலியும் ஆட்டுக்குட்டியும் கனியானம் செப்பும் பாசாங்கான ஒற்றுமை தொழிலாளவர்க்கத்துக்குச் சவக்குழி புதைக்கிற சங்கதியாகும். நாங்கள் சொல்ற ஒற்றுமை என்னெண்டால், சுரண்டப்படுகிற தொழிலாளியள் மட்டும் ஒற்றுமையாய் இருக்கவேணும். அப்பிடி எண்டாத்தான் மனவல்போல ஆக்களைப் பணியவைக்க முடியும். அல்லது ஏலாது. ஓர் இயக்கத்தை அழிக்கிறதுக்கு முதலாளியினர் ஆசை வார்த்தையில் மயங்கின ஒரு தொழிலாளி இருந்தால் போதும்.'

லூயில் தன்பேச்சை நிறுத்தவில்லை. அப்போது ஒரு செருமற் சத்தம் கேட்டது. எல்லோரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

மனவலின் மருமகன் அந்தோனி அங்கே வந்துகொண்டிருந்தான்:

‘ஏன்னேன, உந்தச் செருமல் எனக்கு எப்பனும் பிடிக் கேலே. ஆள் ஒருமாதிரிச் செட்டுக் காட்டிக்கொண்டு வாரூர்போலக்கிடக்கு ஆளை ஒருமாதிரிக் கவனியுங்கோ?’ என்று ரத்தினம் அண்ணருக்குச் சொல்லிக் கொண்டு, வேலி ஓரமாக இருந்து நிலத்தில் விரல் போட்டுக் கீறிக் கொண்டிருந்தான் குணசிங்கம்.

அந்தோனி நெருங்கிவரும்போது ரத்தினம் அண்ணர் கேட்டார்:

‘தம்பி அந்தோனி, எப்ப கொழும்பால வந்தனி?’

‘வந்தனி’ என்ற வாக்கு அந்தோனிக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. ‘பட்டிக்காட்டு நாயள்’ என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். இதற்கு ஒருவார்த்தை வலு உறைப்பாகச் சொல்ல வேணும் என்றுதிட்பில் அந்தோனியின் நெஞ்சு ஆமைபோல் ஆழ்ந்தது.

நக்கலாகச் சிரித்துக்கொண்டே, ‘வந்தனி, போனனி’ என்டெல்லாம் எங்களைப் பாத்துச் சொல்றதுக்கு, அப்படியெல்லாம் நாங்கள் குதிரைக்காறங்களில்லை’ என்றுன் அந்தோனி.

துரைராசா அவுக்கென்று நசித்துச் சிரித்துக்கொண்டு சொன்னான்.

‘நீ குதிரைக்காறனில்லை. ஆனால், சுரண்டிப்பிழைச் சுத்தின்ற ஒரு பிராணியின்ற அருமை மருமோன் எண்டது எங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும்.’

இப்படி ஒரு கிண்டல் வார்த்தையால் துரைராசா மயறி அடித்தது மாதிரித் துக்கிளரிந்து பேசவான்

என்று அந்தோனி எதிர்பார்க்கவில்லை. அவனுக்கு மூக்கு முட்டக் கோபம் வந்துவிட்டது. தும்பி மீண்போல சிலுப் பிக்கொண்டான்.

ஆனால் நடுக்குறிச்சியில் நின்று சண்டித்தனம் காட்டினால், மரக்கோல் தாங்கிய மரக்கைகள் தன்னைப் பதம் பார்த்துவிடும் என்ற பயத்தால், தனக்கு வந்தகோபத்தை மறைத்து அதை ஒரு கேளிச்சிரிப்பாய்ப் பறக்கவிட்டான்;

உந்த நரிச் சிரிப்பெல்லாம் எங்களுக்கு வடிவா விளங்கும்; நாங்கள் அப்பிடி எல்லாம் வெறும் பேயரில்லை என்று முறுகினான், குணசிங்கம்:

சந்தியிலே இந்தச் சந்தடி கேட்ட சிமியோன் அப்பா, குடுகுடெண்று ஓடிவந்து ‘துரைராசா உதென்ன உதில நின்டு கொம்மாளம் அடிக்கிறியன்? அவரவரே போய் உங்கட வேலை வில்லட்டியளைப் பாருங்கோ. எக்கணம் பொவிஸ்காறங்கள் வரப்போருங்கள்’ என்று புறுபுறுத் துக்கொண்டு, ‘இந்தக் கண்டறியாத புள்ளையளோட தலையடிக்க ஏலாதப்பா’ என்று தனக்குள்ளும் சொல்லிக் கொண்டார்.

உடனே கூட்டம் கலைந்துபோயிற்று;

என்ற புள்ளையளை நான் பேசிப்போட்டன் போல கிடக்கு, அதுகள் மனதுக்க என்ன நினைச்சுக்கொண்டு போகுதுகளோ? காரியமில்லை, எல்லாம் ஆர்? எங்கட புள்ளையள்தானே? என்று தனக்குள் சாந்திகொண்டபோது, அவர்முகத்தில் சிரிப்பு வந்தது.

7

ஒரு வாரமாகவிட்டது;

தொழில் துறைக்கு ஊரிலிருந்து ஒரு மனுவும் போகவில்லை. துறைக்கொட்டிலில் காவலுக்கு நிற்கிற மார்க்குக் கிழவனும் ஊரோடு வந்து இருந்துவிட்டார்: துறைமுகத் தில் வள்ளங்களும், கம்புதடிகளும் தேடுவாரற்றுக் கிடந்தன.

ஒருநாள், பொழுது குந்தி உறையில் விழும்போது துறைராசா ஓடிவந்து ‘சிமியோனப்பா துறையில் நாளை தொடங்கி, தொழிலாளியளிட்ட வரி எடுக்கப்போருங்க ளெண்டு கதையாயிருக்கு. நீ கேள்விப்பட்டியே?’ என்று பரப்பப்போடு கேட்டான்;

இதைக்கேட்ட சிமியோனப்பாவுக்கு, இடிமுழக்கத் தோடு கடல் பொங்குவது போவிருந்தது.

உடனே சிமியோனப்பா, தான் முடித்துக்கொண்டிருந்த மாலையும் தடியையும் அப்படியே கட்டி, வளையில் சொருகிவிட்டு, தம்பிமுத்துவின் வீட்டைத்தேடி நடந்தார்.

ஆனால், தம்பிமுத்து ஏற்கனவே இந்தச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு, நடுக்குறிச்சிக்கு, இன்னும் சில ஆட்க ளோடு வந்து சேர்ந்துவிட்டான்.

சுற்று வேளைக்கெல்லாம் நடுக்குறிச்சியில் ஊரவர்கள் வந்து கூடிவிட்டார்கள்.

‘இதெல்லாம் அவன் பாவியின்ர வேலைதான். நேர நின்டு நாயம் பேச ஏலாமல் கடைசியில பழிவேண்டத் துவங்கிவிட்டான். நாங்களும் கடைசிவரையிலும் ஒரு கை பாக்கிறதுதான்’ என்று ஆவேசமாகக் கத்தி ஞன் துறைராசா.

‘மனிசர் உழைப்புப் பிழைப்பு இல்லாமல் செத்துக் கொண்டு கிடக்கினம். அதுக்குள்ள வரியாம் வரி. இனி ஆரை வரிஞ்சபோட்டுக் குடுக்கிறது’ என்றால் தம்பிமுத்து.

ஹார்த்தையண்ணர் சொன்னார்:

‘செத்தாலும் வரி குடுக்கிறேல்லை. என்ன நடக்கு தெண்டு ஒருக்காப் பாப்பம்.’

கூட்டத்தில் பேசிய ஒவ்வொருவரும் வரியை எதிர்த்து ஒரே குரலில் பேசவதைக் கண்ட சிமியோனப்பாவுக்குக் கடல் பொங்கிய சந்தோஷம் நெஞ்சில் வழிந்தது. முகம் மலர்க்கச் சிரித்துக்கொண்டார்.

ஒருதடவை கூட்டத்தைக் கண்ணெறிந்து பார்த்து விட்டுச் சென்னார்:

‘இப்படி உறுதியாக—ஒற்றுமையாகக் கடைசிவரையும் நின்டோமெண்டல், கடவுள் வந்தாலும் எங்களை அசைக்க ஏலா து. இந்தப் புதியைக் கைவிடாதையுங்கோ?’

அவர் இவ்வாறு சொன்னதும், அவ்வேலை ‘சடார்’ என்று ஒரு குரல் கேட்டது.

‘அது சரி, வரி எடுக்கிற விஷயம் கவுன்மேந்துவின்ற பொறுப்பாயிருக்கேக்க, நாங்கள் எப்பிடி வரியை குடுக்காமலிருக்கிறது?’

‘யார் அப்பிடிக் கேட்டது?’ என்று எல்லோரும் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தார்கள். தம்பிப்பிள்ளை, ஆமைதலையையிழுத்தமாதிரி மெதுவாகத் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

‘கவுன்மேந்துதான் வரி எடுக்கிறதென்டு எங்களுக்குத்தெரியும். கவுன்மேந்துக்கு நாயத்தை எடுத்துக்காட்டுறது; கேக்காட்டில் வரிகுடுக்காத இயக்கத்தை உண்டாக்கி, நாங்கள் தொழிலாளியள் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து போராடுவும்’ என்றான், துரைராசா.

“துரைராசா சின்னப்பொடியனெண்டாலும் அவன் சொல்றதுதான் சரி” என்றார் சிமியோனப்பா.

“போராட வெளிக்கிட்டா, எச் சணம் சம்பிதான் எண்ணேவேண்டி வரும்” என்றார் தம்பிப்பிள்ளை.

“எல்லோரையும் ஒருமிக்கக் கொண்டுபோய் அடைக்கட்டுக்கு” என்று குறுக்கிட்டுத் துள்ளிக்கொண்டான், ரத்தினம்.

“என்னுல் உடை ஏத்துக்கொள்ள ஏலா து. நான் உதுக்கு எப்பனும் சம்மதியன்” என்று அமைதியாகப் பதிலளித்தான் தம்பிப்பிள்ளை.

“‘டேய், ரோசமில்லாத முதேவி, உனக்கு உனர்பொஞ் சாதியோட நெடுகலும் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டிருக்க ஆசையா?’’ என்று கேட்டான், குணம்.

“எடபொடியள், கொஞ்சம் சும்மா இருங்கோ; உங்களுக்க அடிப்பட்டுக் கொள்ளாதெதியுங்கோ. தமிப்பிள்ளை ஒரு யோசனையைச் சொன்னான்: அதை முதல் என்னெண்டு ஆஞ்சோஞ்சு பாராமல், ஏன் விணைக் வாக்குவாதப்படுறியள்... எட தம்பி தம்பிப்பிள்ளை. நீ உப்பிடிச் சொல்நியே, எங்களால் வரிகுடுக்க ஏறு மே? ’’ என்று கடைசியாகச் சிமியோனப்பா கேட்டார்,

“‘ஏன், குடுத்தால் என்ன? உழைக்கிறது முழுதையுமே கேக்கிறுங்கள்? ஒரு பறிக்கு இருவத்தஞ்சு சதம்தானே கேக்கிறுங்கள்?’

‘‘நீ உதை வலு சுனுவாச் சொல்லிப்போட்டாய். ஆனால், சனங்கள் இருவத்தஞ்சு வெள்ளச் சல்லிக்கும் வழியில் லாமல் தவண்டை அடிக்குதுகள். இதை எப்பனுவது யோசித்துப் பாத்தியே?’’ என்று சிமியோனப்பா கேட்டு விட்டு, அவன் முகத்தைப் பார்த்தபடி வெற்றிலையைக் குதப்பிக்கொண்டு, ‘‘சரி அதுதான் போகட்டுக்கு. ஒரு பறிக்கு இருவத்தஞ்சு சதமாய் குறைஞ்சது நாறு பறிக்கு குடுத்தால் மொத்தம் எவ்வளவு காச வந்துதேறுது பாத்தியே?’’ என்றார்.

‘‘இருவத்தஞ்சு ரூவாய்’’

‘‘அப்ப ஒரு மாதத்துக்கு?’’

‘‘எழுநூத்தி அம்பது ரூவாய்’’

‘‘ஒரு வருசத்துக்கு?’’

‘‘அது பங்க பத்தாயிரத்துக்கு வரும்’’

‘‘பத்தாயிரம் வராது ஒரு ஒன்பதாயிரம் போல வரும்’’

‘‘சரி, அதுக்கென்ன?’’

‘‘குத்தகை எடுத்தது ஆரெண்டு தெரியுமே?’’

‘ஓம்’

‘ஆர்’

‘மனவலண்ணன் தான்’

‘இதையும் தெரிஞ்சுகொண்டே, நீ இப்படியெல்லாம் கதைச்சனி’

‘ஏன் கதைச்சால் என்ன?’

‘கதைக்கிறதிலை ஒண்டுமில்லை: ஆனால் அவன் ஆயிரம் ரூவாய்க்கு குத்தகை எடுத்திருக்கிறான், மிச்சம் ஆருக்கு? அது அவனுக்குத்தானே?’

‘ஏன் நீங்களும் விரும்பினால் எடுத்திருக்கவாம்தானே? உங்களை எடுக்கவேண்டாமென்டு ஆர் மறிச்சது?’

‘ஆறு சல்லிக்கு வழியில்லை. ஆயிரம் ரூவாய் குடுத்துக் குத்தகை வேண்ட ஆரால் ஏலும்? வேண்டத்தான் ஏலு மெண்டாலும், ஆரிட்ட வரி கேக்கிறதுக்கு இந்தக் குத்தகையை வேண்டுறது? பணக்காறன் பணத்தைச் சேகரிக் கிறான். அவன் தரவளியிட்டப் போய் வரி அறங்குவது தான் முறை. இது தொழிலாளியள்: அதுகள் பணத்தைப் போட்டுப் பணத்தைச் சம்பாரிக்கிறேல்ல, பணத்தை உழைச்சு அண்டன்டாடு வயித்தைக் கழுவுற ஏழையன். இதுகளிட்டப் போய் வரி எடுக்கிறது சரியே? நீ ஒரு தொழிலாளியாயிருந்து கொண்டும், தொழிலாளியளினர் நிலவரம் தெரியாமல் உப்பிடிக்கதைக்கிறியே? உங்ர கதை யைப்பாத்தா, பணக்காறன் மேலும் பணம் சம்பாரிக்க, எங்களைத்தான் தாரவாக்கச் சொல்லுமாப்போல கிடக்கு?’

‘அவே என்ன, உங்களிட்டத் தட்டிப்பறிக்கவே வருகினம்கி?’

‘உன்னைத் தட்டிப்பறிக்கவே சொல்றன்?’

சிமியோனப்பாவுக்கு ஆத்திரம் மேலிட்டது: இப்படிச் சற்றுக் கடுகடுப்பாகவே கேட்டுவிட்டார். தம்பிப் பிள்ளை இதற்கு ஒன்றுமே பேசாமல் பேத்தைமாதிரிக் கிடந்தான்.

‘ஞெய், சிமியோனப்பா. உதென்ன உவனேட கதைச் சுக்கொண்டிருக்கிறோய்? இவன் ஆர்றற ஆள்ளன்று இம் மட்டு நேரமாத் தெரியேலியே? அவன் மனவின்ற அசல் கையாள்..’

பொறுமை இழந்த ராசு துள்ளிப்பாய்ந்தான்:

‘என்னவும் சொல்லீர்? நான் கையாளோ? இந்தக் கையாளின்ற கைவேலையைக் காட்டட்டோ? என்று சின்துகொண்டு எழுந்தான் தம்பிப்பிள்ளை.

‘டேய், டாம் பூள். ஹோல்டிங் பிளீஸ். பொத்தடாவாய், என்னடா சொன்னனி? உன்ற முகரக்கட்டையை இன்டைக்கு உடையாட்டா நானும் ராசு இல்லே. சும்மா ஒருமாதிரி அப்பிடி இப்பிடி நினைச்சிடாதே...’ என்று ஆவேசமாய் எழுந்து தம்பிப்பிள்ளையை ஆடிக்க நெருங்கி ஞங் ராசு.

பறிக்குள்ளால் வெளிக்கிட்ட கடுக்காய்ச் சூக்காய் கள் போல கூட்டத்தில் சொற்பவேளையாக அமனி ஏற்பட்டது.

சிமியோனப்பாவும் தம்பிழுத்துவும் உள்ளே விழுந்து ராசுவைப் பிடித்துக்கொள்ள, தம்பிப்பிள்ளை எழுந்து மெதுவாக நடந்தான்.

‘மனவில்ல, உவன் தம்பிப்பிள்ளைதான் முதல் துரோகி. அவர் ஒரு மயிரெண்டுபோய் அவருக்குப் பிடிச்சு இம்மட்டுநேரமாக் கதை சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்ம்’ என்று சொல்லிச் சிமியோனப்பாமீது எரிந்துவிழுந்த ராசு கூட்டத்தைப் பார்த்துச் சென்னான்.

‘ஏய், பூஜைமாதிரிப் பதுங்கிக் கொண்டிருந்தது கானும். எல்லாரும் வெளிக்கிடுங்கோ. இன்டுராவைக்குக் கடலுக்குப் போவம். நாளைக்குத் துறைமுகத்தில் ஆர்வந்து வரி எடுக்கிறோன் எண்டுறைத் தூக்காப் பாத்திடுவம்’

ராசுவின் வேகேறு கொண்ட வார்த்தைகளில் எல்லா நெஞ்சுகளும் விறேறு கொண்டன, உடனே சரசரவென்று கீட்டத்தைவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டார்கள்;

நாளைக்குத் துறைமுகத்தில் ஒரு போர்க்களம் நடக்கப் போகுது. இருக்கிறதெண்டால் சரியாய் இருக்கிறது. அல்லாட்டில் அதிலை செத்துப்போறது' என்று ஹர்த் தையா கறுவிக்கொண்டதைக் கேட்ட சிமியோனப்பா வின் முகம் மலர்ந்தது.

'அநியாயத்தை எதிர்க்க ஊர்ப்பிள்ளையள் எல்லாம் ஒண்டுதிரண்டிட்டுது' என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டார். அப்போது அவர் கண்களிலிருந்து ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் 'பொடுக்'கிட்டு விழுந்தது.

அன்று ஹர் அடங்கலும் பரபரப்புக் காணப்பட்டது. பெண்கள் நடமாட்டமும் அப்படித்தானிருந்தது.

8

மேற்கு வானத்து முகிற் திரைகள், தாளந்தண்டுவிட்டுக் கழன்ற பூக்களைப்போல் பாம்புச் செட்டை கணியம் சிக்கிச் சடை பின்னின.

திரைகளின் மையத்தில் கதிரடித்துத் துள்ளும் மின் ஒளிக்கீற்றுக்கள், பிரதி பிம்பமாகிக் குடை கவித்துக் கடற் பரப்படங்கலும் நிறை பாவாடை விரித்தாற் போவிருக்கின்றன.

ஒனி செத்து இருளடர்ந்து கொண்ட வானம், மீண்டும் ஒளிகூட்டியது.

பூமி விடிந்துகொண்டு வந்தது.

கொண்டற்காற்று வாங்கிச் சுழித்து வீசுகிறது: கடல் வாரி வலித்து இழுத்துவாங்குகிறது, வலுவீச்சான கண்ண வாங்கல், கடலடங்க அலைகளின் கொந்தளிப்பு மோதிற்று.

விடிந்துவிட்டது.

துறைமுகத்தை நோக்கி வள்ளங்கள் அம்மாறு போட்டுச் சிறிக்கொண்டு வருகின்றன;

தம்பிழுத்து வள்ளத்தைக் கரையில் தட்டவிட்டு, சவ்வை அடங்கவைத்த பின் நிமிர்ந்து சிமியோனப்பாவைப் பார்த்துச் சொன்னான்;

சிமியோனன்னை, அங்க துறைமுகத்தை ஒருக்காக் கண்குடுத்துப் பார், எக்கணம் இண்டைக்கு ஏதன்டையில் தான் முடியும்போல கிடக்கு.''

சிமியோனப்பா துறைமுகத்தை எகிறிப் பார்த்தார்:

அங்கே மனவலும் மருமகன் அந்தோனியும், இரண்டு பொலிஸ்காரர்களுடன் எனதயோ சுட்டிக்காட்டிப் பேசிக் கொண்டு நிற்பது தெரிகிறது.

சிமியோனப்பா தலைப்பாகையை இறுக்கி வரிந்து கட்டிக்கொண்டு சொன்னார்:

'தம்பி தமிழிழுத்து, மனவல் வரி எடுக்க வந்திருக்கி ரூன்போல கிடக்கு, பொலிசும் கூட வந்திருக்கு ஒருதரும். கலவரப்படாதையுங்கோ.''

தம்பிழுத்து தனது கழுத்தை முறித்துப்பார்த்தான் 'ஒதுங்கி நிற்கக்கூட இடமில்லாத துறையில் வெட்கமில் லாமல் நின்டு வரி வேண்ட வந்திட்டாங்கள்' என்று தனக்குள் கறுவி எரிந்து கொண்ட தம்பிழுத்து, 'சரி சரி' 'உந்த வரியை ஆரிட்ட வேண்டுகிறங்கள் பாப்பம்' என்று சப்தித் துக்கொண்டான்.

ராசு இன்னேசப் பெத்தாச்சியின் கடகத்தில் கொட்டிய ஒரு கூறு இருல், விலை கூறுதலில் நின்றது. மடுத்தின் சலோமை ஆச்சியின் கடகத்துக்குள் கொட்டி விடடு நியிர்ந்துநின்றார்கள்.

பெரிய நல்லையாவும் தம்பிழுத்துவும் புல்லுத்தரையில் நின்று வெற்றிலை சப்பிக்கொண்டு, கதைப்பராக்கில் இருப்பதாகக் காட்டி, இந்தக் கூறுவிலேயே கணகளை விழுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்னேசப் பெத்தாச்சியும், சலோமை ஆச்சியும் மாறி மாறி இருலை விலைகூறுவதும், இருவில் விழும் இலையான் களைக் காக இறகாலும் ஓலைத்தடுக்காலும் எடுத்துக் கலைப் பதுமாக இருப்பதைப் பொலிஸ்காரர்கள் 'விடுப்பு'ப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்களா?

சங்காணச் சின்னுச்சி ஒரு கூடை ஜந்து ரூபாய் கேட்டபோது, சலோமை ஆச்சிக்குப் பற்றிக்கொண்டு கோபம் வந்துவிட்டது.

மறுமொழி சொல்ல வரயை எடுக்க, வெற்றிலைக் குதம் பல் வாயைத் திறக்கவிடாது தடுத்தது. அதைக் கூட்டிப் பொழுத்துச் சென்று பக்கத்தில் துப்பிலிட்டு, ஓர் அநாயாசமான சிரிப்புடன், ‘எடிய நாச்சியாரே, தானம்பூமாதிரிப் பளபளக்கிற இந்த ரூலை இந்தவிலை கேக்கமனம் வந்துதே? அதுகள் இராமமுதும் தோஞ்சுவிறைஶ்ச காகக்குஞ்சக ளாட்டம் கொடுக்கொண்டு நிக்குதுகள், நீ இப்பிடி எடுத்துக்கொண்டுபோய் மனுசனுக்கு நல்ல உருசியாக் காச்சிக் குடுக்கப் போற்றாக்கும்’ என்றபோது சின்னுச்சிக்கு சினம் வந்துவிட்டது.

‘ஆக விண்ணுணம் கொத்தாமல் தாறெண்டாத் தா’ அல்லாட்டி உன் பொருளை உன்னேடுவைச்சிரு ஆத்தை, என்று புறபுறுத்துக்கொண்டாள்.

‘நீர் போம். என்ர பொருள் என்னேட கிடக்கடுக்கு, உன்பொருள் உம்மோடு கிடக்கட்டுக்கு’ என்று கேவியாகச் சொல்லிக்கொண்டு சலோமை ஆச்சி சின்னுச்சி கேட்ட விலையைத் தொட்டுக் கூறினார்.

‘தார் அஞ்சு ரூவாயாம்’

‘தார் அஞ்சு ரூவாயாம்’

‘இந்தா ஆறு ரூவாய் விடு ரூலை’ கொட்டடிச் சின்னத்தங்கம் கேட்ட விலை இதுட.

‘தார் ஆறு ரூவாயாம்’

‘தார் ஆறு ரூபாய்’

‘தார் ஆறு ரூவாய்’

‘ஆறரை தாறன் விடு’ வேறொரு கேள்வி. ஆறு சலோமை ஆச்சிக்குக் கொடுக்க மனமில்லை.

‘ஆறரையாம்’

‘தார் ஆற்றைக்குவாயாம்’

நாலாம் கூறல்: தார் ஆற்றை குவாயாம்டு

‘தார் ஆற்றை குபாக்காற்? இந்தா காசை எடு’

ஆற்றை குவாக்காறி இனுற் கடகத்தைத் தூக்கமுன்பே
 ‘கிள்ளு ரூல்’ என்று ஒரு கையும், ‘பிடி ரூல்’ என்று மறு
 கையுமாக இரண்டு கைகள் ‘அன்ளு ரூல்’ எடுத்துக்கொண்டன.

மூன்றாவது கையாக மனவின் கை நீண்டது:

சலோமை ஆச்சிக்கு விழையம் புரிந்து விட்டது. கொஞ்சம் கடுகடுத்துக்கொண்டு கேட்டா.

‘என்னவும், உமக்கு என்ன வேணும்?’

‘வரி’ மனவல் சிரித்தான்: மனவல் சிரித்தது சிரிப்பல்ல; சிரிப்பைச் சிரிக்கிற சிரிப்பு அது;

ராசு சொன்னான்.

‘இஞ்சு வரியுமில்லை கிரியுமில்லை’

ராகவின் சிகத்த நாளங்கள் நீலம்பாரித்துக் துன்னிக்கொண்டிருந்தன. அடங்காத கோபம் ரத்தினத்தின் தேகத்தைப் படபடத்து ஆட்டிற்று.

ராகவின் ஆவேசத்தைக் கண்ட சனம், ஆரவாரித்துக் கொண்டு கும்பலாகக் கூடிவிட்டது.

சிமியோனப்பா சொன்னார் ‘பொடியன் பதருமல் சம்மா நிலலுங்கோ.’

உடனே மனவல் கூட்டத்தை விட்டு நு ஞந்திக் கொண்டு மெதுவாக நழுவிவிட்டான். தம்பிமாரே! கள புளப் படாதையுங்கோ. அவசரப்பட்டு எதையும் செய் திடாதையுங்கோ, மனவல் போயிட்டான்’ என்று எடுத்துச் சொன்னான் தம்பிமுத்து:

‘போகாட்டி போக வைப்பம்’ என்றால் துரைராசா?

‘டேய் ராசு, மனவல் பொலிசுக்காறங்களுக்கு எங்கட பேரெல்லாம் சொல்லிக்கொடுக்கிறோன்றா. வாருங்கோடா எல்லாருமாகக் கூடிப் பொலிசுக்கும் சேத்து அடிப்பம், என்று சொன்னான் துரைராசா.

சிமியோனப்பா காதில் துரைராசா சொன்னது விழுந்தபோது அவர் இவன்மேல் விழுந்து கொண்டார். அங்கே கூடிக் கலவரப்பட்டுக்கொண்டு நிற்கிற கும்பலைப் பார்த்துச் சிமியோனப்பா சொன்னார்;

‘டேய் மோட்டுப் புள்ளையளே, தேவையில்லாமல் தப் புத தண்டாவுக்குப் போயிடாதையுங்கோ. சிறுகண்டு பயமறியாது, உங்களுக்கு இதின்ற ஈய்வு சோவு தெரியேல்ல. கிடக்கிற சிக்கலைத் தீர்க்கவுக்கு முந்தி வேற ஒரு சிக்கல்ல போய் மாட்டுப் படாதையுங்கோ. ஒரு காரியத்தைச் செய்து முடிக்கிறதுக்கு ஒற்றுமை மட்டும் காணுது, பொறுமையும் அமைதியும் வேணும். ‘சட் புட்’ டெண்டு நின்டால் எல்லாம் நாசமாய்ப் போயிடும். பொலிசுக்காறங்கள் அவங்கள் தங்கட டியூட்டியைச் செய்யிறுங்கள். அதுக்கு அவங்களில் கோவிக்கிறதா? அது கூடாது. பொலிஸ் காறங்கள் எங்டபேரெல்லாத்தையும் எழுதிக் கொண்டுபோய் வழக்கு வைப்பினம். அம்மட்டுமொதான் நாங்கள் ஆரைக் கொள்ளோ அடிச்சம் அல்லது ஆரை மேடர் பண்ணிப்போட்டம்? ஒண்டும் நடவாது, நீங்கள் சத்தம் போடாமை இருங்கோ.....’

‘சிமியோனன்னை, பொலிசுக்காறங்கள் வாருங்கள். கதையை நிற்பாட்டு’ என்று தம்பிழுத்து சொல்லும் போது, பொலிஸ்காரர்கள் கும்பலுக்குக் கிட்ட நெருங்கி விட்டார்கள்.

ஒரு பொலிஸ்கரர் கேட்டார்:

‘தார் இந்தச் சிமியோன்’

‘ஏன், அது நான்தான்

வாய்ச் சொல்லோடு அப்பா முன்னே சென்னார்.

‘தம்பிழுத்து?’

‘அது, நான்!’

‘சரி, ரண்டுபேரும் இன்டைக்கு மூண்டுமணிபோல பொலிசுக்கு வாருங்கோ, என்ன?’

‘ஏன்?’

தம்பிமுத்து அவரதியாகக் கேட்டான்.

‘வரவேணுமெண்டால் வாறதுக்கு, அதென்ன ஏனெண்ட பாலை?’

‘நாங்கள் தொழில் துறைக்குப் போகவேணும்’ என்றார் சிமியோன் அப்பா.

‘என்ன சிமியோனன்னா, தொழில் துறைக்குப் போக வேணுமெண்டு சொன்னால் அவேக்கு விளங்குமே? அதை விருத்துறையாய்ச் சொல்லன்னை’ என்றான் தம்பிமுத்து.

‘தம்பிமுத்து, உதென்ன, நீயும் மயிஞ்சு கதைக்கி நியே? நாங்கள் என்ன ஆரையேன் மேடர்கிடர் செய்து போட்டமே? பொலிசலினினுக்கு வரமாட்டமெண்டு ஒரு சவாச் சொல்லறதுக்குப் பேந்தேன் சும்மா ஆளையாள் முழுசுறியன்?’

வெட்டொன்று துங்கு இரண்டாக உறுக்கிச் சொன்ன வரப்பிரகாசம் அப்பாவை, பொலிஸ்காரர்கள் முழுசிப் பார்த்தார்கள், ஆன் போடுகுபோல இருந்தாலும் அவர் மிசை அப்போது காற்றில் படபடத்து ஆடிச்கொண்டிருந்தது.

‘டேய் பண்டி பிளடி ரூஸ்கல்டு’

ஒரு பொலிஸ்காரர் வரப்பிரகாசம் அப்பாவைப் பார்த்துச் சொன்ன சொல், அவருக்கு தும்பிமீன் குத்தியது போல் கடுகடுத்தது. அவர் பொலிஸ்காரரையே பார்த்தார்.

‘அவோ மிஸ்டர் ஹோல்டிங் பிளீஸ்.... அந்த மாதிரிக் கதைகிடை வேண்டாம்; இதில் நிக்கிற நாங்கள் ஆரும் வரி குடுக்க மாட்டம்; எல்லாற்றை பேரையும் வேணு

மெண்டா எழுது: நான் பேர்சொல்றன்' என்று முறுகி ணன் ராசு:

பொலிசுக்காரர் எழுதிக்கொண்டார்:

வழக்குச் செலவுக்காக, கிழமையில் ஒருநாள் கடலுக் குப்போய், 'பொது இழுப்பு' வைத்துக்கொள்வது என்று அடுத்தநாள் ஊர்கூடி முடிவு எடுத்து விட்டது. ஆனால், அவர்கள் எதிர்பார்த்த அந்தவழக்கு கோடை கொண்டல் பிறந்தும் வரவே இல்லை:

சிலுவைராசா சொன்னுன்:

வழக்கு வைச்ச எங்கள் எல்லாரையும் மறியலுக்கு அனுப்பினால், தன்ற கட்டின காசும் இல்லாமல் போயிடும் எண்டு மனவலுக்கு மூளை வேலை செய்திருக்கு அதுதான் வழக்கை விட்டிட்டானும்.'

'அதில்லைச் சங்கதி வழக்கில் நாங்கள் வெண்டிட்டா. பிறகு ஆரிட்டியும் வரி எடுக்க எலாமப் போயிடும். அதுதான் அவன் மூளையில் ஓடியிருக்கும்' என்றால் துரைராசா.

'சாக்சா. உப்பிடி ஒண்டும் நடந்திராது. இதுக்குள்ள ஏதோ சூத்திரம் இருக்கு. எல்லாத்தையும் பொறுத்துப் பாப்பம்' என்றால் குணம்.

அப்போது 'கூகூய்' என்று ஒரு குரல் கேட்டது:

தம்பிமுத்து எழுந்து நடந்தான்;

வேலிக்கடப்படியில் ஆசீர்வாதம் நின்றுகொண்டிருந்தான்: சந்தியோவும் சிலுவைராசாவும் ஆசீர்வாதத்தோடு கூட நின்றார்கள்.

'என்ன ஆசீர்வாதம், என்ன சங்கதி?' என்று தம்பி முத்து கேட்க, தங்கம்மாவும் எழுந்துபோய் நெஞ்சுப் பதறலோடு அருகே நின்றாள்.

ஆசீர்வாதம் சொன்னுன்:

'சீர் வம்பு ஒருமாதிரி வெளிச்சிருக்கு, செக்கல் வடுப் பேந்த நீருக்கு மடத்துக்கரையால் வலைகட்டிப் பிடிச்சுப்

பாப்பம். இன்டைக்கு எப்பன் வேளையோடு வெளிக்கிட்டுப் போவம்?

‘ஓ அதுக்கென்ன நீ போவேக்க உதில சிமியோனன் ஜைக்கும் ஒரு குரல் குடுத்திட்டுப்போ. நான் வெளிக்கிட்டுக்கொண்டு வாறன்’ என்று பதிலளித்த தம்பிமுத்து. மறுபக்கம் திரும்பி, ‘தம்பி, சந்தியோ. பேந்தேன் நின்டு சணங்கிறியன்? போய்ச் சோத்தைக் கட்டிக்கொண்டு வெளிக்கிடுங்கோவன்’ என்றுன்:

‘என்ன, தங்கம்மாக்கா, இன்டைக்கு வலு உசாராயி ருக்கினம்? என்ன சங்கதி? என்று மரியம்மா தனது புருஷன் சந்தியோவைப் பார்த்துக்கொண்டு வாயடங்கச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

சந்தியோவும் சிரித்தான். சிரிப்பால் துள்ளிய சந்தி யோவின் சொக்கை, அறுத்த ஆமைச்சதைபோல் துடித் துக்கொண்டது.

‘பேந்து வந்து பெண்டுகளாய்ச் சிரிச்ச முகப்பாத்தி பண்ணுங்கோ இப்பபோய் சோத்தைக் கட்டுங்கோ’ என்று, தம்பிமுத்து தன் மனைவி தங்கம்மாவையும், மரியம்மாவையும் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டு சொல் விவிட்டு. ‘தம்பி, சந்தியோ நீ உதென்ன பெண்டுகளினர் விடுப்பைப் பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறியே, பேர்ய வெளிக் கிட்டுவாவன்’ என்று உசார்ப்படுத்தினான்.

தம்பிமுத்துவின் கைகள் பம்பரமாய் ஆடின. அப் போது கோவில் மணி கணீரிட்டுக் கேட்டது.

‘மணி அஞ்சாப்போச்ச; பிரார்த்தனைக்கும் மணிஅடிச் சிட்டுது’ என்று சொல்லிக்கொண்டே தம்பிமுத்து வலை பறியைத் தூக்கித் தோளில் வைத்துக் கொண்டு நடந்தான்.

தங்கம்மா அவன் பின்னே தெருப்படலைவரை சென்று தம்பிமுத்து செல்லும் வீதியை இமை கொட்டாது பார்த்தபடி நின்றுள்ளு

‘மாதாவே’ என்று மனம் நினைக்க, தங்கம்மாவின் நெஞ்சிலிருந்து ஒரு பெருமுச்சுக் கிளம்பியது.

தம்பிழுத்து சுடலையைத் தாண்டி, வயல் வீதியால் நடந்துகொண்டிருந்தான்.

ஏற்கனவே வெளிக்கிட்டுப் போனவர்களும், வந்து கொண்டிருப்பவர்களுமாக வீதியில் சனங்கள் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

சோழக்ககாற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது:

துறைமுகத்தில் ஒருமண்டு புகை கிளம்பி, காற்றுக்குச் சாய்வாகப் போய்க் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த தம்பி முத்து, ‘எட்டி வாருங்கோ துறையில் இருந்து என்னவோ புகை அடிச்சுக் கிளம்புமாப்போல் தெரியுது’ என்று சத்தமிட்டான்.

அவர்கள் கெண்டைக் கால்கள் அடிபடுகிற வேகத் தில் துறைமுகத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்:

சிமியோனப்பா துறைமுக வீதியில் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்.

அதைக்கண்ட தம்பிழுத்து சத்தம் போட்டுச் சொன்னான்:

‘ஏய், சிமியோனப்பா குடல் தெறிக்க அந்தரப் பட்டுக்கொண்டு கிழக்கமுன்னு ஒடுசூர். என்னெண்டு தெரியேல. காலை எப்பன் எட்டி வைச்சு நடவுங்கோ.’

தம்பிழுத்து தோள்மாறி வலையை வைத்துக் கொண்டு முகத்தைக் கிழக்கே திருப்பித் துறைமுகத்தைப் பார்த்தான். அந்தப்புகை, காற்றுடன் சுழன்று மலைமாதிரிக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது.

ஓட்டமும் நடையுமாக அவன் கால்கள் வறுகின்றிந்துகொண்டிருந்தன. தம்பிழுத்துவைத் தொடர்ந்து எல்லோரும் ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘அடைக்கலமாதாவே துறைக்கொட்டில் ஏரியுதடா!'

தம்பிமுத்து போட்ட சத்தம் சோழக்க காற்றேடு
அள்ளுண்டு கொண்டது:

‘டேய் வலைபறியை வைச்சிட்டு ஒடியாருங்கோ!'
என்று சிமியோனப்பா கொட்டிலடியில் நின்று சத்தம்
வைத்தார்.

தம்பிமுத்து வலை பறியைத் தோளால் இறக்கி வைத்து
விட்டு ஒடினான்.

கொட்டில் எரிந்து, மரக்கோல்கள், விறகாய்க்
கொழுந்து விட்டுச் சூழப் பிடித்துக் கொண்டது:

சோழக்க காற்றின் வேகவீச்சக்கு, கொட்டில் ‘ஹோ’
வென்று சுழன்று எரிந்துகொண்டிருந்தது.

சிமியோனப்பா அசைவற்று நின்றார். அவர் சடலத்
தில் கிடந்த சால்வை காற்றுக்குப் படபடத்துக் கொண்
டிருந்தது. திருக்கை குத்தி இரத்தம் வடிந்தமாதிரி அவ
ரின் இரு விழிகளாலும் கண்ணீர் உகுத்து வழிந்துகொண்
டிருந்தது.

காற்றுச் சீறிற்று, கடல் கொந்தனித்தது; கொட்டில்
எரிந்துகொண்டிருந்தது. அவர்கள் எரியும் கொட்டிலை
அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்;

அப்போது ராசு கத்தினான்:

‘அங்க பாரடா ஆரோ ஒருத்தன் வயலுக்கால விழுந்து
ஒடிருன். வாருங்கோடா ஆளை ஒடிப்போய்ப் பிடிப்பம்.’

சிமியோனப்பா அமைதியாகச் சொன்னார்:
‘ஒடிரது தம்பிப்பிளை; அவன்தான் நெருப்பை வைச்
சிட்டு ஒடிருன். அவன் அந்த நெருப்பைக் கொட்டிலுக்கு
வைக்கேல, இந்த ஊர்ச் சனத்தின்ற நெஞ்சில் வைச்சிட்டான். நீங்கள் ஆரும் இனி ஒடவேண்டாம்’

அப்போது தம்பிமுத்து சடலைப் பார்த்தான்.

உடனே அவன் முகம் மழை வானம்போல் குத்திட்
குக்கறுத்தது!

‘சிமியோன்னே, வள்ளங்கள் எங்கே?’

‘என்னது வள்ளங்கள் எங்கையா?’

சிமியோன்பா அங்கலாய்த்து, தானே தம்பிமுத் துவைத் திருப்பிக் கேட்டார். அவர் சதிரம் கடற்சுளை பட்டமாதிரி அப்படியே கரிந்து விட்டது.

‘பொடியள், வள்ளங்களைத் தேடிப் பாருங்கோ’ என்று சிமியோன்பா கத்திக்கொண்டு. சால்வையை வரிந்து இடுப்பில் கட்டிய வண்ணம் கரைநீளம் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

தம்பிமுத்து மெதுவாகக் கடவில் இறங்கிக் கரையோரம் கண்ணெறிந்து பார்த்தான்.

பார்த்தகண் வெளுறிந்து, அவன் வாய் ‘ஆ, சோமால மாதாவே வள்ளமெல்லாம் தூளாய்ப் போய்க் கிடக்கு! சிமியோன்னே, அதுகளையும் கொத்திப் பின்திட்டாங்களடான்னே!’ என்று குழறிற்று.

கீலங்களாகப் பிளக்கப்பட்ட வள்ளங்கள், கடற்சாதாளையுடன் சங்கமித்துக் கரையில் ஒதுங்கிக் கிடந்தன.

கடல் அலைகளின் அம்மாறில் அவை அடிக்கடி எழுந்து மழிந்தன.

கடல் ஓலி அடங்கவில்லை; அதுகடலுறுமிபோல ‘ஓ’ வென்று இரைந்து கொண்டிருந்தது.

தம்பிமுத்துவின் முகத்தில் கண்ணீர் பெருக்கிட்டு ஓடிற்று. அவன் கடலையே பார்த்துக்கொண்டு தேம்பினான். அவனின் விலா எலும்புகள், விக்கும்போது எகிறித் தாவின்.

கரையேற மனம்நினைக்க, கால்கள் அடி அசைத்து வைத்தபோது குதிக்காலில் ‘நறுக்’கிட்டது. வாயைக் கோனி, சடலத்தை உட்குறுக்கிக் காலைத் தூக்கிப் பார்த்தான்.

வீதுறு ஒடு குத்திட்டு நின்றது;

‘அண்ணே, அவங்கள் கடலுக்க போத்தில் ஒடுக்களையும் போட்டிருக்கிறார்களான்னை’ என்று சத்தம் போட்டுக் கொண்டே அந்த வீதுறு ஓட்டை இடுங்கி எடுத்தான். எடுக்கும்போது குபீரிட்டு ரத்தம் சீரியது.

‘சிமியோனன்னே, இந்த ரத்தம் சாட்சியாச் சொல் றன். எங்களுக்கு இந்தமாதிரி அட்டூழியம் செய்தவங்களை இனிக் கடைசிவரை விடக்கூடாது. அவங்கட மயதையை ஒழிக்கிறவரை நாங்கள் இனி ஒயக்கூடாது! என்று தம்பி முத்து வெஞ்சினம் மொழிந்தான். அவன் நெஞ்ச விம்மி விரிந்தது.

சிமியோனப்பா அவன் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்துச் சொன்னார்.

‘தம்பிமுத்து, நீ கலங்காதே, நாங்கள் ஏழைகள்தான்; ஆனால், ஆர் குதுக்காறங்கள் எண்டதை எல்லா கும் அறிஞ்சாச்சு. தொழிலாளியன் எங்களுக்குள் இருந்து குது செய்தவனும் போயிட்டான். இப்ப நாங்கள் பயமில்லா மல் எதிலையும் இறங்கலாம்; இண்டைக்கில்லாட்டியும் நாளைக்கெண்டாலும் தொழிலாளியன்தான் கடைசியில் வெற்றிக்கொடி உயத்திறது! ’

சிமியோனப்பா வீதியில் ஏறினார். தம்பிமுத்துவும் நடந்துகொண்டிருந்தான்.

அப்போது கடல் சீரியது. அதன் அம்மாறு ஒலி தம்பி முத்துவின் காதில் கிண்ணரம் போட்டுக்கொண்டிருந்தது:

நெஸ்ப்ரே...

யிலிஸ் சரேஜா சுந்தரவிங்கம் அவர்கள், தனது 'உயிர்த் தோழி' மினிஸ் விஜேயா சிற்றம்பலம் சகிதம் கொம்பி, விதியில் இறங்கியபோது மனி ஐந்தாகிவிட்டது.

நாகரிகத்தின் உச்சக் கட்டமான 'கோலம்பு செவன்' சின்னமன் கார்டன் டவுணிலிருந்து 'லவ் ஓர் டை' என்னும் 'அடல்றஸ் ஓன்லி' பிக்ஸர்ஸ் பார்க்க, 'மஜெஸ்டி' த் தியேட்டரைத் தேடி, வழக்கத்துக்கு மாருசு இன்று கோல்ரூட் பக்கமாக இருவரும் 'வாக்' பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அன்று யிலிஸ்களின் காரி ஒய்வெடுத்துக் கொண்டு, கருஜ்ஜில் கிடந்தது. ட்ரைவர் சைமன்சிங்கோ, வறுகுசாலாக, 'வெருண்டா'வில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கென்ன? அம்மாக்கள் வந்தால் வேலை; இவ்வாவிட்டால் அவன் பாடு சும்மா,

மனி ஐந்தரை ஐந்தேமுக்கால் ஆகிவிட்டது)

யிலிஸ் விஜேயா பாம்பை மிதித்தவ போல ஒரு ,திடுக் காட்டத்துடன், 'ஓ மை சரே' இன்டைக்கு நாங்கள் ஆக 'லெட்'டாயிட்டம். பிக்ஸர் சரியாகச் 'சிக்ஸக் கொக்'குக்கு ஸ்ராட்டாயிடும். 'கம் குயிக்லி' என்று தனது கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தபடி கிளிக் குரவில் கிச்சிட்டுச் சொன்னு.

உடனே இருவரின் நடையிலும் ‘சடா’ ரென்று ஒரு வேகம் தட்டியது.

அந்த வேளையிலே.....

கொல்பிட்டி ஜங்ஸனில், ஒரு ஹோட்டல் முகப்பிலே எப்பவோ தொங்கப் போட்டிருந்த ‘நெஸ்ப்ரே’க்கான ஒரு பெரிய ‘அட்வட்டைல்மென்ற் போட்’ ஒன்று இப்ப வும் வெகு பரிதாபமாகச் செத்த சவும்போல் தூங்கிக் கொண்டு கிடந்தது.

அந்த விளம்பரப் போட் பலகையைக் கண்டதே தாம தட்டி, கால்கள் தரித்தபடி மிலிஸ்கள் இருவரும் தமக்குள்ளே வெகுவாக நாலுறிக் கொண்டனர்.

இருந்தாற்போல் அரிசிக்கு வெட்டு விழ, கூடவே ‘மில்க் டின்’களுக்கும் துண்டு விழுந் து வட்டதுதான் மிலிஸ்களின் இந்த நாலுறல்களுக்குக் காரணமென்றாலும்’ கொலம்பு செவன் தனக்கென்று ‘பிரத்தியேகமாடத் திணித்து’ வைத்த நாகரிகத்தினால், அதிக பழகிப்போன தோஷமும் இந்த ‘நெஸ்பிரே’யில் இவர்கள் இப்படிக் கண் வைக்க ஒரு காரணமாயிருந்தது. இந்த ஒரு உண்மை, இந்த மிலிஸ்களின் சூழ்நிலைச் செலவங்களைத் தூக்கித் தாலாட்டிச் சீராட்டி வரைக்கும் ‘ஆயா’க்களுக்கே வெளிச்சம்.

‘இது யுத்தகாலத்தில் இல்லாத பொருளாதார நெருக்கடி. எந்தக் காலத்திலும் இப்படி எங்கள் மென்னிகளை இந்தப் பொருளாதாரம் நெரிடியது கிடையாது. ஆர் எங்கே சோத்துக்குத் தவண்டையடிச்சாலும் இந்தக் கொலம்பு செவன் பாதிக்கப்பட்டதே கிடையாது. ஆனால், அது இப்போ பாதிக்கப்பட்டிருப்பது இந்த ‘மில்க் டின்’ களால் மட்டும் தான்’ என்று தனக்குள் சொல்லித் துக்கித் துக்கொண்டா மிலிஸ் சுரேஜா,

‘நெஸ்ப்ரே கூட நெருக்கடிக்குள்ளாகி அது அறவே இல்லாமல் போய்விட்டதே. புலி பசித்தாலும் புல்லைத்

தின்னாது; மில்க் சாப்பாடு இல்லாவிட்டால் அந்தப் புளியின் திதான் எங்களுக்கும் வரும்' என்று சலித்துக் கொண்டா மிலிஸ் விஜேயா;

இருவருக்கும் ஓரே மீளாத சலிப்பு.

குழந்தைகள் பிடித்து, அளைந்து, வாய் வைத்துக் குடிக்காத தங்கள் பால் மார்புகள், தோல் சருங்கி வறண்டு ஒரு ஒற்றைத் துண்டு 'ப்ரேஸியஸ்'களுக்குள் தள்ள சமாகி, எகிறி விம்மிக்கொண்டிருக்கிற 'விருத்தத்தை' இரண்டு மிலிஸ்களுமாக, ஆளையாள் பார்க்கிற கோலத் தில், தங்கள் மார்பகங்களையே மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டனர்.

அப்போது உள்ளுக்குள் கிளர்ந்தெழுந்த ஒரு அந்த கார நாண உணர்ச்சி, அவர்களின் சொண்டு இதழ்களில் மூல்லை மொட்டு வெடித்தது போலச் சிரிப்பாக வெடித்தது

மிலிஸ் சனே அப்போது வெட்கத்தினால் 'ஹான் கச்'ஸை எடுத்துத் தனது வாயைப் பொத்திக் கொண்டா; மிலிஸ் விஜேயா, கடைக் கண்ணெறிந்து, மிலிஸ் சனேஜா வையே பார்த்துக் கொண்டா;

'அம்மா....'

கரடி கத்தினமாதிரி, அந்த 'இன்ப அமைதி'யைக் கலைத்தக் கொண்டு, அவர்கள் முன்னே கை நீட்டி நிற்கும் ஒரு பிச்சைக்காரக் கிழவன்—, அவன் கிழவனுகவே தோன்றவில்லை; அவர்களின் உயிர்களை எடுக்கவந்த இயமனுகவே அப்போது தோன்றினான்.

மிலிஸ்களின் வெறுப்புணர்ச்சி முகங்கள் முழுவதும் சில்லிட்டபோதும், அந்த அப்பானிக் கிழவனுக்கு அது புரியவே இல்லை.

'அம்மா.., நோலு, உங்களுக்குப் புண்ணியம் கிடைக் கும்மா'

‘புண்ணியம் கிடைக்கும்மா’ என்று அவன் சொல்லி வாய் மூடவில்லை, மினில் சரே உடனே ‘களுக்’கென்று சிரித்தா. அந்தச் சிரிப்பினுள்ளே நெளிந்த ஒரு ‘நெயான் டியும் அவனுக்குப் புரிந்ததோ என்னவோ, மினில் விஜேயாவுக்கு அது நன்றாகப் புரிந்துவிட்டது.

அவனே மீண்டும் அவர்களைப் பார்த்துக் கை நீட்டிய படி, அந்தப் பழைய பல்லவியான ‘புண்ணியம் கிடைக்கும்மா’ என்று சொல்லவும், ஒரு நச்சரிப்புடன், ‘சரிதான் கம்மா அலட்டாமல் இரப்பா. புண்ணியம் கிடைத்திருந்தால் ஒரு ‘நெஸ்ப்ரே’க்காக இப்படியெல்லாம் அம்ப லோதிப் படுவோமா?’ என்று அவனைப் பார்த்துக் கேட்கும் தோரணையில் தன்னிலே ‘முனு முனு’த்துக் கொண்டா முளில் சரே.

அதைக்கேட்ட அந்தப் பிச்சைக்காரப் பரதேசிக் கிழவுக்கு ஒருபக்கம் சிரிப்பாகவும் மறுபக்கம் ஆச்சரியமாக வும் இருந்தது

அவன் தனது நெற்றிப் புருவத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு, மிகவும் மெதுவாகக் கேட்டான்:

‘என்ன நோனு உங்களுக்குமா நெஸ்ப்ரேக்குத் தட்டுப் பாடு வந்தது?’

அந்தப் பிச்சைக்காரப் பரதேசியோடு, இந்தப் ‘பப்ளிக் ரேஸ்ட்ரில்—’ அதுவும் இந்தத் தூசி பெறுத சின்னஞ்சிறு பொருளுக்காக, மிகவும் ஒரு சர்வ சாதாரணமாகப் பேசுவது, அது என்னவோ ஒரு மானம் போகிற வெட்கமாகவே இருந்தாலும், அவன் ‘நெஸ்ப்’றேயைப் பற்றியே மிகவும் சர்வ சாதாரணமாகச் சொல்லுவதைக் கேட்பதற்குச் சற்று அங்கே தரித்தால் கூடப் பரவாயில்லையென்றும் இருந்தது.

நாலு பக்கமும் கழற்றிய கண்களை ஒருதரம் இடைவெட்டிட, ஒரு சிறு புன்னகை தவழ், தான் கேட்கிறது அவனாவு அக்கறையானதல்லவென்ற மனோநிலை அவனுக்கு ஏற்படவேணுமென்ற ஒரு நிலைப்பில், மினில் விஜேயா

வையே பாத்தபடி ‘நெஸ்ப்ரே’ த் தட்டுப்பாடு இப்ப ஆண்டவனுக்கும் ஒண்டுதான் ஆண்டிக்கும் ஒண்டுதான். ஆனால், ‘ஆண்டிக்கு அது இப்ப தாச; ஆண்டவனுக்கு அதுவே ஒரு முச்சு’ என்று மினிஸ் சரே, ஒரு கவிதைப்பாணியில் சொன்னு.

அதனுக்கு அர்மாக்கள் படும் அந்தர நிலை துப்பர வாக விளங்கிவிட்டது.

சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான் :

‘நோனை, உங்களுக்கு நெஸ்ப்ரே உண்மையாகவே தேவைதானோ?’

‘ஓம்’

இருவரின் வாய்களிலும் வந்த அந்த ஒரே ஆழோதிப்பு, ஒரு சின்னஞ்சிறு குழந்தை வாயிலிருந்து வந்தமாதிரி வெளியானது அவன் அதையும் கவனித்துக் கொண்டான்.

ஏதும் நாணமின்றி, இப்போது ‘நோனை’க்களின் கணக்கள் அந்தப் பரதேஷிப் பிச்சைக் காரணியே பார்த்தன.

‘நோனைமா கணக்க யோசியாதையுங்க, அப்பிடி அவசரமேஷ்டால், நேரே ‘மவண்டல வேனிய’ச் சந்திக் குப் போங்க அங்கே போய் கமலாம்பாள் ஸ்ரோாஸ் மனே ஜரை ‘ரகசியமாக’ சந்திச்சால் அடுத்த நிமிஷம் உங்களுக்கு வேண்டிய நெஸ்ப்ரே உங்கள் காலடியில் வந்து விழும்’

பற்பல அர்த்தங்களை உள்ளடக்கி இந்த விஷயத்தை மெதுவாக அவர்கள் காதுகளில் அவன் தூக்கிப் போட்டான். அது நோனைக்களுக்குப் புரியவே இல்லை. காரணம், அவர்களின் காதலெல்லாம் இப்பொழுது நெஸ்ப்ரேயில் இருப்பதுதான், ‘லவ் ஓடை’ என்கிற பிக்ஸர்கூட நெஸ்ப்ரே பிரச்சனைக்குத்தனே அமுங்கிப்போய் விட்டது. கிட்டத்தட்ட இருவருமே தாங்கள் பிக்ஸர் பார்க்கவே கிளம்பினாலும் என்பதைத் துப்பரவாக மறந்துவிட்டார்கள். இப்பொழுது இருவரின் இதயங்களிலும், ‘செத்தா

லும் ‘நெஸ்ப்ரே’ எடுத்துக் கொண்டுதான் வீட்டுக்குத் திரும்புவது’ என்ற சபத வீறுதான் பிடித்துக்கொண்டிருந்தது.

நெஸ்ப்ரே ஆசையானது பிக்ஸர் பார்க்கும் அவாவை முற்று முழுதாகத் தின்றுவிட்டதென்றே சொல்லலாம்:

சற்று வேளோயால், மிளிஸ் சரே, ‘விஜே, கம் குயிக்லி, நாங்கள் இப்பவே மவுண்டல வேணியாவுக்கு பஸ் எடுத்துப் போவோம்’ என்று பெரும் அவசரப்பட்டுக் கொண்டு, மேயின் ரேடு பஸ்டொப் பிளேஸைத் தேடி நடையைக்கட்டினார்.

மவுண்டல வேணியாவுக்குச் செல்லும் ‘டபிள் டெக்கர் பஸ்’ லிலே — அதன் ‘அப் ஹாட்’ டில் இருவருமாக ஏறி, ‘வேக்கண்ட்’ டாயிருந்த ஒரு ‘பாக் சீட்’ டில் வெகு பக்குவமாக அமர்ந்துகொண்டபோது, இருவரும் இந்த உலகத்தையே மறந்தவர்களாகவும், போன போக்கில் நெஸ்ப்ரே மிக டின்களில் குறைந்தது ஒரு குரோஸாக்காவது ‘ரகஸ்ய ஒடர்’ கொடுத்துவிட்டு உடனே திரும்பிவிடலாம் என்ற பெரும் மகிழ்ச்சியிலும் வலுவாகப் பூரித்துப் போயிருந்தனர்,

அப்பவே நெஸ்ப்ரே கிடைத்துவிட்டதான் ஒரு உணர்வு இருவருக்கும் ஏக காலத்தில் தட்டிற்று. அந்த உணர்வே அவர்களை வழி நடத்திச் செல்வதாக இருந்தபோது, அதை அப்படியே அனுபவிக்கிற ஒரு முழுத் தோரணையில் அவர்கள் குழி பிடித்துக் காணப்பட்டதை, சக பிரயாணிகள் மெல்ல அவதானித்துக் கொண்டார்கள் ஆயினும், அதைக் கொஞ்சம் கூடச் சட்டை பண்ணமல், அந்தப் பஸ்லில் தாங்களிருவருமே தனி யாத்திரை செய்வதான் ஒரு நினைப்பில் கெக்கலி கூட்டிச் சிரித்துக் கொண்டேயிருந்தனர்.

அந்த ‘மஜெஸ்ரி’த் தியேட்டருக்கு ‘லவ் ஓடை’ பிக்ஸர் பார்க்கவேன்று தாங்கள் இவ்வளவு ‘கெடுபிடி’யாக ஒடிவந்ததையும், கொல்பிட்டி ஐங்லனிலே யாரோ ஒரு

பிச்சைக்காரப் பரதேசியின் வயிற்றுப்பசி வார்த்தையை நம்பி, பிக்ஸருக்கு முழுக்குப் போட்டுவிட்டு அங்கிருந்து முன்பின் அறியாத அந்த மவுண்டலவேளியா—கமலாம் பாள் ஸ்ரோஸ் மனேஜரத்தேடி இந்த டபிள்டெக்கரில் போய்க் கொண்டிருப்பதையும் நினைத்தபோது இருவருக்கும் வெட்கமானது தலைபைக் கிள்ளிக் கொண்டிருந்தது. ஆயினும், 'ஆர் குத்தினாலும் அரிசிதானே நமக்கு வேண்டும்' என்று அடுத்த கணம் அசட்டுத்தனமாக ஏழுந்த ஒரு சிறு சமாளிப்போடு வலு 'தாக்கற' இருந்து கொண்டனர்.

அப்போது மிலிஸ்களை மீறி மூன்று பெரும் உருவங்கள் அவர்கள் நினைவுச் சவுகளில் உருவெடுத்துத் தோன்றின:

ஒன்று, 'லவ் ஓடை' என்னும் அந்த 'அடல் ஸ் ஓன்லி'ப் பிக்ஸர்.

அடுத்தது, அந்தப் பிச்சைக்காரப் பரதேசிக் கிழவன்-மற்றது, இந்த 'நெஸ்ப்ரே'

தன் பாட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த அந்த டபிள்டெக்கர் பஸ். அடுத்ததாக வெள்ளவத்தை பஸ் ஹோல்டிங் பிளேஸில் திடீரென்று தரித்தது

அந்த அகத்தியில், மிலிஸ் சரே, முன் சீட்டுடன் வீசன்டு மோதிக் கொள்ளப்பட்டபோது, மிலிஸ் விடேயா, மிலிஸ் சரேஜாவைத் தாங்கிப் பிடித்தபடி, 'ஓ மை கோட்' என்று பீதியுடன் வாய்க்குள்ளே மென்று விழுங்க, மிலிஸ் விஜேயா போட்டிருந்த மூக்குக் கண்ணேடி 'சடா'ரென்று கீழே விழுந்து விட்டது. பக்கத்தில் இருந்த ஒரு 'சீன்டல் வாலிரன்' அதை எடுத்து அவ்கையில் அழுத்திக் கொடுக்க, அதற்காக 'தாங்ஸ் வெரி மச்' என்று, அவனுக்குக் கைமாறு சொல்லியவன்னம் ஒரு வறட்டிய சிரிப்புச் சிரித்தா மிலிஸ் விஜே.

இப்படியாக ஒரு 'நூதனம்' இங்கே அல்லோல கல் லோலமாக நிகழ்ந்துகொண்டிருக்க, மிலிஸ் சரே, 'சடா'

ரென்று எழுந்து அங்கலாய்த்தபடி எதையோ தேடிக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த மினில் விஜே, ‘வட ஆசு சேச்சிங்?’ என்று கேட்கவே, மினில் சரே, அழுகிற பால் கையில், ‘மை ஹான் பாக் கோன் ருதற் வே’ என்று. எதிரேயிருந்த இரண்டாவது சிட்டைச் சுட்டிக் காட்டில்.

‘கோ அன் ரேக்’

‘ஹவ் கான் ஐ கோ?’

‘வை?’

‘வன் ஒவ் த ஜென்ரில்மன் சீற்றட் தெயா’

‘ஓ ஐ ஸீ.....’

எதிரே வலு குசாலாக இருந்த அந்த ஜென்ரில்மன், சற்றும் ஆசுவாசப் படாமல், மெதுவாகக் கண்களை உருட்டிக் கீழே பார்த்தார்.

அங்கே—அவரின் கால்களுக்குக் கீழே ஒரு ‘பளாக் ஹான் பாக்’ செத்தேனே சிவனே என்று ஒரு அநாதைச் சிக்கவைப்போல் பெரும் பரிதாபமாகக் கிடந்தது.

‘அதற்குச் சொந்தக்காரி யாராயிருக்கும்?’ என்று அவர் தனக்குள் யோசித்துக்கொண்டிருந்த போதும்,

அதைப்பற்றி அவர் எந்தவித அக்கறையும் காட்டாமல், தானும் தன் பாடுமாக இருந்தார். அப்படி இருந்த வர், ‘சட்டென்று விழித்துத் துடித்தவராக, தான் கொண்டுவந்த ஒரு டின் பார்சலை வெகு பக்குவமாக அணைத்து வைத்தபடி, மீண்டும் ஏனே தானேவென்று ‘அசன்டையாக’ இருந்து கொண்டார்.

மினில் சரே மேனியைச் சாடையாக நுஞ்சுதி, பலவீயமாக எழுந்து சிறு நாரிவளைப்புக் கொடுத்து, அங்கே—அவரின் கால்களுக்குக் கீழே எட்டிப் பார்த்தா. அந்தக் ‘ஹான் பாக்’கை எடுத்துத் தரும்படி அந்த ஜென்ரில் மனிடம் கேட்பதா, அல்லது தானே எழுந்து போய் அதை எடுத்துக் கொண்டு வருவதா என்று யோசித்த

மிலிஸ் சரே என்ன நினைத்தாவோ தெரியவில்லை, நானத் தினால் சிவந்துபோன தனது முகத்தைத் தடவியபடி ஒரு கணம் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தா.

பஸ்லில் இருந்த பிரயாணிகளின் கண்கள் எல்லாம் ஏக காலத்தில் அவமீது விழுவே, அதைப் பின் சீட்டிலிருந்து பார்த்துப் புரிந்துகொண்ட மிலிஸ் விஜேயா, ‘சரே, வட் ஆ யூ லுக்கிங்? யூ பெற்ற கோ அன் ரேக் தற்’ என்று உசிப்பி விட்டும் கூட மிலிஸ் சரேஜா அசையாது அப்படியேதான் நின்று,

பஸ் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அந்த ஜென்ரில்மன் அப் பவும் முழுமையாகவே தன்னை மறந்து தூங்கி வளிந்து கொண்டிருந்தார்.

‘எக்ஸ்பிளிஸ் மீ.....’

அந்த மனிதருக்கு இந்தக் கிளிக் குரல் மெல்லக் கேட்டது.

சதிரம் அசையாமல், கண் விழிகளை உருட்டி, மிலிஸ் சரேவை அந்த ஜென்ரில்மன் பார்த்தபோது, அவதனது தேகம் நானத்தால் சுருங்கிக் கூக்கிறதான் ஒரு பாவணையில் நின்று, தெறித்துக் கூக்கிய ஒரு காந்தச் சிரிப் புடன், அவர் கால்களுக்குக் கீழே அனுதையாக விழுந்து கிடக்கும் அந்த ‘ஹான்பாக்’கைச் சுட்டிக் காட்டி ‘எக்ஸ்பிளிஸ் மீ, ஐவான்ற் ரூ ரேக் தற் ஹான்பாக்’ என்று சொல்லவே, அவர் அவவைப் பார்த்தும் பாராதவர்போல் அனுயாசமாக, தனது கால்களை மெதுவாகத் தூக்கி எடுத்துக் கொண்டு கீழே பார்த்தார்.

கீழே அவவின் அந்தக் கறுப்புக் ஹான்பாக் ஒரு சள்ளைப் பாடாய்க் கிடந்தது. அதைக் கண்டதும், முகத்தில் ஒரு சிறு புன்னைக் கூடையாக அவவைப் பார்த்துக் கொண்டு, ‘இம் இஸ் யூவர்ஸ்?’ என்று அவர் கேட்கவே, அவ, சுழித்துச் சிரித்தவாறு, ‘யேஸ் தற் இஸ் மைன்’ என்று சொன்னா, சொன்னவுடன், அவர் அதை எடுத்துக் கொடுக்கவென்று குனியும்போது, அவருடன் இருந்த அந்த

தப் பெரிய டின் பார்சல்—, அது டின் பார்சல் அல்ல சுமார் ஐந்து ரூத்தல் கொள்ளக் கூடிய ஒரு ‘நெஸ்ப்பிறே’ டின் என்பது மிலிஸ் சரோவுக்குத் தெரிந்து விட்டது.

அந்த நெஸ்ப்பிறே டின்னீக் கண்டதும் மிலிஸ் சரோ தனது ஹான் பாக்கின் நினைவு அற்றவவாய், அவர் வைத் திருந்த அந்த நெஸ்ப்பிறே டின்னீயே பார்த்துக் கொண்டு வாழுறி நின்று.

அந்த மனிதர் அந்தக் ‘ஹான்பாக்’கைக் குனிந்து எடுத்து அவரையில் சேர்க்கும் வரை, அவர் வைத்தி ருந்த அந்த நெஸ்ப்பிறேயையே உற்றுப் பார்த்தா.

அவவின் அந்தப் பார்வையை அவர் சாடையாக அது என்ன வென்று உணர்ந்து கொண்டார்.

அப்போது அவர் முகத்தில் ஒரு புன்னகை; அது சிரிப் பாக் வெடித்து அவரோடு அது உறைந்து சங்கமமாகி விட்டது.

‘ஒரு ரூத்தல் நெஸ்ப்பிறே எடுக்க நாங்கள் நாய் படாப் பாடு பட்டும் முடியாமல் இருக்கும்போது இந்த ஆள் இந் தப் பெரிய நெஸ்ப்பிறேயை எங்கே ‘அடித்து’க் கொண்டு வந்திருப்பான்?’ என்று ஒரு கணம் சிந்திக்கத் தொடங்கினா மிலிஸ் சரோ.

அந்த நெஸ்ப்பிறேயைக் கண்டதும் மிலிஸ் சரோஜா அவர்கள் பிரமித்து நின்றதை அவர் யூகித்துக் கொண்ட போது, அவரிடம் ஏதோ ஒரு ஆண்மையும், வீம்பும் தலை தூக்கி ஆடினமாதிரி அவரின் ஒரு அனுயாசப் பார்வையில் தெரிந்தன.

‘ஐயோ, இப்பிடி ஒரு டின் நெஸ்ப்பிறே எனக்கும் கிடைத்தால்.....?’ என்று தனக்குள்ளே சொல்லி ஒரு கணம் நாலுறிக் கொண்டா மிலிஸ் சரோஜா.

தனது ஹான் பாக்கை எடுத்த பின்பும் மிலிஸ் சரோஜா சற்றுத் தாமதித்து, நாறல் மீனைப் பார்த்த கள் எப் பூனைமாதிரி, அந்த ஜென்ரில்மன் வைத்திருக்கும்

நெஸ்ப்ரேயை ஊனம் கக்கும் நாக்கோடும், நெகிழ்ந் துருகும் நெஞ்சோடும், உறுத்தெடுக்கும் வெற்தத கண் களால் பார்த்துக் கொண்டே நின்று.

மிலிஸ் சரே இன்னும் தனது பக்கத்திலே நின்று கொண்டிருக்கும் அசமாற்றத்தைக் கவனித்த அந்த ஜென் ரில்மன் அவவைப் பார்த்து, ‘யேஸ் ப்ளீஸ். வட யூ வோன்ற்?’ என்று கேட்க, அவனின் முகச் சோனையெல் லாம் நெய்யாக வழிந்தது. அதனால் ஒரு தடவை தாடை களைத் தடவியபடி, ‘நோ, ஐ டோன் வோன்ற் எனி திங், என்று அந்த நெஸ்ப்ரேயையே பார்த்துச் சொல்லியபடி’ கால் நகர்த்தி வந்து, தான் இருந்த பின் சீட்டில் மிலிஸ் விஜேயாவின் பக்கத்தில் பெரும் சலிப்போடு அமர்ந்து கொண்டா.

அவ அமர்ந்தும் அவனின்வாய் அமரவில்லை. அந்த ஜென்ரில்மன் வைத்திருக்கும் நெஸ்ப்ரேயைப் பற்றிக் ‘குசு குசுத்து’க் கதை சொல்லிக் கொண்டிருக்கவே, மிலிஸ் விஜேயா, அந்த நெஸ்ப்ரேயை எங்கே எடுத்தீர்கள் என்று அவரிடம் கேட்டிருக்கலாமே?’ எனச் சொல்லுவது போல் இவவுக்குப் பாவனை காட்டினா.

இப்படியாக மிலிஸ் சரேவும் மிலிஸ் விஜேயாவும் வாக்கினாலும் கிரினையினாலும் களேபரப் பட்டுக்கொண்டிருப்பதை, ஒரு வினேதக் காட்சியாக அதிலே இருந்த சக பிரயாணிகள் அனைவரும் இமைகள் வெட்டாது பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தனர். இதை இந்த மிலிஸ்கள் இது வரை கொஞ்சங்கூடக் கவனி க்கவில்லையாதலால், தொடர்ந்து அந்த வாய்ப் பேச்கும், இந்தக் கைப்பாவனையும், முகச் சுளிப்பும், சிரிப்பும், உடல் நெளிப்புமாகவே இருந்தார்கள்.

மிலிஸ்களின் இந்தக் ‘குதாகலச் சந்தடி’யைக் குலைத் துக் கொண்டு, பஸ் ஒரு ஹோல்டிங் பிளேஸில் வந்து நின்றது.

அதுதான் மவண்வேணியா பஸ் ஸ்டாண்ட்.

பிரயாணிகள் புற்றீசல் கிளம்புவதுபோல் பஸ்லில் இருந்து வெளியே இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், மிலிஸ் சரேஜாவும், மிலிஸ் விஜேயாவும், தாங்கள் இங்கேயுள்ள கமலாம்பாள் ஸ்ரோளில்தான் அந்த நெஸ்ப்ரேயை வாங்கவந்தோம் என்பதைக் கூடத் துப்பரவாக மறந்து விட்டவர்கள் போல் வடிவாய் தாக்கறுப் போட்டுக்கொண்டேயிருந்தார்கள்.

சற்று வேளையால் மிலிஸ் விஜேயா பஸ்லை விட்டு இறங்குவதற்குத் துரிதப்படுத்தியபோது, மிலிஸ் சரேஜா, மிலிஸ் விஜேயாவின் தொடையில் சிமிக்கினுமல் நகத் தால் கிள்ளி எல்லோரும் இறங்கிப் போகுமட்டும் அமைதியாக இருக்கும்படி ஒரு கண்சமிக்ஞரு செய்து அவவை இருத்தின:

மிலிஸ் விஜேயாவுக்கு விஷயம் புரியவில்லை: தறு தறு வென்று ஓடி முழுசத் தொடங்கின.

அப்போது அந்த ஜென்ரில்மன் ஒரு கொட்டாவி விட்டவராக வாயை அகலத் திறந்து, சோம்பல் முறிக்கும் பாவணயில் கைகளை மேலே உயர்த்தி, திருகணிமாதிரி வளைத்து, நாரியை ஒருதரம் நிமிர்த்தி, நெஞ்சை உயர்த்திக் கொண்டு மிகவும் அமைதியாக எழுந்தார்.

அவர் என்ன கெடு நினைவில் எழுந்து போகிறுரோ தெரியவில்லை; அவர் உயிர்போல் பாதுகாத்துக்கொண்டு வந்த அந்த நெஸ்ப்ரேயின் பார்சல், அவர் கையில் அப்பொழுது அவர் வசமாக இருக்கவில்லை;

இதைக் கண்ட மிலிஸ் சரேஜா கண்களை அகல விரித்து விழித்து, அந்த ஜென்ரில்மனைக் கடைக் கண் ஏறிந்து சாடையாகப் பார்த்துக் கொண்டா:

அவர், தான் மெதுவாக இறங்கியது போலவே மிகச் சாதாரணமாக வீதிவழியே சந்தடியின்றித் தன் பாட்டுக்கு நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்:

இந்தப் பெரிய நெஸ்ப்ரே டின்னை இவ்வளவு கர்ச்சை யோடு கொண்டுவந்து பக்குவமாக வைத்திருந்த அந்த

ஜென்ரில்மன், அதையே இப்படி மற்றியாக விட்டுவிட்டு, வெட்ட வெறுங்கையோடு எழுந்து போவதைக் கவனித்த மினிஸ்கள் இருவருக்கும் தலை கால் தெரியாத ஒரு புழுகம் அப்போது தலை விரித்து ஆடியது.

‘ஹி இஸ் ஏ மாற்’ என்று தங்களுக்குள்ளே சொல் விக் கொண்டு, அந்த ஜென்ரில்மனைப் ‘பயித்தியக் காரன்’ என்று பரிகசித்துக் கொண்டார்கள்.

‘லவ் ஓடை’ பிச்சர் பார்க்கவென்று தாங்கள் ‘எடு பிடிட’யில் கிளம்பிய விறுத்தத்தையும், பின்பு நெஸ்ப்ரேப் பேச்சினால் இழுபட்டுப் பிக்ஸரையே அடியோடு நினைவு முந்து நெஸ்ப்ரேக்காக மவுண்ணவேணியாவுக்குத் திரும்பிப் போவதையும் தங்கள் நினைவுக்குக் கொண்டுவந்த மினிஸ்கள், ‘அப்படித்தான் அந்த ஜென்ரில்மனும் எதையோ நினைத்துக்கொண்டு இந்த நெஸ்ப்ரேயை மறந்து விட்டு விட்டு நடையைக் கட்டுகிறார். எந்தக் ‘கேள் ப்ரண்ட்’ டன் அப்போயின் மென்ற வைத்தாரோ யாருக்குத் தெரியும்?’ என்று தமக்குள்ளே யூகித்துப் பரிகசித்துச் சிரித் தார்கள்.

‘தற் ஜென்ரில்மன் ஓல்லோ லீக் அவ் பொளிஸ்’ என்று சிரிப்படங்காத வாயால் மினிஸ் சரேஜா சொல்விக் கொண்டா.

‘யேஸ் யேஸ் சரே’ என்று தலையாட்டிய வண்ணம் மினிஸ் விஜேயா தேகம் குலுங்கித் தலைகவிழச் சிரிசிரியென்று சிரித்தா.

ஒரு கணம் தங்களையே மறந்து இருவரும் இப்படியே விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள்.

இந்த உன்னதமான ஒரு இன்பநிலையைச் ‘சடா’ ரென்று ஒடித்து விடுவதுபோல், ‘திடீ’ரென்று மினிஸ் சரே முகத்தைக் கறுக்க வைத்துக் கொண்டு, உடனே ‘அவுக்’கென்று எழுந்து, அந்த ஜென்ரில்மன் இருந்த முன் பக்கச் ‘சிட்’டை மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தா.

அதே நெஸ்ப்ரே; அந்த ஜென்ரில்மன் இறுகப் பொத்திப் பொத்தி வைத்திருந்த அந்த நெஸ்ப்ரே,

அவர் இருந்துவிட்டுப் போன அந்த முன்பக்கச் ‘சீட்’யில் இப்பொழுது தேடுவாரற்று ஒரு அனதைபோல் அப்படியே கிடந்தது.

மிலிஸ் சரே அவுக் கென்று கால்களை இடறி உன்னி எடுத்து, இரண்டு கவடு ‘சடா’ரென்று பாய்ந்து ஓடிப் போய், அந்த நெஸ்ப்ரே டின்னைக் கையால் ‘இடுக்கி’ எடுத்துக்கொண்டு பின்பு எதுவித சுணக்கமும் இல்லாமல் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கியபடி, மிலிஸ் விஜேயாவைப் பார்க்காமலே, ‘ஐ ஆம் கோயிங்’ என்று சொல்லி விட்டு அடுத்த கவடு பாயவே, மிலிஸ் விஜேயா உண்மையாகவே மின்னல் அடிப்பட்டமாதிரி ஏங்கி மலாரடித்து விரைத்துப் போனா.

இரண்டு மிலிஸ்களின் அந்தச் சந்திர பிம்ப வதனங்களிலும் இப்போது மருந்துக்குக் கூடச் சிரிப்பு இருக்கவில்லை; இரண்டு அழகான முகங்களும் ‘கடு கடு’த்தபடியே தெரிந்தன.

‘ஓ மை கோட..... நான் மிலிஸ் சரேவை நம்பி வழி நடந்தேன். ஒரு நெஸ்ப்ரேக்காக—, அதுவும் யாரோ இலவியத்தில் விட்டிட்டுப்போன இந்த நெஸ்ப்ரேயைக் கண்டு போட்டு, அதைத் தனக்கு மட்டுமே உரிமையாக்கிக் கொண்டுபோக இந்தக் கேவடியாள் எத்தனிக்கிருஞேன்’ என்று ஒரு கணம் இந்தத் திருமதியாள் நினைத்தபோது, ஒரு கடுங் கோபம் இவ தலையில் ஏறிவிட்டது.

நகமும் சதையும்போல் என்றும் இணையிரியாதிருந்த இந்த இரண்டு ‘யயிர்த் தோழி’களுக்கும் மேலாக, கேவலம் இந்த வயிறு நிரப்ப வேண்டித் துடிக்கும் ஒரு மூலப் பிரச்சினையான இந்த நெஸ்ப்ரே வந்து குறுக்கே நின்று இப்படி மோதிக்கொண்டு கிடந்தது.

மிலிஸ் சரே வெகு உற்சாகத்துடன், ஏதோ தனக்கு உயில் எழுதி வைத்திருக்கிற ஒரு ஆதனத்தை எடுக்கிற வாக்கில் அந்த நெஸ்ப்ரே டின்னைக் கையில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு ‘இது என்னுடைய நெஸ்ப்ரே’ என்ற பாவ

கீனயில் தண்ணீக் காட்டி, ஒரு திடும்புப் பார்வை பார்த்துக் கொண்டு ‘டக்’கென்று நடையைக் கட்ட ஆயத்தமானு.

‘சரே டோன் ரேக் இற், தற் இஸ் மென்’ என்று மிக ஏழும் அழுத்தமாக, ‘தன்து’ என்பதை நாக்கு அறுத்து உறுத்திச் சொன்னபோது மிலிஸ் சரே ஓடி முழுசினு. உடனே மிலிஸ் சரே, தன்து மேனியை ஒருதடவை சிலுப் பிக்கொண்டு, பற்களை நரிடிக் கடித்தவாறு அடுத்த வாய் அழுத்தி அடிக்கவே, மிலிஸ் விஜேயாவும் அதை மடக்கி வாய்க்குவாய் இறுக்கிக் கொடுத்தா.

இதைத் தொடர்ந்து அடியே, புடியே, கள்ளி, காதகி, பாதகி, வேசை, தாசி என்றெல்லாம் ஒரு பாட்டமாக இரு வரின் ‘பதிவிரதப் பட்டோலை’களும் கறக்க்ராக வாசிக் கப்பட்டன.

அந்த வாசிப்பில், மிலிஸ் சரேஜா சுந்தரவிங்கம் அவர்களுக்கு ஆகக் குறைந்தது ஒரு பத்துக் கள்ளி ‘ஆசை நாயகர்’கள் உண்டென்றும், மிலிஸ் விஜேயா சிற்றம்பலம் அவர்களுக்கு ட்ரைவர் சைமன் சிங்கோ உட்பட ஆறு அல்லது ஏழு ‘கீப்’புகள்தான் உண்டென்றும் அப்போதுதான் தெரிய வந்தன.

இதையெல்லாம் ஒரு பாட்டம் பரிபாஸை செய்து ஒய்ந்தும் அந்த நெஸ்ப்ரேச் சிக்கல் இன்னும் தீருவதாகவே இல்லை.

சொற்பவேளை இருவரும் தங்கள் வாய்களை மெளன மாக்கிக் கொண்டும், அந்த நெஸ்ப்ரேயை வைத்துக் கொண்டு, ‘என்னுடையது உன்னுடையது’ என்ற ஆளையாள் ‘இழு பறி’ப் பட்டுக்கொள்ளத் தொடங்கினார்கள்.

இதை எல்லாம் சற்றுப் பொறுமையோடு கேட்டும் பார்த்தும் கொண்டிருந்த பஸ் கண்டக்டர், ஓடிவந்து ‘அன்னே நோனூல்லா, மெத்தன றண்டுவ எப்பா’ என்று நோனை அம்மாக்களைச் ‘சண்டையிட வேண்டாம்’ என எச்சரித்தும், மிலிஸ்கள் அந்த ‘உக்கிர இழுபறி’யைக் கடைசிவரை விடவே இல்லை.

கண்டக்டருக்குக் ‘கேந்தி’ வந்துவிட்டது.

‘அப்ப நாங்க பொலிஸிட்டக் கொண்டுபோய் விடு றம். அங்கால நீங்க பாடு உங்க நெஸ்ப்ரே பாடு’ என்று கண்டக்டர் சொல்லிவிட்டு, ட்ரைவருக்குச் சமிக்ஞை காட்டிய அடுத்த நிமிஷம் பஸ் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு பொலிஸ் நிலையத்தில் தஞ்சம் புகுந்து நின்றது.

மிலிஸ் சரேஜா கந்தரலிங்கம் அவர்கள் அந்தப் பெரிய நெஸ்ப்ரே டின் பார்சலுடன் பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்குள்ளே நுழையும்போது, அவவுக்கு, தான் உடுத்தியிருந்த சேலை கழன்று தொப்புழுக்குக் கீழே விழுந்தமாதிரி வந்த வெட்க உணர்வு அவ மேனியைப் பிடுங்கித் தின்றது.

நாட்டுப்புறத்து வியாபாரப் பெண்கள் தங்கள் கடகங்களில் காய் கறிகள் கொண்டு சந்தைக்குச் செல்வது போல, இவ, இந்த நாகரிகத்தின் பிறப்பிடமான கொலம்பு செவன் சின்னமன் கார்டனிலிருந்து, எங்கோ கிடந்த ஒரு நெஸ்ப்ரேயோடும், பங்கப்பட்டுத் துடிக்கும் நெஞ்சத் தோடும் அந்தப் பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்குள் கால் எடுத்து வைத்தா. அப்பொழுதுதான் ஒரு முக்கிய சம்பவம் அவ நினைவுக்கு வந்தது.

அது நினைவுக்கு வரவே, உடனே ‘திடுக்’கிட்டுக் கொண்டுகையைப் பார்த்தா. அவனின் கையிலிருந்த அந்தக் ‘ஹாஸ்பாக்’ எப்படி அவனையும் அறியாமல் நழுவிற்று என்பதை நினைக்க வருத்தமாகவே இருந்தது. ‘ஜ ஹாவ் லெஸ்ற் மை மைண்ட் ஓல்லோ’ என்று தனக்குள் தன்னையே கடிந்துகொண்டு, அக்கம் பக்கம் பார்த்தா.

மிலிஸ் விஜேயா சிற்றம்பலம் அப்பொழுது இரணியன் போல் தன்முனனே விறுமதடியனுட்டம் நின்று கொண்டிருந்ததை, இவவால் நெடுநேரம் கண்வைத்துப் பார்க்க முடியாமலிருந்தது.

மிலிஸ் விஜேயாவின் முக்குக் கண்ணுடியையும் அப்போது முகத்தில் காணவில்லை; கிட்டத்தட்ட இருவருமே நன்றாக இளைத் துக்க காணப்பட்டதினால், ஒருவரைப்

பார்த்து ஒருவர் சற்று ஆறுதல் அடைந்து கொண்டனர்: தனக்கு முக்குப் போனாலும் எதிரிக்குச் சருணப்பிழை வர வேண்டும் என்பது அவ் வேளை ஒவ்வொருத்தரினதும் நினைப்பாகவிருந்தது.

மிலிஸ்களின் இந்தக் ‘கடுங் கோலத்’தைக் கண்ட பொவிஸ் இன்ஸ்பெக்டர், விஷயத்தை யூகித்தறியும் தோரணையில் தனது நெற்றிப் புருவத்தை மேவிழுத்துச் சுருக்கி, ஒரு புன்முறையில் ததும்ப அவர்கள் இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்.

அவரின் உறுத்தற் கண்களுக்குள்ளே சிக்குண்ட மிலிஸ்கள் இருவரும், ஏக காலத்தில் தொண்டைக் குழி களை மீட்டு, உமிழ் நீரை மிண்டி விழுங்கிக் கொண்டு, நாணத்தினால் உப்பிப்போன மேனிகளைச் சோரப் போட்டுக் கொண்டு மென்மாக நின்றனர்.

பொவிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அந்த மௌன நிலையைக் கலைத்தார்:

‘யேஸ், வட் இஸ் யூவற்ரபிள்?’

அவர் கேட்டு வாய் ஓயவில்லை, மீண்டும் மிலிஸ்கள், ‘எனது உனது’ என்ற பழைய யுத்தத்தை அங்கேயே நிகழ்த்தத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டருக்கு இப்போது விஷயம் இன்னதென்று முற்று முழுதாகப் புரிந்து விட்டது.

அவர் சிரித்தார்; அவரின் சிரிப்புச் சற்று நேரம் எடுத்தது.

மிலிஸ்களின் முகங்கள் அப்போது செத்துப்போய் ஒளி இழந்து கிடந்தன.

‘எங்கட பாட்டில் வெளிக்கிட்டமாதிரி அப்பிடியே பிச்ஸருக்குப் போயிருந்தால் இந்தத் தொல்லையெல்லாம் வீடை வந்திருக்காதே’ என்று மிலிஸ் சரேவும். ‘அடுத்த வண் சொத்துக்கு ஆசைப்பட்டுக் கடைசியில் இந்தத் தேவையில்லாத வில்லங்கத்துக்குள்ளே மாட்டுப் பட்டுக்

கொண்டேனே' என்று மினிஸ் விஜேயாவும் அவ்வேளை தங்களுக்குள் நொந்து கொண்டார்கள்.

என்றாலும் 'அவருக்கு நான் எப்பனும் இளக்கக் கூடாது' என்று இவ்வும், 'இவருக்கு நான் கடுகளவும் விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது' என்று அவ்வும் தங்களுக்குள்ளே பெரும் 'வீர சபதம்' பூண்டுகொண்டே அங்கே கெந்தகித்து நின்றனர்.

இன்ஸ்பெக்டர் எத்தனையோ சமரஸ் வழிகளைச் சொல்லிப் பார்த்தார். அவை எதுவும் மினிஸ்களின் செவிகளில் ஏற மறுத்துவிட்டன.

எப்படியாவது அந்த நெஸ்ப்ரேயைத் தனக்கே சொந்தமாக்கி, அதை, தானே அடிக்குக் கொண்டு போக இன்ஸ்பெக்கடர் வழி கோவி வைத் துவிட வேணும் என்று இருவரும் அவரிடம் எதிர் பார்க்கத் தொடர்க்கியதையும் அவர் புரிந்து கொண்டார்.

இன்ஸ்பெக்டருக்கு இந்தக் கட்டத்தில் சாடையாகச் சலிப்புத் தட்டி விட்டது. சற்றுக் கடு கடுத்துக் கொண்டே கேட்டார்:

'ஓல் றைட். நான் கேட்பதற்கெல்லாம் 'சட்' டென்று பதில் சொல்ல வேணும்?'

‘யேஸ் சேர்’

‘றைட் மினிஸ், சரே, இந்த நெஸ்ப்ரே யாருடையது?’

‘தற் இஸ் மைன் சேர்’

‘நோ சேர், திஸ் இஸ் லீஸ்’

‘நோ சேர், இற் இஸ் மைன்’

‘மிலிஸ் வி ஜெயா, நெள ரெல் மீ ருத்...இந்த நெஸ்ப்ரே உம்முடையதுதானு?’

‘யேஸ், சேர்’

‘அக்சவலி?’

‘யேஸ் சேர்’

இத்துடன் விசாரணை நின்று விட்டது

இந்த ‘ஸ்ரேற் மென்ற்’ எழுதப் பட்டபின், இன்ஸ் பெக்டர் இருவரையும் அதிலே ‘சிக்னேச்சர்’ போடுமாறு சொல்லிவிட்டு மிலிஸ்களையே மீண்டும் பார்த்தார்.

அப்போது இன்ஸ்பெக்டரை முகம் வைத்துப் பார்க்க மிலிஸ்கள் வழியிலைப்பட, அதை அவர் கண்டு சிரித்த வாறு, ‘கேஸ் பைல் பண்ணுகிறேன் ‘கோட்’டிலே வந்து உங்கள் ‘ப்ரெருப்ளம்’ முழுதையும் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்’ என்று சொன்னதும், மிலிஸ்களின் கண்கள் ‘தற தற’ வென்று முழுசின.

ஒரு நெஸ்ப்ரேக்காக ஒரு வழக்கு வைத்துக் கோடு ஏறுவதா என்பதாலும், வழக்காளி எதிராளி இருவரும் ‘மாங்கலியப் பெண்கள்’ என்பதாலும் இன்ஸ்பெக்டர் சற்று யோசித்துவிட்டு ‘சரி நான் ஒரு யோசனை சொல்கிறேன். அதன்படி செய்ய இருவருக்கும் விருப்பமா?’ என்று கேட்டார்.

உடனே மிலிஸ்கள் ‘அது என்ன?’ என்று வினவும் போதே, நெஸ்ப்ரே தனக்குத்தான் கிடைக்கப்போகிறது என்ற உற்சாகம் ஒவ்வொருத்தர் முகத்திலும் மீண்டும் தோன்றியது.

இந்த நெஸ்ப்ரேக்காக்க கோட்டுக்குப் போய் அலைவ திலும் பார்க்க, ஆளை ஆள் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுத்து,

நெஸ்ப்ரேப் பவுடரைச் சரிபாதியாகப் பங்கிட்டு எடுத்துக் கொண்டால் நல்லது' என்ற இன்ஸ்பெக்டரின் தர்க்கநியாயத்தை, 'இனி என்ன செய்வது, ஏற்றுக் கொள்வோம்; அல்லாட்டி வீண் கரைச்சல்தான் வந்து சேரும்' என்று நினைத்து ஒரு ஒப்புக்கு இருவருமாக வந்தனர்.

அதன்பின்புதான் அந்த உயிர்த் 'தோழி'கள் இருவரும் ஆளையாள் பார்த்து நாணியவண்ணம் சிரித்துக் கொண்டனர்.

அந்த நெஸ்ப்ரேயை மேசைமீது வைத்துக் கொண்டு, அதன் டப்பா மூடியைத் திறக்கவென்று இரண்டு 'பொலிஸ் கொண்ஸ்டபிள்கள்' எடுத்த 'கடும் பிரயத்தனங்கள் படு தோல்வியில் வந்து மூடிந்தன.

மிலிஸ்கள் இருவரும் கண்களை வெட்டிக்கூட முழிக்காமல், அந்த நெஸ்ப்ரேயையே, ஆவல் நிறைந்த கண்களால் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு கேவிச் சிரிப்புடன், தேகத்தைக் திரட்டி ஒரு அசைப்பு அசைத்துக்கொண்டு, ஏற்கனவே கொண்ஸ்டபிள்கள் திருகி இளக்கிவிட்ட அந்த நெஸ்ப்ரேட்ப்பா மூடியை, தனது முழுப்பலத்தையும் திரட்டிக் கொண்டு, அந்த இரண்டு 'பெண்மணி'களுக்கும் முன்னிலை விலேதனது ஆண்மையின் சக்தி வெளிப்பாட்டைப் புலப் படுத்தும் ஆவேசத்தோடு' நெஸ்ப்ரேயை அமர்த்திப் பிடித்த வண்ணம் ஒரு தெண்டு கொடுத்தார்; அப்போது, அதன் மூடி 'டக்'கென்று திறப்பட்டதோடு, நெஸ்ப்ரேடின்னும் அவரின் கை நழுவிச் 'சடா'ரென்று கிழே விழுந்தது.

மிலிஸ்கள் இருவரும் ஆவல் கெந்த, தங்கள் வாய்களை 'ஆ' வென்று பிளந்தபடி அந்த நெஸ்ப்ரேடின்னை இமை அசைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, கிழே

விழுந்த அந்த அந்த நெஸ்ப்ரே டின்னுக்குள்ளிருந்து இரத்த வடுக்களோடு, பின் வெடில் அடித்து நாறிய வண்ணம், செத்துச் சூம்பி விறைத்துப்போன ஒரு பச்சைக் குழந்தை—, நெக்கு விட்டுப்போன உடலும், ஒடு சிதறிய மண்டையுமாக அந்த நோனைக்களின் காலடிகளில் முகங் குப்புற வந்து விழுந்தது.

அப்போது மிலிஸ் சரேஜா சுந்தரவிங்கமும், மிலிஸ் விஜேயா சிற்றப்பலரும் அங்கே அடித்துவைத்துப் போட்ட பெருங் கூச்சல், அங்கேயே மடிந்து செத்தது.

பொவிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் இரண்டு நோனைக்களையும் வெறித்து, உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

“ மக்கள் பேசும் தமிழ்,
உயிர்பெற்றுக் கதையாகி
யுன்னது - கதையாகியா
உள்ளது; வாழுக்கை டட
மாகியுன்னது. அகஸ்தியர்
பேரு வாழும் பேரே!

— புதுமைலோஹ்.

இந்நாலைசிரியர் . . .

திரு. சனிரிமுத்து அண்ணாமா தமிழ்பதிகளின் மூன்றாவது மகனாக மாழிப்பாணத்து ஆஜினக்கோட்டைக் கிராமத்தில் பிறந்த அகஸ்தியருக்கு வயது நாற்பது. பதினாற்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கவிஞர்யில் கைவைத்த இவர் பதின்மூன்றுக்கு மேற்பட்ட புனிப் பெயர்களுக்குள் மறைந்து நின்று எழுதி வருகிறார். இருநாறுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளும், இரண்டு பெரிய நால்களும், ஐங்கு குறுநால்களும், பல வாளைவி - மேடை நாடகங்களும் இலக்கியக் கட்டுரைகளும், இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகளும் சில உருவுகங் கஷதகளும், பல குடிடிக்கதைகளும் இதுவரை எழுதியுள்ளார். இவற்றைத்தீடு, தத்துவ உலசல் செய்து ஒரு சோதனையாக ‘உணர்நூற்றுருவுகச் சித்திரம்’ என்னும் ஒரு புதிய இலக்கிய வடிவத்தையும் தொற்றுவித்திருக்கிறார். இவர் எழுதிய ‘எரிமலை’ என்ற நாவலும், ‘அக்கலியர் கதைகள்’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றும், ‘உணர்நூற்றுருவுகச் சித்திரம்’ என்கிற ‘தீ’ என்னும் தத்துவ இலக்கிய நாலொன் றும் அண்மையில் வெளிவர இருக்கின்றன. சிறுவயதிலிருந்தே சமூக இயக்கங்களில் அதிவேகமாகப் பங்கு கொண்டு வரும் இவர், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் உப-தலைக்காரி யாகவும், அதன் செயற் குழு - மத்திய குழு அங்கத்தவர்களும் இயங்கி வருகிறார். இயக்க - ஒலக்கியாத்தை உரிச் சூச்சாகக் கொண்டிருக்கும் இவர், ‘தொழிலாள வர்க்கமே மாபெருா சக்தி வாய்ந்தது. மனிதனே எல்லாவற்றினதும் சிறஷ்டி கார்த்தி’ என்பதில் அசையாத நட்சிக்கை கொண்டவர். எந்த முரண் பட்டவர்களிடமும் வெளு அன்பாகப் பழங்கும் இனிய சுபாவும் கொண்ட இவர் 1955-ல் கிரிமலை - வலித்துறைஞ்சல் என்னும் கிராமத்தில் நவமணி - அக்னேஸ் என்னும் பெண்மணி யைத் திருமணம் செய்தார். இவருக்கு மூன்று பெண் மனீஸ்களும், ஒரு ஆண் மனீஸ்யும் இருக்கின்றனர். இலங்கை இராணுவப் பகுதியில் கடமையாற்றுகின்றார்.

மேல் அட்டை அச்சுப்பதிப்பு;

மும் அன் ரி அச்சும் 119, 35, கே. ரஸ், வீதி, யாழிப்பாணம்.